

ในขณะที่ใครๆ ห่วงว่า บ้านเมืองจะนองเลือด โดยลืมนึกไปว่า ปกติ มีการนองเลือดอยู่แล้ว ทั้งงานสงกรานต์ งานปีใหม่ ซึ่งพากันตายเพราะน้ำเมายิ่งกว่าตายในสนามรบเสียอีก

แม้จะระดมตำรวจทั้งประเทศมาคอยป้องกัน ระดมหมอ พยาบาล ทุกโรงพยาบาลให้เตรียมพร้อมไว้ตลอด แต่ก็ไม่สามารถสกัดกั้นการล้มตาย และบาดเจ็บหลายพันชีวิตไว้ได้

ทั้งๆ ที่สาเหตุของอุบัติเหตุมาจากน้ำเมาที่ไหลเข้าปากของแต่ละคน ถ้าต่างคนต่างรับผิดชอบปากของตนเองได้ (ไม่ดื่มสุรา) ก็คงไม่ต้องมาฉลองงานปีใหม่ ด้วยงานศพหลายร้อยศพ และต้องใช้ทั้งบุคคลากร และงบประมาณมหาศาล ในการระดมแก้ปัญหาระดับประเทศ

ในทำนองเดียวกันกับเรื่องขยะ แต่ละชั้นๆ ที่ทุกคนทิ้งมันออกมาทุกๆ นาทินั้น

ถ้าต่างคนต่างช่วยกันรับผิดชอบของตัวเอง ด้วยจิตสำนึกที่รู้คุณค่าว่า มันเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ ขยะก็จักสามารถแปรเปลี่ยนไปเป็นพลังงานไบโอแก๊สใช้ผลิตกระแสไฟฟ้า เป็นปุ๋ยชีวภาพ เป็นทั้งของที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ และเป็นทั้งของที่ซ่อมแล้วใช้ได้อีก ซึ่งมีการค้นพบว่า ขยะใน ๑๐๐ ส่วนนั้น สามารถกลับมาใช้ใหม่ได้ ๓๘.๐๔ ส่วน เป็นขยะอินทรีย์ ปุ๋ยหมักถึง ๔๘.๐๔ ส่วน มีส่วนที่ต้องกำจัดทิ้ง ด้วยการกลบหรือเผา เพียง ๑๓.๑๖ ส่วน

เนื่องจากขยะเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวมากที่สุด แต่เรามักจะหลงลืมมันบ่อยที่สุด ถึงจะเป็นห้องนอนที่หรูหราขนาดไหนก็ตาม ถ้าไม่มีการจัดปล่อยทิ้งให้เกาะกรกรรุงรังเสียแล้ว ห้องหรัห้องรกหรือรกรกก็จะเป็นขยะอยู่ด้วยกัน และถ้าคิดเอาไปจัดการทำลาย ก็จะต้องยากมากมาย แต่ถ้าคิดแยกเอาสิ่งต่าง ๆ ไปใช้ประโยชน์ ก็จะช่วยสบายกว่ากันเยอะเลย

ในแต่ละวัน เฉพาะขยะครัวเรือนในเขตกทม. มีถึง ๑๐,๐๐๐ ตัน/วัน ต่างจังหวัดมีถึง ๓๐,๐๐๐ตัน/วัน ใน ๑ ปีจะมีขยะเพิ่มขึ้นถึง ๑๔.๒ ล้านตัน/ปี ซึ่งจะมีปริมาณพอๆ กับกวารถลีสบล้อจำนวนไม่น้อยกว่า ๑ ล้านคัน มากองรวมกัน และถ้าคิดจะจัดการกำจัดขยะกองนี้ ก็จะต้องลงทุนอย่างมหาศาล และแถมมีปัญหาตามมาอีกมากมาย ไม่ว่าจะฝังกลบหรือเผา ทั้งอากาศเสีย น้ำเสีย สุขภาพเสีย สิ่งแวดล้อมเสีย รวมทั้งความสวยงามของบ้านเมืองก็สูญเสีย

เมื่อเด็ดดอกไม้ก็ยอมสะเทือนไหวถึงดวงดาวฉันใด การทำลายขยะที่เป็นภูเขาเลากาย่อมส่งผลกระทบต่อโลกนี้อย่างยิ่งฉันนั้น

แต่ถ้าเปลี่ยนจิตสำนึกจากการ “ทำลาย” มาเป็น “ทำเงินทำทอง” กับขยะ ขยะที่ไร้ค่าก็จะกลายเป็นมหาสมบัติ แทนที่จะเป็นภัยพิบัติให้แก่มนุษยชาติ

๒

● จริงจัง ตามพ่อ

ถ้าไม่ช่วยกันจัดการขยะจะเป็นภัยร้ายกับมนุษย์แน่ๆ

ถ้าไม่ช่วยกันจัดการขยะจะเป็นภัยร้ายกับมนุษย์แน่ๆ

ช่วงเดือนที่ผ่านมา มีผู้ไปรับการฝึกอบรมที่โรงเรียนผู้นำจำนวนมาก อย่างต่อเนื่อง ผมต้องสอนเกือบทุกวันและต้องไปประชุมสภา ทุกครั้งด้วย จึงต้องไปๆ มาๆ ระหว่างกาญจนบุรีกับกรุง เช่นจากกาญจนบุรี เข้ากรุงเทพฯ ตอนค่ำกลับกาญจนบุรี เข้ามีดวันรุ่งขึ้นสอน

สอนเสร็จรีบไปประชุมสภาที่กรุงเทพฯ ท่อข้าวไปกินในรถ พอเลิกประชุมตอนเย็นต้องรีบกลับเมืองกาญจนบุรีอีก เข้ามีดต้องขึ้นไปสอนบนภูเขาบ้าง ในถ้ำบ้าง ผมนึกในใจเสมอว่า ผมยังทำไหวก็ทำไป ถึงเวลาที่ทำไม่ไหวก็หยุด แค่นั้นเอง

ผู้อาวุโสที่ผมเคารพนับถือต่างทยอยกันป่วย ทยอยกันเสียชีวิตไปตามๆ กัน อีกไม่นานก็ถึงตาผมบ้าง พี่โจ้ว (เพ็ญศรี พุ่มชูศรี) ป่วยหนักอยู่ที่โรงพยาบาล จำใครไม่ได้แล้ว ส่วนคู่ชีวิตคือพี่สรวด์ณ์ วรดิลก ก็เสียชีวิตเมื่อกลางเดือนเมษายนที่ผ่านมา

หลายปีมาแล้วมีการจัดงานวันเกิดให้พี่สรวด์ณ์ที่โรงแรมริมนทะเลชลบุรี ผมรู้ข่าวงานวันเกิดจากอาจารย์ขวัญดีซึ่งสนิทกับพี่สรวด์ณ์มากกว่าผม ยิ่งนึก พวกเราแขกที่รับเชิญและไม่ได้รับเชิญ ไปพร้อมกันก่อน พี่สรวด์ณ์เจ้าภาพไปหลังสุด นั่งรถประจำตำแหน่งคือรถเข็นเข้าไปถึงกลางบริเวณงานเลย (เพิ่งขออนุญาตหม้อออกมาจากโรงพยาบาล) มีอารมณ์เบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส ทุกคนโน้มนคนนี่เหมือนไม่เจ็บไม่ป่วย

สมัยผมเป็นผู้ว่าฯ กทม. พี่โจ้วและพี่สรวด์ณ์จัดดนตรี “แดนน้องผู้หิวโหย” หาเงินช่วยค่าอาหารกลางวันเด็กๆ หลายครั้ง นำเด็กยากจนออกมา ร้องเพลงหมู่สลับรายการดนตรี เด็กบางคนร้องเพลงไปร้องให้ไป ซึ่งใจที่ผู้ใหญ่ใจดีช่วยให้ได้กินอาหารกลางวัน

ตอนที่หนังสือ “ชีวิตจำลอง” ออกใหม่ๆ ผมตั้งใจได้รับโทรศัพท์จากพี่สรวด์ณ์ “จำลอง มีคนบอกว่าเขียนดี หนังสือชีวิตจำลองมีขายที่ไหน ศรีราชาไม่มี” พี่สรวด์ณ์ถามถึงหนังสือผมครั้งเดียว ผมเอาไปคุยนับครั้งไม่ถ้วนว่าหนังสือผมไม่ใช่ธรรมดามานะ นักเขียนเอกอย่างพี่สรวด์ณ์ยังถามถึงเลย ทำให้หนังสือของคนเขียนจำเป็นที่ชื่อจำลองขายดิบขายดี

พี่สรวด์ณ์ นอกจากรักเมตตาเด็กๆ แล้ว ยังเพื่อแผ่ความรักความเมตตาไปยังสัตว์ด้วย เลี้ยงสุนัขจรจัดไว้ที่ศรีราชาหลายตัว ผมติดต่อผ่านอาจารย์ขวัญดีว่าถ้าไม่มีใครช่วยเลี้ยง ผมและคุณศิริลักษณ์ขออาสา

พี่สรวด์ณ์ วรดิลก ศิลปินแห่งชาติจากไปพร้อมกับฝากตัวอย่างดีๆ ในหลายแง่มุมไว้กับคนรุ่นหลัง แม้ผมจะอยู่นอกแวดวงศิลปิน ผมก็ตั้งใจที่ได้เคยรู้จักพี่สรวด์ณ์เหมือนกัน

๒

7

บ้านปานาดอย

สถาบันฝึกอบรมผู้นำ, กระทรวงกลาโหม และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ตกลงกันว่านักเรียนนายร้อย, นักเรียนนายเรือ, นักเรียนนายเรือ-อากาศ และนักเรียนนายร้อยตำรวจ จะต้องทยอยรับการฝึกอบรมที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำทุกคน

13

สี่ล้านชีวิต

ขณะที่อุดมการณ์ บวร...บ้าน วัด โรงเรียน ยังเหมือนฝันกลางแดดของทางการ แต่เมล็ดพันธุ์บวร จากชุมชนอโคก ได้หยั่งรากลงในแผ่นดินแล้ว

37

แว้งที่รัก

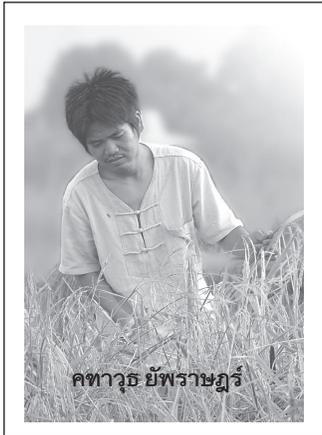
.....ชาวบ้านทุกคนแหละครับ จะไกลแค่ไหนก็ต้องมา เขากลับกฐนหมายกลัวการทำผิด กลัวเจ้าหน้าที่ เมื่อทางการสั่งให้มาก็ต้องรีบมา ถ้าเกิดข้าหรือไม่มากก็มีความผิด แล้วก็ไม่มีใครช่วยเขาได้เลย...เดินกันมาไม่รู้กี่กิโล มีไม่กี่คนหรอกครับที่มาเสียภาษีที่ดิน ส่วนใหญ่ก็มาเสียภาษีเงินได้ อย่างมากก็เสียกันคนละไม่เกินหนึ่งบาท บ้านไหนมีก็คนก็ให้หัวหน้าครอบครัวมาเสียตามสำมะโนครัว ถึงแค่คนละหนึ่งบาทก็ต้องมา.....

สารบัญ

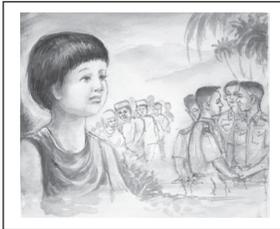
หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”
ปีที่ ๑๓ ฉบับที่ ๒๐๒
เดือน พฤษภาคม ๒๕๕๐

เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

คชาวุธ ยัพราชฎร์

1	นัยปก: ถ้าไม่ช่วยกันจัดการขยะฯ	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณนิตคิดหน่อย	บรรณาธิการ
7	บ้านป่านาดอย	จำลอง
12	การ์ตูน	วิสูตร
13	ลีลันชีวิต(คชาวุธ ยัพราชฎร์)	ทีม สมอ.
19	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
24	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
27	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
37	แวงที่รัก	ชบาบาน
42	เรื่องสั้น (ทางสายกลาง)	เฉลิมศักดิ์ แหมงงาม
46	ขาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
48	ทิ้งขยะให้มันฆ่าคุณหรือทำขยะให้เกิดคุณค่า	วิมุตตินันทะ
53	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ,เสฎฐฐชน
59	ประสบการณ์ได้ร่ำสัมมาสิกขา	อันติมะ
62	ความเป็นมาและความเชื่อเรื่องพระธาตุ	ส.ศิวรักษ์
64	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
68	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด	สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์
70	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	พอด เทพสุรินทร์
72	ชีวิตไร้สารพิษ	ลือเกวียน
76	กติกการเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฟังเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัญญาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม ตำนานไท ธานี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์อโศก
 กองรับใช้ธุรการ ศิลสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สีประเสริฐ ปีกฟ้า เกาประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศิลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๘๑๒๕๓-๗๖๗๑
 จัดจำหน่าย กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ทำอภัย จำกัด

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งขนาดดี หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม
 ในนาม น.ส.ศิลสนิท น้อยอินตะ โอนเข้า ธนาคารกรุงไทย สาขาถนนนวมินทร์ บัญชีเลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘ ชื่อบัญชี นางสาวศิลสนิท
 น้อยอินตะ สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

ไศสกุโ

ของานู

ขอระบายความรู้สึกที่เก็บไว้นานสักวันเถอะ ผมไม่ใช่คนดีหรอก แต่ไม่เลวเหมือนนักการเมือง บางกลุ่มบางคนก็เห็นแก่ตัวตลอดเวลา บางคน ทั้งซื่อทั้งจ้าง แลก แจก แถมเต็มไปหมด รู้เห็น แล้วก็ได้แต่สะอิดสะเอียน นึกในใจว่าเมื่อไรคนดี จะได้บริหารบ้านเมืองเสียที แต่ครั้งบางครั่งพอ ได้คนที่ดีหน่อยก็อยู่ได้ไม่นาน วันนี้จึงขอฝาก ความในใจผ่านมาด้วยความจริงใจว่า หากรัก บ้านเมืองจริง ตั้งใจบริหารเถอะ อย่ากรวยไป ทำไมมากมาย อิ่มท้องไปวันๆ ก็ดีสมแล้ว สงสารคนที่เขาไม่มีจะกินบางเถอะนะท่านเอ๋ย พอได้แล้วกับสิ่งไม่ดีที่ทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย ปั่นป่วนไม่เว้นวัน

- ส. ฤ์สำโรง อุบลราชธานี

เมื่อปี ๒๙ ผมมีโอกาสพลัดหลงเข้าไปอยู่ในสภาในฐานะ ส.ส.จังหวัดชลบุรี ก่อนนั้นเคย ซื่นชมศรัทธา นักการเมืองหลายคน แต่เมื่อเข้าสู่สนามการเมือง ได้สัมผัสบทบาทที่ใกล้ชิด นักการเมืองใหญ่น้อยทั้งหลายแล้ว ผิดหวังมาก แท้จริงแล้วเหลือนักการเมืองจริงๆ ที่กราบไหว้ได้ น้อยคนเหลือเกิน นอกนั้นก็เป็นอย่างว่านั่นแหละ แต่วันนั้นถึงวันนี้ นานถึง ๒๐ ปีแล้ว นักการเมือง พันธุ์แท้ ร้อยหรือจนแทบสูญพันธุ์ นักการเมือง ชั่วร้ายเหล่านี้ คือผลผลิตของสังคมไทย อัน ประกอบด้วยบ้าน วัด โรงเรียน หรือบวร พวกนี้เป็นตัวบ่งชี้ว่าสถาบันครอบครัว ศาสนา และการศึกษา ล้มเหลวพังพินาศ ไม่สามารถปลูกฝัง สร้างคนให้เป็นคนดีมีศีลธรรมได้ วันนี้สถาบัน เหล่านี้จึงต้องทบทวนบทบาทตัวเองว่าจะฟื้นฟู กอบกู้แผ่นดิน หรือจะอยู่อย่างเสียชาติเกิด ...หนักแผ่นดิน

ช่วงนี้อากาศโลกแปรปรวน ชาติละเองที่เราสัมผัสเหมือนอึดอัดอับตันยังงัย!นะ ทางผู้จัดทำหนังสือมีสุขภาพกาย-จิตใจสมบูรณ์มั่นคง ตามแนวทางของหนังสือและการใช้ชีวิต ขอส่ง แรงใจและความปรารถนาดีต่อทุกท่าน ผมส่ง โคลงมาให้พิจารณา จะมีโอกาสผ่านลงพิมพ์หรือไม่ ผมก็ยังคงภูมิใจที่ได้ส่งมาให้ “เราคิดอะไร” อยู่ดี

- ณรงค์ยุทธ โคตรคำ นครราชสีมา

ที่หัวจดหมายลายมือ

เขียน ประจงแต่เต็มลายเส้น ดอกสายหยุด หรือสาวหยุด มาด้วย ถึงยังไม่ได้ลงบทกวี เพราะส่งไปให้คอลัมน์คำกรอง-กรอกรำ พิจารณาตามสายงาน แต่ใจๆ ก็เอาภาพดอกไม้ลงไป ก่อนละ พร้อมด้วยฝีปากของ บ.ก. นิดหน่อย

“สายหยุด” หยุดกลิ่นฟุ้ง ยามสาย
 ชนชั่วจวบชีพวาย ลึ่งเว้น
 “สาวหยุด” เฟ่งพิศหมาย ดอมเด็ด ชมนา
 ชนโฉดพิงหลักเร้น หลบลี้ไกลแสน

พิทักษ์ภสกา

ติดตามกลุ่มสงฆ์ที่เรียกร้องให้บัญญัติศาสนา พุทธเป็นศาสนาประจำชาติไว้ในรัฐธรรมนูญ ตลอดมา เห็นด้วยส่วนหนึ่งที่ว่ามีสิทธิที่จะเสนอ ความคิดเห็นเรียกร้องได้ แต่ไม่เห็นด้วยที่จะ กดดันให้สภาร่างทำนองที่ต้องการ ประชาชน ธรรมดาทำนองนี้ก็ถือว่าไม่เหมาะสมไม่ถูกต้อง อยู่แล้ว นี่พระสงฆ์ออกมาแสดงบทบาท

จากผู้อ่าน

เชิงกตตันแบบนี้ ดูไม่งามเลย เป็นพระผู้ใหญ่ เสียด้วย

- ชาวพุทธ เมินวัด พิจิตร

☞ ท่านคงวิตกว่าถ้าไม่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญเห็นที่ศาสนาพุทธจะสูญจากแผ่นดินไทยแน่นอน เพราะตอนนี้ก็ไม่ต่างจากเปลวเทียนริบหรี่กลางพายุจุดคามรามเทพพัดกระหน่ำทั่วทุกหัวระแหง จึงหวังว่าถ้าบัญญัติไว้ตามที่เรียกร้องถึงจะนำพาศาสนิกชนเพี้ยนพุทธสุดภู่นานไหนก็ยังโวได้ว่าศาสนาพุทธได้หยั่งรากมั่นคงลงในรัฐธรรมนูญเป็นศาสนาประจำชาติแล้ว ไม่เสียที่เป็นศูนย์พุทธศาสนาของโลก

พุทธธรรมเป็นหลักการประพฤติปฏิบัติให้คนพ้นโลกียวิสัย นั่นคืออยู่เหนือโลก หรือโลกุตระ ส่วนรัฐธรรมนูญ เป็นหลักการในระดับโลกียวิสัย ให้คนโลกๆ ยึดถือประพฤติปฏิบัติกัน เมื่อสังฆสาวกเรียกร้องให้เอาโลกุตระบัญญัติไว้ในโลกียะก็เท่ากับลดค่าลงมายึดระดับโลกียะเป็นฐาน ถ้ายึดถือเพียงแค่นี้เป็นผลงานก็เป็นตัวชี้วัดภูมิธรรมของผู้เรียกร้องเอง

พิทักษ์ชาติ

มวลชนหลายกลุ่มออกมาเคลื่อนไหวก่อกระแสต้านร่างรัฐธรรมนูญด้วยประเด็นต่างๆ กัน และกำหนดเป้าไม่รับร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ แบบนี้การเลือกตั้งปลายปีนี้ก็คงหวังได้ยาก บ้านเมืองของเราทำไมจึงปั่นป่วนอย่างนี้ไม่ได้ ทั้งๆ ที่ร่างรัฐธรรมนูญนี้ก็มิได้เลวร้ายอะไรนักหนา อยากให้ผ่านไปก่อน เลือกตั้งแล้วนักการเมืองจะแก้ไขอย่างไรก็ว่ากันไปจะไม่ติกว่าป่วนกันอยู่

แบบนี้หรือ

- ผู้ใช้สิทธิ ลพบุรี

☞ รับหรือไม่รับร่างรัฐธรรมนูญก็เป็นสิทธิอันชอบธรรมเฉพาะตนตามที่วิสัยสติปัญญาของใครของมัน ถ้าเป็นไปได้โดยบริสุทธิ์ใจไร้อคติก็ชอบธรรม แต่ถ้ามีวาระซ่อนเร้นคิดล้มล้างระบบก็เป็นเวรกรรมของแผ่นดิน

จดทะเบียบซ้อน

เป็นบุคคลสาธารณะย่อมถูกตรวจสอบได้ กรณีนักเคลื่อนไหวทางการเมืองเปิดประเด็นว่า พล.อ.สนธิ จดทะเบียนสมรสซ้อนนั้น คงหวังกลมให้หมดเครดิตทางสังคม ลดค่าความน่าเชื่อถือ แต่ดิฉันเห็นว่าเรื่องนี้ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับงานการบ้านการเมืองที่เป็นไปอยู่ในขณะนี้

- ครูไทย ครอบครัวยุทธ ชลบุรี

☞ เมื่อตั้งเป้าจะล้มล้างกันก็จัดสรรพริชา มารออกมาถล่มกันรายวัน แม้เรื่องเล็กน้อยก็ไม่เว้น ไม่คำนึงถึงผลได้ผลเสียอะไรทั้งสิ้น ข้อเท็จจริงเรื่องนี้เป็นอย่างไรผมไม่ได้สนใจ คิดเล่นๆ ว่าการจดทะเบียนเป็นการแสดงเจตนาภรรยาเปิดเผยการกระทำ ก็ดีแล้ว จะซ้อนหรือไม่ก็มิใช่ชั่วร้ายแรงอะไรนัก ถึงอย่างไรก็ยังดีกว่าพวกที่แอบมีไว้หลายคนแต่ปิดบังซ่อนเร้นไว้มิใช่หรือ สมมติสงฆ์ที่ละเมียดศีลฝ่าฝืนพุทธวินัยผิดวิสัยสมณะเรากียังกราบเข้ากราบเย็นอุปัถม์บ่ารุงได้ จะเอาอะไรกันนักหนาที่ระดับฆราวาส บกพร่องแค่นี้แคะไ้กันอยู่ได้ ที่คนโกงบ้านโกงเมืองรู้ๆ เห็นๆ อยู่ได้จริงๆ กลับเฉยเมย แปลกจังหมอกคนนี่

☞ บรรณาธิการ

ดิ รรมชาติวิปริตผิดเพี้ยน เพราะองค์ประกอบดินน้ำลมไฟวิปลาสนผันแปรไปด้วยน้ำมือคน และคนก็ต้องเสวยผลแห่งอกุศลกรรมนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แม้ผู้ไม่ได้ร่วมก่ออกุศลกรรมนั้นโดยตรง จะโวยวายว่าไม่ได้ร่วมด้วยช่วยกันสักหน่อย ทำไมจึงต้องพลอยเดือดร้อนลงเรือลำเดียวกันด้วย

คิดเผินๆ ดี้นๆ อย่างนั้นก็ใช่ แต่การไม่เอาภาระ ถือว่าธุระไม่ใช่ นั่นแหละ ถึงไม่ได้ร่วมไม้ร่วมมือก่อกรรมทำเข็ญด้วยก็จริงอยู่ แต่ก็มีได้ต่อต้านยับยั้งตามสมควรจนถึงที่สุด ไซ้หรือไม้ครีบ

เล่นบทเข้าเกียร์ว่างแบบนี้ ถือว่าเป็นคนไทย ละเว้นการปฏิบัติอันควรแก่หน้าที่พลเมืองไทย ก็สมแล้วครับที่ต้องร่วมเสวยวิบากด้วย

ฉันใดก็ฉันนั้น

ยามเมื่อผู้นำอำนาจเกำครองเมือง ชื่นกเป็นนิก ซี้ไม้เป็นไม้

ผู้ร่วมขบวนการใหญ่ย่อยทั้งหลาย บ้างรู้ตัวไหวทันก็รีบปลีกตัวออกมาเพราะสุดฝืนทน บ้างก็วางเฉยปิดหูปิดตาไม่รับรู้ขบวนการพลาญชาติปล้นแผ่นดิน ขอบุอย่างบื้อใบ้ไร้สำนึกไปวันๆ เพียงรอรับเศษเสี้ยวผลประโยชน์ใส่ตนไปเรื่อยๆ ชาติบ้านเมือง ประชาชนจะเป็นอย่างไรไม่ใช่ธุระ

และบ้างก็ยอมทอดตนลงเป็นทาสผู้แสนสัดย ชื่อสุดชีวิต ลืมตัวถึงกับยอมละอุดมการณ์ทางการเมือง ตระบัดสัตย์คิดคดทรยศต่อประชาชน เนรคุณแผ่นดิน

ครั้งกรรมบันดาลให้มีเหตุการณ์ผลัดแผ่นดิน เห็นเขาขบวนการปล้นชาติแตกกระสานซ่านเซ็นลงใต้ดิน แต่ไม่วายอ้างไม่รู้ไม่เห็น ไม่เกี่ยวข้องกับกรทำร้ายทำลายแผ่นดิน ทั้งๆ ที่ร่วมขบวนการจนวาระสุดท้าย

เอาเถอะ จะยอมรับฟังว่าไม่ร่วม แต่...ขอถามหน่อยได้ไหม ปัญญาอ่อนจนไม่อาจล่วงรู้เลยหรือว่าเขาทำอะไรกันน่าจะรู้อยู่เต็มอกเห็นอยู่เต็มตา แต่ทำที่ไม่รู้ไม่ซี้ กินตามน้ำไปวันๆ

แบบนี้ก็มีสิทธิ์ห้อยโหนรอดไฟขบวนสุดท้ายลงนรกด้วยครับ เสี่ยงไม่ได้เลย

อย่าดี้นรบนเล่นลั่นตะแบงลงโลกอยู่เลยครับ ยุติบทบาทกวนน้ำให้ขุ่น ป่วนแผ่นดินให้วุ่นเสียเถิดกรรมเก่าก็หนักหนาสาหัสอยู่แล้ว อย่าเสริมสร้างเพิ่มพูนอีกเลย

ไม่มีคำว่าสายเกินสำหรับผู้สำนึกผิดคิดจะกลับตัวกลับใจ

ยังไม่สายเกินที่ยึดอกชูคอประกาศตนว่าเป็นพสกนิกรแห่งพระสยามินทร์ ๓

จากสภาพแห้งแล้งอากาศร้อนๆ บ้านป่าก็กลับมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกเมื่อฝนโปรยลงมา ต้นอะไรต่อมิอะไรทั้งไม้ป่าไม้บ้านแข่งกันแตกใบเป็นการใหญ่ พืชชอบฝนสัตว์ก็ชอบ เสียงไก่ป่าที่หายไปเป็นเดือนกลับมาเจื้อยแจ้วให้ได้ยินอีก

บ้านป่ามีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกเมื่อฝนโปรยลงมา

พวกเราบางคนคิดว่าไก่ที่อยู่ในป่าข้างโรงเรียนผู้นำคงถูกชาวบ้านดักจับไปกินหมดแล้ว แต่ที่จริงเมื่อยังไม่ถึงเวลาก็ไม่ออกมา ไก่ยังคงมีอยู่ในป่า ไม่หายไปไหน เรามักจะแนะนำใครต่อใครที่เพิ่งไปโรงเรียนผู้นำเป็นครั้งแรกว่า ทุกครั้งได้ยินเสียงไก่ นั่นแหละไก่ป่าไม่ใช่ไก่บ้าน เพราะชาวบ้านที่เลี้ยงไก่นั้นอยู่ห่างไกล เสียงไก่บ้านดังไปไม่ถึง

ห่างจากโรงเรียนผู้นำไป ๗ กิโลเมตร เป็นวัดฉินมิวิหารใหญ่สวยงามกลางหุบเขาราวกับมหาวิหารในกรุงปักกิ่ง วัดนั้นไก่ป่าพากันออกจากป่าแปรสภาพตัวเองเป็นไก่วัด กินข้าววัดเดินกันยั่วเย้าไปหมด เป็นภาพสวยงามจริงๆ

เคยคิดว่าเมื่อไรหนอ ไก่ป่าจะแปรสภาพเป็นไก่โรงเรียนบ้าง คงน่าดูไม่น้อย เจ้าอาวาสวัดฉินเล่าให้ฟังว่า ไก่ป่ากลายเป็นไก่วัดไม่มีต้นไม้ปกป้องกันบ้าง จะมีฝูงเหยี่ยวตัวเล็กๆ ใจคออำมหิตโฉบจับลูกไก่ตัวน้อยๆ ที่เพิ่งออกจากไข่ พาบินขึ้นไปสูงๆ ในอากาศ เอาไปกินตัวแล้วตัวเล่านำส่งเวช

สัตว์ป่าบางตัวโชคร้ายถูกทั้งสัตว์และคนทำร้าย เมื่อกลางเดือนที่แล้ว เลียงผา แพะภูเขาตัวหนึ่งตัวใหญ่มากกำลังท้องแก่ ออกจากป่าเข้ามาเดินเล่นในโรงเรียนผู้นำ ถูกหมาของชาวบ้าน ๑๐ กว่าตัวรุมกัด พวกเราช่วยกันไล่หมาไป ตั้งใจจะเลี้ยงเลียงผาให้แข็งแรงก่อน แล้วปล่อยเข้าป่าไปเหมือนเดิม อยู่ได้ไม่กี่ชั่วโมงก็สิ้นใจตาย

ปรกติเลียงผาจะแข็งแรงและวิ่งเร็วมากหมาไม่มีทางทำอันตรายได้ แต่เป็นเพราะท้องแก่และก่อนหน้านี้ถูกคนใจร้ายยิงทะเล่ตั้งจุมก ลู่กับหมาหมู่จนอ่อนแรงและตายในที่สุด ผมเอามือคลำท้องเลียงผาที่นำส่งสาร ลูกยังเต้นตุบๆ อยู่ในท้อง รีบโทรศัพท์ให้สัตวแพทย์ในเมืองไปช่วยเอาลูกออก หมอบอกว่าหมดหวัง แม่ตาย ๕ นาที ลูกก็ตายตาม ช่วยไม่ทัน

อยู่บ้านป่าพบอะไรแปลกๆ สระน้ำขนาดใหญ่ในโรงเรียนผู้นำมี ๓ สระ แต่ละสระมีนกเป็ดน้ำครอบครองสระละสี่ห้าตัว สระที่หน้าห้องฝึกอบรมนั้น หลังฝนตกหนักได้ไม่นาน มี “ตัวเงินตัวทอง” ตัวหนึ่งเลื้อยลงไป นกเป็ดน้ำเจ้าถิ่น ๕ ตัวก็ว่ายออกมาเผชิญหน้า พวกเราที่จ้องดูก็นึกในใจว่าคงเป็นเหยื่อเจ้าตัวเงินตัวทองแน่

ไม่น่าเชื่อ นกเป็ดน้ำใจเด็ดพร้อมกันส่งเสียงร้องลั่น ชับไล่เป็นผลสำเร็จ ตัวเงินตัวทองค่อยๆ คลานขึ้นฝั่งหนีไป คงทนรำคาญเสียงร้องของนกเป็ดน้ำไม่ไหว น่าจะเอาไปแต่งเป็นนิทาน **“อาณาจักรแห่งความสามัคคี”**

ขณะที่ “ป่า” นำอยู่ “เมือง” ก็น่าเบื่อเหมือนเดิม

ในกรุงมีการชุมนุมสารพัดกลุ่ม สารพัดสาเหตุ คุณศิริลักษณ์ถามผมว่าวันนั้นวันนี้จะมีการชุมนุม

ใหญ่ที่ตรงนั้นตรงนี้ ผมจะว่ายังไง ผมตอบทันทีว่าเราเคยผ่านการชุมนุมมาอย่างโชกโชนหลายครั้งหลายหน รู้ซึ่งแล้วว่าชุมนุมไม่ใช่เรื่องน่ารื่นรมย์อะไรเลย

การชนคนไปชุมนุมเป็นแสนเพื่อชุมนุมอย่างยัดเยียดนั้นยาก ยากเอามากๆ ถ้าเป็นคนที่ไม่เคยรับการฝึกให้ทนร้อนทนหนาวมาก่อน เมื่อโดนฝนโดนแดดหน่อยก็หลบแล้ว ต้องเป็นประเด็นที่เดือดร้อนทำความเสียหายให้แก่บ้านเมืองจริงๆ และผู้ชุมนุมต้องมีอุดมการณ์อดทนจริงๆ จึงจะสำเร็จ

“ไปประชุมสภาฯ รุ่งนี้เช้าสภาไม่ได้แน่เลย เพราะเขาจะไปล้อมสภากันหลายแสน” คุณศิริลักษณ์ พุดชุมตามข่าวคราวที่ฟังมา ก็ยังไม่เป็นอย่างนั้นสักที

น่าสังเกตว่าผู้เข้ารับการฝึกอบรมผู้นำในระยะนี้ทุกรุ่นจะพูดคุยกับผมด้วยความหัวนวดกอย่างเดียวกัน ผมก็ตอบไปเหมือนๆ กันว่า ที่ติดตามข่าวคราวการบ้านการเมืองอย่างกระชั้นชิดนั้นดีแล้ว แต่ไม่ต้องวิตก ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องเครียด เหตุการณ์ไม่เลวร้ายอย่างที่คิดหรอก อะไรเกิดขึ้นเราก็ช่วยกันแก้

“คุณอย่าไปแบกโลกเอาไว้ แบกประเทศเอาไว้ว่าบ้านเมืองเรากำลังจะล่มจมเพราะเรื่องนั้นเรื่องนี้ ประเดี๋ยวก็เป็นโรคประสาทหรอก” ผมมักจะเตือนคนที่รู้จักมักคุ้นทำนองนี้เสมอ

บางทีก็ท่องเพลงของชาวสันตโศกให้ฟังด้วย “หลับก็สบาย ตื่นก็สดไส ไร่ก็จวลหม่นหมอง” ผมแนะนำต่อ “ถ้าสังเกตว่ากำลังจะเครียดให้เลิกดูโทรทัศน์ เลิกฟังวิทยุ และเลิกอ่านหนังสือพิมพ์สักระยะหนึ่ง แล้วจะไม่เครียด”

ถือโอกาสโฆษณาเสียเลย มีโทรทัศน์อยู่ช่องหนึ่ง ดูเท่าไรก็ไม่เครียด ถ้าจะเครียดก็คงเครียดเพราะต่อไปอาจไม่ได้ดูเนื่องจากลู่ค่าสถานีไม่ได้ (แม้เขาจะคิดราคาถูกมากก็ตาม) คือโทรทัศน์ “เพื่อแผ่นดิน” ช่อง ๗ เอเอสทีวี

คุณสนธิ ลิ้มทองกุล พบกับผมเมื่อต้นเดือน

เมษายน บอกให้ผมไปกราบนมัสการท่าน**สมณะโพธิรักษ์** อดีตพิธีกรชื่อดังของโทรทัศน์ช่อง ๔ (ช่องเดียวของประเทศไทยเมื่อสมัยคุณยายยังสาว) ว่า เขาดูแล้วดีใจ ได้ทั้งความรู้ ธรรมะ และเศรษฐกิจพอเพียง

ผมบอกคุณสนธิว่าออกอากาศวันละ ๒๔ ชั่วโมง ตอนแรก ๆ ค่อยยังช้าหน่อย เอาเรื่องเก่า ๆ ที่น่าสนใจมากมาออก ต่อๆ ไปเมื่อเรื่องเก่าหมดแล้วจะทำอย่างไร คุณสนธิบอกว่า “ต้องช่วยกัน”

สำหรับผม สิ่งที่น่าห่วงไม่ใช่เรื่องรายการ แต่เป็นเรื่องค่าใช้จ่าย แม้ใครๆ จะไม่ห่วงก็ตาม เพราะผมเจอมาแล้วเรื่อง “วิทยุดี” ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาดำเนินการเองทั้งหมด

ก่อนตัดสินใจก็เชิญนักวิชาการที่คร่ำหวอดกับการลงทุนมาประชุมวิเคราะห์โครงการ มีมติว่าโปรดแน่ ตอนนั้นเราฟังคำโฆษณาอย่างเดียว จัดรายการธรรมะอยู่ได้ ๒ ปีเต็ม เดือนท้ายๆ เริ่มกำไรเล็กน้อย ดูท่าจะกำไรน้อยๆ ไปเรื่อยๆ ตามผลของการวิเคราะห์การลงทุน

เกิดโชคร้ายทั้งบ้านทั้งเมือง โครงการ “วิทยุดี” โชคร้ายตามด้วย เพราะเศรษฐกิจพุบเมื่อปี ๔๐ บริษัทห้างร้านต่างๆ ที่เสียเงินค่าโฆษณาในรายการวิทยุเรา ต่างถอนตัวกันหมดเพื่อตัดรายจ่าย วิทยุดีเลยต้องจบ

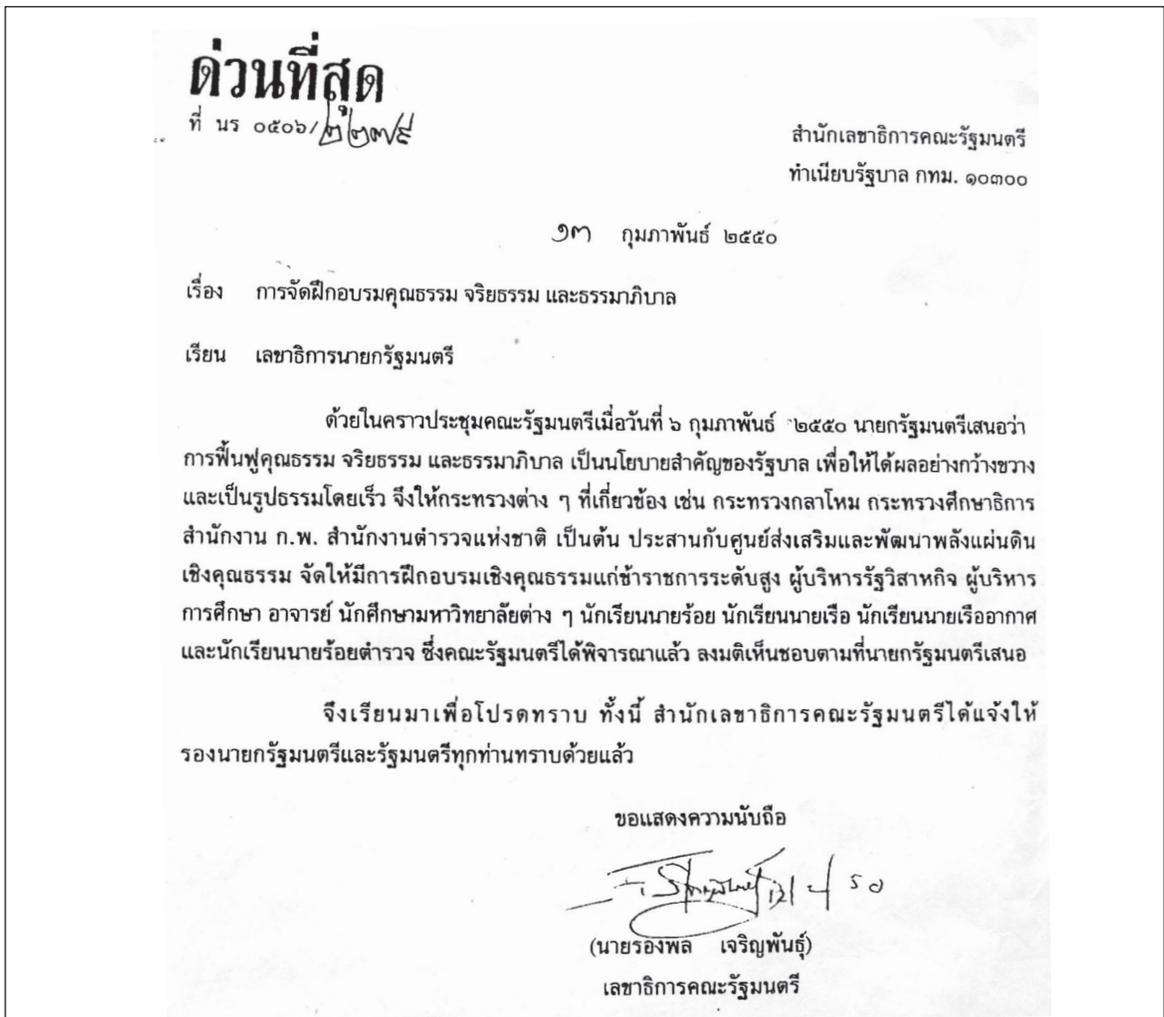
คราวนี้โทรทัศน์มีค่าใช้จ่ายมากกว่าวิทยุหลายเท่า ดังนั้นตั้งแต่เริ่มแรกจนต่อไป ต้องฟังทั้ง ๒ อย่างคือ ค่าโฆษณาด้วย เงินบริจาคด้วย

เรื่องนี้ไม่มีใครบอกให้พูด แต่ผมพูดเอง ท่านผู้อ่าน “เราคิดอะไร” ครบหลังจากที่ท่านช่วย “เราคิดอะไร” ให้ “เราถูกรอด” แล้ว ถ้าจะช่วยโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน เอเอสทีวี ช่อง ๗ ให้ถูกรอดตลอดไปก็จะเป็นกุศลอย่างยิ่ง เพราะ “ธรรมทานนั้นเหนือกว่าทานทั้งปวง”

ผมไม่ได้ปรึกษากับคณะกรรมการโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินมาก่อน แต่คิดว่าคณะกรรมการคง

ไม่ขัดข้อง ถ้าเราจะแสดงความจำนงไปยังสำนักพิมพ์ “เราคิดอะไร” ว่า จะบริจาคช่วยเหลือเดือนละเท่าไรอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอทุกเดือน (อย่าให้น้อยกว่าที่แจ้งไว้ บริจาคมากกว่านั้นได้) แล้วเราจะมีโทรทัศน์ธรรมะที่ถูกตรงตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ออกอากาศ ๒๔ ชั่วโมงคนไทยที่อยู่ในอเมริกา และอยู่ในยุโรป เอเชีย บางประเทศ สามารถรับชมได้ อยู่ไหนก็ไม่ไกลธรรมะ

โรงเรียนผู้นำก่อตั้งมา ๒๑ ปี เพิ่งมีโอกาสฝึกอบรมนักเรียนนายร้อย จปร. เมื่อกลางเดือนเมษายนนี้เอง เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งผมขอนำมาเผยแพร่ดังนี้

ก่อนจะมีมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว สถาบันฝึกอบรมผู้นำได้จัดการฝึกอบรมบุคคลากรของหน่วยงานต่าง ๆ มาแล้ว โดยเฉพาะในระยะหลังๆ ได้รับการสนับสนุนจากศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม) ด้วยยิ่งฝึกอบรมได้มากขึ้น บ่อยขึ้น

สถาบันฝึกอบรมผู้นำ, กระทรวงกลาโหม และสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ตกลงกันว่านัก

เรียนนายร้อย, นักเรียนนายเรือ, นักเรียนนายเรืออากาศ และนักเรียนนายร้อยตำรวจ ก่อนจบการศึกษาจะต้องทยอยกันไปรับการฝึกอบรมที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำทุกคน

โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้าพร้อมก่อนเพื่อน ส่งนักเรียนนายร้อยไปรับการฝึกอบรม ๘๐ คน ซึ่งส่วนใหญ่กำลังเรียนอยู่ชั้นปีที่ ๔ (ปีสุดท้าย) กินนอนที่โรงเรียนผู้นำ ๔ วัน ๓ คืน

ไปในช่วงวันหยุดสงกรานต์เสียด้วย เป็นเรื่อง ยืนยันคำเตือนที่เตือนกันอยู่เสมอๆ ในโรงเรียน นายร้อยว่าต้องพร้อมที่จะเผชิญความเปลี่ยนแปลง เผชิญความผิดหวัง หวังไว้ว่าจะได้หยุดเต็มช่วง สงกรานต์ก็ไม่ได้หยุด แต่ไม่หงุดหงิด ไม่บ่น ยอมรับ สภาพตามความเป็นจริงเพราะเคยชินเสียแล้ว

ผมพูดกับหลานๆนักเรียนนายร้อยว่าเป้าหมาย ของโรงเรียนผู้นำมี ๕ อย่าง คือพัฒนาตนเองให้ ดีขึ้น ตัดอบายมุขออกไปให้หมด มีวิถีชีวิต เศรษฐกิจพอเพียงมีส่วนร่วมช่วยชุมชนให้เข้มแข็ง และนิยมไทยด้วยการปฏิบัติอย่างแท้จริง รุ่นผม โขคร้ายไม่มีใครพูดให้ฟัง เพื่อนตายไปแล้ว ๖๙ คน แต่ตายในสนามรบเพียงคนเดียว นอกนั้น ส่วนใหญ่ตายเพราะอบายมุข เหล้ากับบุหรี่ (ซึ่ง เป็นเป้าหมายที่ ๒ ของโรงเรียนที่ต้องการตัด ออกไปให้หมด)

คนเรามักจะเข้าข้างตัวเอง ผมนึกว่าผมเพิ่ง เป็นนักเรียนนายร้อยมาเมื่อไม่นานนี้เอง ทำไม เวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน

กิจกรรมบนยอดเขาฝาชีนั้น นักเรียนนายร้อย แต่ละคนที่เป็นตัวแทนของแต่ละกลุ่มจะออกไป พูดบรรยายความรู้สึกว่า การขึ้นเขาได้ความรู้สึก นึกคิดอะไรบ้าง (เหมือนกับนักเรียนผู้นำของโรงเรียน ผู้นำสหรัฐที่ใช้ชื่อว่า American Leadership Forums หรือแปลได้ว่าได้ปรัชญาชีวิต) แล้ว ตบท้ายรายการด้วยการพูดของผม โดยทุกคน ต้องรายงานตัวก่อน

“ผม นักเรียนนายร้อย...(ชื่อและนามสกุล) ชั้นปีที่... ครับ”

ผมพูดเป็นคนสุดท้ายพูดในฐานะครูก็รายงาน ตัวเหมือนกัน

“ผม นักเรียนนายร้อย จำลอง ศรีเมือง ชั้นปีที่ ๕ เมื่อ ๔๔ ปีก่อนโน้นครับ” นักเรียนนายร้อย ที่นั่งฟังหัวเราะกันใหญ่รู้ว่าผมแก่กว่าคุณพ่อของเขาเป็นไหนๆ

พอถึงช่วง “สงครามชีวิต” ซึ่งปรกติผมจะเล่า ให้ฟังทุกรุ่นว่า ผมเคยผ่านสงครามชีวิตหนักหนา

สาหัสสากรรจ์มาอย่างไรบ้าง ทั้งในสนามรบ และในสนามการเมือง

สำหรับนักเรียนนายร้อยผมจะเล่าเรื่องการรบ ที่ “สมรภูมิภูผาทิ” ให้ฟังละเอียดกว่าผู้รับการฝึก อบรมรุ่นอื่นๆ (ท่านพลเอก สายหยุด เกิดผล เขียนในหนังสือเล่มโตที่ออกมาขายเมื่อปีที่แล้ว “ชีวิตนี้มีค่ายิ่งนัก” มีอยู่บทหนึ่งชื่อ “สมรภูมิเลือด ภูผาทิ”

เพราะไม่มีใครพูดให้ฟัง ตอนจบเป็นนายทหาร ใหม่ๆ ผมมีเครื่องรางของขลังห้อยเต็มคอ พอ บวชเป็นพระได้ฟังท่านเจ้าคุณวิเชียรรมณี วัด

อินทรากรม (ใต้) ท่านสอนธรรมะ ลีจากพระเลย เลิกโดยสิ้นเชิง พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้นับถือ บูชาเครื่องรางของขลังกลับทรงห้ามเสียด้วย

ผมยืนยันกับนักเรียนนายร้อยว่าผมไปรบที่ ประเทศลาว และเวียดนามไม่ได้ใช้เครื่องรางของ ขลังเลย หนังสือสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น ของ วัดสวนโมกข์ระบุชัดเจนว่า

“มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว, ก็ถือเอาภูเขาย่าง ป่าไม้ย่าง, อาราม และรุกข- เจริญย่าง เป็นสรณะ; นั้น มีใช้สรณะอันเกษมเลย, นั้น มีใช้สรณะอันสูงสุด; เขาอาศัยสรณะ นั้นแล้ว ย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้.”

ผมถือโอกาสพูดถึงเรื่องราวในปัจจุบันว่า ขณะนี้ชาวพุทธกำลังบ้า กำลังเห่อสิ่งที่ผมใช้คำว่า “เบญจคามรามย์” ถ้าใครถือศาสนาอื่นและ เชื่อว่าวัตถุมงคลนั้นช่วยได้ เราไม่ว่ากัน ศาสนา ใครก็ศาสนาใคร แต่เมื่อเป็นชาวพุทธแล้วจะยึด วัตถุมงคลไม่ได้เลย

วันสุดท้ายของการฝึกอบรม ผู้รับการฝึกจะ เดินป่า ผ่าน “ต้นไม้พูดได้” ไปเรื่อย ๆ จนถึง ปากถ้ำ แล้วเข้าไปเรียนกันในถ้ำ “ต้นไม้พูดได้” พูดเรื่องมงคล ๓๔ ตั้งแต่ข้อแรกไปจนถึงข้อ ๓๔ ไม่มีมงคลวัตถุเลย

ตอนที่เล่าถึงสงครามในเวียดนาม ผมบอก นักเรียนนายร้อยว่ามีหน่วยทหารไทยอยู่หน่วย หนึ่งชื่อ “ตอการศพ” มีหน้าที่ส่งศพทหารไทย จากเวียดนามกลับเมืองไทย ผมถามทหารใน หน่วยนั้นว่า มีพระเครื่องดั่งๆ รุ่นไหนบ้างไหมที่ ไม่ติดมากับศพ เขายืนยันว่ามีทุกรุ่น

เรื่องการเมืองที่คุยกันในระยะนี้คือเรื่องการ ร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งดำเนินมาตามขั้นตอนตรง เวลาที่กำหนด ขณะนี้ได้ส่งฉบับร่างรัฐธรรมนูญ ให้ออกความคิดเห็นกันแล้ว เจ้าภาพเกี่ยวกับ เรื่องนี้ไม่ใช่สภานิติบัญญัติที่ผมเป็นสมาชิกอยู่ด้วย แต่เป็นสภาร่างรัฐธรรมนูญ แม้กระนั้นก็ตาม สภานิติบัญญัติก็มีการสัมมนาที่ชะอำเมื่อปลาย เดือนที่แล้วเพื่อเสนอความคิดเห็น

ใครๆ เจอผมที่ไหนก็มักจะถามเรื่องรัฐธรรมนูญ ผมบอกว่าเป็นเรื่องดีที่ช่วยกันร่างรัฐธรรมนูญ เป็นประโยชน์ ดีกว่าไม่ช่วยกันร่าง และการลง ประชามติให้ผ่านดีกว่าไม่ผ่าน แต่จะร่าง รัฐธรรมนูญให้เลอเลิศแค่ไหน ก็ทำให้การเมือง ดีขึ้นมานิดเดียว ไม่ทำให้การเมืองเรานั้นคง เหมือนนานาอารยประเทศ

สมัยนี้วิทยาการก้าวหน้า อยู่คนละประเทศ ก็ออกอากาศทางวิทยุร่วมกันได้ ปลายเดือนที่แล้ว คุณอัญชลี ไพรีรัก โทรศัพทจากออสเตรเลียคุย กับผมซึ่งอยู่ที่กาญจนบุรีทางวิทยุเอฟเอ็ม อสมท.

คุณ อัญชลี ถามเรื่องรัฐธรรมนูญ ผมใน ฐานะเป็นทหาร เคยเป็นนักการเมืองจากการ แต่งตั้งและเลือกตั้ง เคยเป็นหัวหน้าพรรคการเมือง เคยร่วมต่อสู้เพื่อความถูกต้องและเพื่อประชาธิปไตย หลายครั้ง ขอยืนยันว่ารัฐธรรมนูญทำให้การเมือง ดีขึ้นมานิดหน่อย トラบใดที่เรายังไม่ได้ปฏิรูปสื่อ โทรทัศน์ให้คนส่วนใหญ่ของประเทศสนใจ, เข้าใจ การเมือง เข้าใจประชาธิปไตย และเข้าใจความ เป็นไปของบ้านเมือง เราจะมีการปฏิวัติรัฐประหาร เป็นระยะๆ ต้องใช้เวลาอีกนานกว่าการเมืองของ เราจะมั่นคง ที่กล่าวอย่างนี้ไม่ใช่ให้ท้อ แต่ให้ช่วย กันพยายามปฏิรูปสื่อโทรทัศน์ในโอกาสต่อไป

ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่ของประเทศดูโทรทัศน์ เอาใจจดจ่อกับละครและเกมโชว์ ส่วนเรื่อง การเมือง, เรื่องประชาธิปไตยและความเป็นไป ของบ้านเมืองโทรทัศน์ไม่ได้เน้น เอาแต่หากิน ด้วยการจัดละครและเกมโชว์ จึงเป็นอย่างนี้

ผมย้ำซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า เมื่อคนส่วนใหญ่ไม่ สนใจไม่เข้าใจการเมืองก็ตกเป็นเหยื่อของนัก เลือกตั้ง ทุ่ทุ้งซื่อเสียด แล้วก็ถอนทุนด้วยการ โกงบ้านโกงเมือง บ้านเมืองเสียหาย ทหารก็ต้อง ออกมาปฏิวัติล้มรัฐธรรมนูญเก่า ร่างรัฐธรรมนูญ ใหม่ วงจรอันไม่พึงประสงค์ก็จะเป็นอย่างนี้

การปฏิวัติรัฐประหารจะถี่ขึ้นอย่างที่ผมเขียนใน “เราคิดอะไร” ฉบับก่อนๆ แน่นนอน

๒

“ ขณะที่อุดมการณ์ บวร...บ้าน วัด โรงเรียน
ยังเหมือนฟันกลางแฉดของทางการ
แต่เมล็ดพันธุ์บวร จากชุมชนอโศก
ได้หยั่งรากลงในแผ่นดินแล้ว ”

ศทาอุด ยัพรษษณูร์

เบ้าหลอมโรงเรียนชาวอโศก
หล่อหลอมชายหนุ่มคนนี้
ให้มีแนวคิดและวิถีชีวิต
ที่แปลกแยกจากผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม

ผม นายคชาวุธ ยัพราชภูร์ พ่อท่านโพธิ์รักษ์ ตั้งชื่อว่าคมธรรม เกิดเมื่อ ๒๕ ม.ค. ๒๕๒๓ ที่ ร้อยเอ็ด ผมเป็นลูกคนโต มีน้องชาย ๑ คน คุณพ่อ คุณแม่รับราชการครู คุณแม่เป็นญาติธรรม คุณพ่อ เป็นแนวร่วม ส่วนคุณตาสมัย ข่าทิพย์พาที อยู่ที่ ปรุหมอโคก นครปฐม (ปัจจุบันถึงแก่กรรมแล้ว) คุณลุงคุณป้าอยู่ที่สันติอโศก แม่พาไปวัดตั้งแต่เด็ก ไปร่วมงาน ค่ายยุวพุทธบ้าง จึงคุ้นเคยกับชาวอโศก ไปมาระหว่าง ปรุมาและสันติฯ ตั้งแต่เด็ก

กินมังสวิรัตตั้งแต่อเล็กแต่ไม่ตลอดอยู่บ้านก็กิน กับแม่ แต่ออกไปข้างนอกก็ไม่ได้กิน เรื่องมังฯ จึง เป็นเรื่องธรรมดา

ผมเรียนจบ ป.๖ จาก ร.ร.เมืองร้อยเอ็ด สอบ เข้าเรียนต่อแต่ไม่ติดจึงมาเรียนต่อ ม.๑ ที่โรงเรียน สัมมาสิกขาปรุหมอโคก นครปฐม เรียกว่าบุญส่งมา

ในรั้วโรงเรียนสัมมาสิกขา

ประทับใจชีวิตในโรงเรียนสัมมาสิกขามาก มันล้นสมความรู้สึกนึกคิด ตัวอย่างพฤติกรรมของ บุคคลรอบๆ ตัว ปลูกฝังจนเป็นความเชื่อ ความ ศรัทธา ทำให้ทุกวันนี้ผมมาอยู่ตรงนี้ได้เลย ชีวิตที่ ผ่านไปแต่ละปีมีหลายช่วงที่ทำให้ผมเติบโตอย่าง สมบูรณ์ เรียกว่าได้พัฒนาทั้ง IQ และ EQ ไป พร้อมๆ กัน

ตอนอยู่ ม.ต้น ครูเป็นต้นแบบดีๆ หลายอย่าง เพราะท่านเหล่านั้นล้วนเตรียมตัวเป็นนักบวช ทำให้ผมอยู่ในแวดวงของครูที่เตรียมตัวบวช ถือ ว่าผมโชคดี เพราะอยู่กับคนที่บำเพ็ญตน เป็นคน มีศีล มีวิญญานครูหลายๆ คอยหล่อหลอมเรา ทำให้ เห็นตัวอย่างที่ดี

ส่วน ม.ปลาย เป็นช่วงการรับผิดชอบเกี่ยวกับ โรงเรียน เอาภาระน้องๆ ซึ่งก็ได้ฝึกให้ผมเตรียม พร้อมเพื่อจะเป็นผู้ใหญ่ที่ดีต่อไป

ผลการเรียน

ตอนนั้นผมไม่ค่อยตั้งใจเรียน บางวิชาผมไป แอบนอน เช่น วิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ ผมเข้า

ไปนอนหลังโรงครัว ถือว่าวิชาเหล่านี้เป็นวิชา พักผ่อนของผม ช่วง ม.๓ ม.๔ ผมอยู่ฐานช่าง ม.ปลายผมอยู่ฐานกลีกรรรม ทำงานหนักพอสมควร แต่บรรยากาศรอบข้างดีมาก เวลาจะสอบผมก็จะ ตั้งใจอ่านหนังสือมากขึ้น จริงจังมากขึ้น คะแนน เกือบไม่ตี แต่คะแนนสอบพอใช้ได้ เพราะผมกลัว สอบตกต้องลงไปอยู่กับรุ่นน้อง ผมอยากตาม เพื่อนๆ ขึ้นไป

ผมเข้าเรียน ม.๑ ปี ๒๕๓๕ จบ ม.๖ ปี ๒๕๔๑ เป็นรุ่นที่ ๓ ของปรุหมอโคก แต่เป็นรุ่นแรกของ โรงเรียนสัมมาสิกขาปรุหมอโคก รุ่นผมที่เรียนตั้งแต่ ม.๑ ถึง ม.๖ จบเพียง ๑๕ คน จากนักเรียน ๓๕ คน

ศกพลิกทางจิตวิญญาณ

ม.๑ เริ่มฝึกกินมือเดียว เห็นเพื่อนทำได้ เรา ก็น่าจะทำได้ ก็แข่งกันบ้าง เล่นกันบ้าง เริ่มจับสภา ธรรมตัวเองได้ เวลาคุยก็คุยสภาวะธรรมกัน พวก เรามักจะมีปัญญามาชมกัน ก็สนุกแบบเด็ก

รุ่นผมโชคดีที่สุดเลย พ่อท่านมีเวลามาพูดคุย กับพวกเราบ่อยๆ ประมาณสองสัปดาห์ครั้งหนึ่ง นอกจากนั้นในชุมชนก็จะมีเสียงตามสาย ซึ่งอาจ เป็นการเทศน์ที่ศาลาบ้าง หรือเปิดเทปรายการ

ธรรมชาติต่างๆ บ้าง หรือบางทีก็เป็นการเทศน์ให้พวกผมฟังกันโดยเฉพาะเวลามีปัญหาเกิดขึ้น บางครั้งผมไม่ตั้งใจฟัง สมาธิไม่ดี เพราะมีความอดทนน้อย ฟังไปก็หลับบ้าง ตอนนั้นเหมือนเราไม่รับรู้ แต่มันซึมซับมาโดยไม่รู้ตัว ผมคิดว่าประโยชน์ที่ได้จากการฟังธรรมมีแน่ะมากบ้างน้อยบ้างก็แล้วแต่

ตอนนั้นทำวัตร ๔ วันในสัปดาห์ มีสมณะมาเทศน์ เป็นการปรับทีฐิของเรา จากมีฉภาทีฐิมาเป็นลัมมาทีฐิ เช่น แต่ก่อนก็คิดว่าคนเราเกิดมาต้องแต่งงาน มีครอบครัว ต้องไปหาเงินให้ได้มากๆ เหมือนคนทั่วไปในสังคมจนเกิดการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น เอารัดเอาเปรียบกัน

แต่มาวันนี้ เราเห็นว่าชีวิตไม่ต้องไปเหนื่อยยากไร้สาระอย่างนั้นก็ได้ เมื่อเราได้พบสิ่งที่ประเสริฐกว่าและมีความเข้าใจทำให้ทีฐิเราเปลี่ยนได้ก็เหลือแต่ว่าจะทำไหวหรือไม่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

สรุปได้ว่าชีวิตของนักเรียนลัมมาสิกขา สิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราได้ติดตัวไปคือการศึกษาลัทธิธรรม ได้เข้าใจว่าชีวิตของเราเกิดมาเพื่ออะไร ซึ่งเป็นคำถามยอดฮิตของพวกเขาในสมัยนั้นที่เพิ่งเริ่มเข้ามาศึกษาใหม่ๆ

แม้กระทั่งใน ๒-๓ ปีที่ผ่านมา ช่วงที่ผมเรียน

จบและมีโอกาสออกไปทำงานข้างนอก ผมมักจะถามตัวเองตลอดว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ และอะไรคือสิ่งที่เราต้องการแสวงหา

ตอนเป็นนักเรียน เวลาผมประทับใจครูคนไหน หรืออยากมีนิสัยเหมือนใคร ผมก็จะไปอยู่คลุกคลีกับครูคนนั้น อย่างผมเป็นคนใจร้อน ผมเห็นครูคนไหนใจเย็นกว่า ผมก็เข้าไปทำงานด้วย เพื่อจะได้ซึมซับตัวอย่างที่ดีๆ ได้นิสัยใจคอและคุณธรรมของครูมาไว้ที่ตัวผม

เพราะอุดมการณ์จึงไปอยู่ฐานเกษตร

ม.ต้นผมอยู่ฐานช่าง ม.ปลายไปอยู่ฐานเกษตรจริงๆ แล้วผมไม่ชอบฐานนี้ เพราะมันทั้งร้อนทั้งเหนื่อยยากลำบากสารพัด แต่ผมคิดว่าทำเพื่อน้องเพราะฐานนี้มีแต่คนแก่และเด็ก เราน่าจะเข้าไปเป็นตัวกลางเชื่อมน้องเข้าไปช่วยได้ ผมจะเลือกทำสิ่งที่ขาดแคลน หรือสิ่งที่ควรจะทำมากกว่าทำตามความต้องการของตัวเอง ผมมีนิสัยอย่างนี้ตั้งแต่เริ่มเข้า ม.๑ แม้บ่อยครั้งที่ผมอยากทำอย่างอื่นที่ผมต้องการ เช่น ผมอยากทำคอมพิวเตอร์ แต่คิดว่าห้องคอมฯ แอร์เย็นนะ แต่ในขณะที่เดียวกันมีคนแก่กำลังตากแดด เก็บผักทำสวน ทำนาให้เรากิน พอคิดเปรียบเทียบเช่นนี้ ผมจะไปนั่งในห้องแอร์เย็นๆ ผมทำไม่ได้ มันรู้สึกว่าเขาเปรียบ แล้วน้องก็จะไม่มีใครเป็นตัวเชื่อมให้พวกเขาด้วย ตอนผมจบ ม.๖ ผมถูกชวนไปทำคอมฯ แต่ผมคิดถึงหัวใจคนแก่มากกว่า เลยเลือกไปช่วยฐานเกษตร

จบ ม.๖ โรงเรียนลัมมาสิกขา

ลงเรียนคณะนิเทศศาสตร์ มสธ.(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช) เกี่ยวกับการถ่ายภาพยนตร์ เพราะเพื่อนชวนจริงๆ ผมชอบรัฐศาสตร์มากกว่า แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ก็เรียนด้วยกัน ตอนเรียนก็อยู่ช่วยงานที่ปฐมมโศก เพราะผมยังรักที่จะอยู่ในบรรยากาศการเป็นนักเรียน ตอนนั้นผมคิดว่าเด็กที่จบ ม.๖ น่าจะอยู่วัดสักหนึ่งปี ทำงานที่เราอยาก

ค้างคา ยังทำไม่เสร็จ เพื่อเป็นการกตัญญูต่อวัด
ตอบแทนทุกสิ่งที่ได้รับ ไม่ใช่เรียนจบแล้วไปเลย
ผมอยู่ช่วยทำงานฐานต่างๆ ทั้งที่ มรรฐ.(ร้าน
มังสวิรัตที่นครปฐม) บ้าง ฐานช่างบ้าง ฐานเกษตร
บ้าง แป็บเดียวหนึ่งปีก็ผ่านไป

ผมอยู่ในฐานะศิษย์เก่า ทำงานให้วัด พักที่วัด
มีสมณะที่ฐานงานดูแลเพื่อนบางคนย้ายไปอยู่ชุมชนอื่น
ของเรา เช่น บ้านราชา (หมู่บ้านราชธานีอโศก อุดรฯ)
เขาก็ชวนเหมือนกัน แต่ผมมีความรู้สึกว่ายาก
ทำอะไรให้แก่ปฐมอโศกมากกว่า

ตอนอยู่ ม.๖ คุณครูรุ่นเก่าๆ เลื่อนฐานะขึ้น
เป็นนักบวชหมดแล้ว พวก ม.๖ ชายก็ตกลงกันว่า
จะไปอยู่ฐานเกษตร เพราะน้องๆ ม.๑ ที่เพิ่งเข้า
มาใหม่จะไปอยู่ฐานเกษตรหมด พวกเราจะได้อ
คอยดูแล บอกสอน ถ่ายทอดอะไรดีๆ ให้น้องๆ บ้าง
ก็เลยติดมาจนพวกผมจบ ม.๖ ได้อยู่ดูแลน้องๆ
ต่ออีกปี

หลังจากนั้นผมก็ย้ายไปอยู่สีมาอโศก (ชุมชน
สีมาอโศก นครราชสีมา) เพราะไม่สมหวังกับความ
คาดหวังในงานที่ผมทำในตอนนั้น คือมันไม่ได้ตั้งใจ
เลยลองย้ายไปอยู่ที่อื่นดูบ้าง อยู่ไม่นานก็ย้ายไป
อยู่บ้านราชา เพราะตอนนั้นบ้านราชา เพิ่งเริ่ม
ก่อตั้ง ผมก็ชอบอะไรที่มันบุกเบิก สนุกดี รู้สึกทำท
ายได้ทำงานเสียสละกับเพื่อนๆ เริ่มจากการเก็บเห็ด
ก่อน ที่นั่นเรามีโรงเห็ดใหญ่ เก็บไปเก็บมาไม่มีคน
ทำเห็ด ผมก็เข้าไปดูแลซะเลย มีเวลาว่างก็ไปช่วย
งานฐานอื่นบ้าง แต่อยู่โรงเห็ดเป็นหลัก ผมอยู่บ้าน
ราชาเกือบ ๓ ปี

ประสบการณ์ในโลกกว้าง

การทำงานฐานต่างๆ ที่ผ่านมา ผมก็ไม่เคยคิด
ที่จะไปศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อมาพัฒนาฐาน
งานเลย ช่วงนั้นผมเรียนปี ๓ แล้ว เหลืออีกปีครึ่ง
จบ เริ่มมีความคิดอยากออกไปศึกษาหาความรู้
เพื่อกลับมาพัฒนาตนเองและฐานงาน อยากเห็น
องค์กรก้าวหน้า มีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่ไม่มี
ความคิดว่าจะไปทำงานข้างนอก

เมื่อกลับมากองเทพาก็ลุยเลย เริ่มงานที่ผม
จำเรียนมา กะว่ามีกองถ่ายหนังตรงไหนก็จะไป
ตรงนั้น ไปขอเขาทำงานเลย ตอนนั้นไม่รู้เลยว่า
การทำหนังเขาแบ่งงานกันยังไง มีก็ทีม แต่ด้วย
ความเชื่อมั่นในศักยภาพของผมว่า ผมทำได้ถ้า
เขายอมรับตัวผม กะว่าจะพูดกับเขาว่าพี่ครับ ผม
ขอทำงาน ไม่เอาตังค์ก็ได้นะ เอาเดินที่ไปกางนอน
แถวนั้นเลยประมาณนี้

พอดีมีพี่รู้จักกับโปรดิวเซอร์ แนะนำให้ไปอยู่
กับคนทำภาพยนตร์ของฟิล์มบางกอก ทำเรื่อง
องคูลีมาล ผมทำงานจนพี่เขาให้ตังค์ ผมก็บอกว่า
ไม่เอาหรรอครับ ผมอยากมาทำงานกับพี่ เขาก็
บอกว่ากูช่วยมึงได้แค่นี้แหละ ถ้ามึงไม่เอามึงก็
กลับบ้านไปเลย ผมก็เลยต้องรับ ผมช่วยงาน
ศิลปกรรม จัดเตรียมอุปกรณ์ข้าวของเครื่องใช้
ของนักแสดง พวกฉาก อย่างเช่นสงครามก็มีห
ดาบ อาวุธ ปืนใหญ่ ค่อยดูแลจัดเตรียมของพวกนี้
เริ่มเข้าใจการทำงาน

ตอนปี ๔ เจออาจารย์ที่สอนเป็นผู้กำกับหนัง
โรง เรื่องทวิภพ ผมชอบอาจารย์ คิดว่าไปอยู่กับ
อาจารย์ดีกว่า ผมอ่านเรื่องทวิภพ รู้สึกชอบ ผม
เป็นคนที่ไม่หากไม่มีศรัทธาในงานไหนผมจะไม่ทำเลย
ผมต้องมีความรักในสิ่งนั้นก่อน อย่างเรื่องนี้เป็น
เรื่องการเมืองระหว่างประเทศในสมัย ร.๔, ร.๕
ซึ่งส่วนมากคนจะรู้จัก ร.๕ แต่ ไม่รู้จัก ร.๔ ซึ่ง
จริงๆ ในประวัติศาสตร์ก่อนที่จะมีอะไรต่างๆ ใน ร.๕

ล้วนบ่มเพาะมาจากสมัย ร.๔ การเอาเปรียบของ
อังกฤษ ฝรั่งเศส และเราไม่รู้เลยเกี่ยวกับสัญญา
ต่างๆ ที่เอาเปรียบประเทศไทย ซึ่งในหนึ่งจะพูด
ถึงตรงนั้น ทำให้ผมรักประเทศไทยมากขึ้น และมี
การเสียดสีคนไทยที่ไม่รักชาติ รู้สึกชอบเรื่องนี้
ผมไปขอฝึกงาน เข้าไปในบริษัทที่ตื่นเต้นมาก ผม
บอกว่า พี่ครับ ผมมาขอฝึกงานครับ ผมเคยทำ
งานกับฟิล์มบางกอก เขาถามว่าใครแนะนำมา
และเขาก็ให้ทำงาน ผมช่วยงานทั่วไป

ทำเรื่องทวีภพ ตอนแรกก็ทำงานทั่วไป เขา
ให้ทำอะไรก็ทำอันนั้น เป็นดาราประกอบบ้าง ที่
ได้จริงๆ คือเข้าใจระบบการทำงานว่าแต่ละแผนก
มีความรับผิดชอบของตน คนทำหน้าที่จะจ้าง
มาแต่ละแผนก แต่ละทีม แต่ละทีมก็ต้องมีความ
รับผิดชอบของเขาเอง จะไปช่วยมั่วไม่ได้

จากเรื่องทวีภพทำให้ผมเข้าใจระบบการ
ทำงานของกองถ่ายมากขึ้น หลังจากทวีภพผมไป
บริษัทไฟ คือผมเห็นว่าทางวัดขาดอยู่ ความจริง
ผมอยากไปทางกล้อง แต่จะไปทางกล้องได้ดีจะ
ต้องมีพื้นฐานมาจากเรื่องไฟก่อน หากจะก้าวไป
จริงๆต้องรู้เรื่องแสงก่อน เพราะเวลาทำงานจะใช้
เวลาจัดแสงนาน ผมคิดว่าวันหนึ่งถ้าเกิดได้มา
ทำงาน ถ้าไม่รู้จักรถนี้แล้วจ้างคนอื่นมาทำ ค่า
ใช้จ่ายจะสูง แต่ถ้าเรารู้ก็สามารถจัดสรรให้งาน
มันเร็วขึ้น ทำยังไงให้มันคุ้มค่าทุกวินาทีที่ทำงาน
เพราะว่าทุกอย่างที่ผ่านไปคือเงินที่เสีย เลยคิดว่า
เข้าไปศึกษาตรงนั้นดีกว่า

ถือว่าเป็นอาชีพแรกของผมเลย เข้าไปทำ
งานจริงๆ เดือนแรกเข้าไปนั่งศึกษางาน เดือนต่อ
มาเข้าไปฝึกงานเลย เป็นพนักงาน ผมโชคดีคือ
บริษัทจะมีละคร มีมิวสิก มีหนัง มีโฆษณาพร้อม
ผมก็ได้ทำในสายงานที่ตัวเองชอบ ตอนนั้นเป็น
น้องฝึกงานของทีม ทำเรื่องไอ้ฟัก ผมทำเรื่องไฟ

วิถีคนแบบมีสติสัมโพชฌงค์

งานที่ผมทำค่อนข้างหนักมาก ทำทั้งกลางวัน
กลางคืน ไม่รู้เวลาหยุด รู้แต่ว่าพรุ่งนี้จะทำที่ไหน

คือพี่เขาจะจัดมาให้ เช่น วันที่ ๑๕-๒๐ ไปสิงห์บุรี
วันที่ ๒๔-๓๐ ไปกาญจนบุรี หลังจากนั้นผมก็ไม่รู้ว่า
จะไปไหน บางทีหยุด ๓ วันเลย หรือหยุด ๑ วัน
แล้วก็มีการต่อ ซึ่งจะลาไม่ได้ คือถ้างานเรา
จะหลุดไปเลย เพราะเขาจะเอาคนใหม่เข้ามา
แล้วเวลาเขานัดไปถ่าย ๓ พุ่ม ๑ พุ่มก็ต้องออก
จากบ้านไปแล้ว เขานัดตี ๔ ผมก็ต้องออกจากบ้านตี
๑ ครึ่ง นัดไปถ่ายตี ๓ เทียงคืน ผมก็ต้องเก็บของ
ออกไปแล้ว เลิกงานบางทีก็เที่ยงคืน หรือสว่างไป
เลย ตรงนี้ฝึกผมเรื่องการอดนอนได้เยอะ แต่สิ่ง
ที่ไม่ดี เช่น ความกล้า ความห้าว ความก้าวร้าว
มันซึมเข้ามาโดยไม่รู้ตัว

ที่เคยคิดว่าเราจะฝึกงานนะ เราจะไปเอา
ความรู้ มันเริ่มเลือนหายไป กลายเป็นอาชีพ ซึ่ง
ผมก็ทบทวนว่าที่ผมก้าวเข้ามาไม่ใช่มาหาเงินนะ
มาเพื่อหาความรู้ ซึ่งขณะที่เราหาเงินเราก็ได้
ความรู้ด้วย แต่มันเป็นกิเลสละเอียดที่แฝงซ่อน

อยู่ที่เราต้องตามให้ทัน เงินเราเริ่มจากคิดละ ๑๒๐ จนถึง ๒๐๐ จะทิ้งไปดื้อๆ ก็เสียดายเหมือนกัน

ผมก็คิด เอ๊ะ...อย่างนี้มันลากแลกลาก คือ เขาเอาเงินมาล่อเรา แล้วเราก็ดูตามเงินนั้น ไปเรื่อยๆ โดยลืมเป้าหมายตนเอง ผมรู้สึกว่าจะดิวิญญานตรงนั้นของผมหายไป มันเหมือนมาครอบงำผมเลย ไม่อิสระ ผมก็บอกตัวเองว่ามันไม่ใช่แล้ว มันเริ่มไหลไปแล้ว ลังคมตรงนั้นมีคนหลากหลายมาก ผมเริ่มถูกกลืน เริ่มนิสัยเสีย

ผมเคยมีความฝันอยากทำหน้าที่ของพ่อท่าน ซึ่งเป็นความฝันของเด็กนิเทศฯ ที่อยู่วัด คืออยากจะทำประวัติชีวิตของพ่อท่านออกมาให้คนอื่นได้รู้ พอเราไปศึกษาเพื่อที่จะมาทำ แต่เมื่อเราก้าวไปตรงนั้น เรากลายเป็นซาตานกลับมา ผมก็เลยคิดว่ามันคุ้มกันหรือเปล่าที่เราต้องเอาชีวิตไปเสี่ยง ถ้าเราอยู่ตรงนี้ เราอาจจะไม่แก่ แต่ชีวิตไม่ขาดทุนมาก มันน่าจะดีกว่ากันนะ ผมเห็นว่านับวันผมก็ยังถลาลงไป แม้ผมจะมั่นใจตัวเองว่า ผมก็แข็งนะ แต่พออยู่ไปแล้ว ปรมาทไม่ได้เลย มันพร้อมจะกลืนเรา แม้เราจะอยู่วัดมาเกือบสิบปีก็ตาม แต่อยู่ข้างนอกแค่ปีเดียว มันก็ไม่ง่ายเลยที่เราจะประกอบตัวเองเอาไว้ ผมก็คิดว่าน่าจะกลับมา

คืนสู่เหย้าเข้าคืนถ้ำสัมมาสิกขา

ช่วงนั้นมีงานคืนสู่เหย้าศิษย์เก่าสัมมาสิกขา จัดที่บ้านราชา เวลายุ่งข้างนอกเราจะมีวัดชินของเราอีกอย่างหนึ่ง แต่พอเข้ามาในวัดสบายมากเลย รู้สึกอบอุ่น มีความสุข ได้ฟังธรรมพ่อท่าน ผม ตัดสินใจกลับมาอยู่วัด เพราะรู้ว่าชีวิตผมไปไหนไม่ได้แล้วนอกจากอยู่ทำงานที่วัด

บางเวลาผมก็รู้สึกขัดแย้งกับตัวเองว่า เราไม่น่าจะเจอธรรมะเร็วเกินไป มันมีความรู้สึกที่เรายังมี ๒ โลก คือเรารู้ธรรมะแล้วมันลืมไม่ได้ แต่ผมก็ยังคิดอยากจะไปผจญโลกภายนอกอีกครั้งเพื่อเติมเต็มในสิ่งที่ผมอยากรู้ ซึ่งมันมีแค่ ๒๐ % เอง มันเหมือนว่าเรายังสงสัยอยู่ อาจเป็นเพราะตอนนั้นผมกลับเข้าวัดเร็วไปหน่อย

กลับมาอยู่ปรมาฯ ผมยังไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนวัดนะ คิดว่าเป็นคนข้างนอกมาทำงานให้วัด แต่พอมาฟังธรรมพ่อท่าน มันนุ่มใจว่าผมเป็นคนวัดแล้วนะ รวมทั้งความรู้สึกเก่าๆ ที่ผูกพันความรู้สัจธรรมที่ได้รับรู้มาตลอดสิบกว่าปี มันฝังแน่นอยู่ในวิญญาน ผมไม่สงสัยข้างนอกอีกแล้ว พร้อม จะอยู่ทำงานวัดไปตลอด ตอนนี้อยู่แผนกแสงสี เสียงของปรมาอโศก รับผิดชอบถ่ายวิดีโอ ตามถ่าย พ่อท่านไปแสดงธรรมที่ไหนผมก็ไปที่นั่น ซึ่งนับว่าผมโชคดีมากๆ เพราะได้ตามพ่อท่านและได้อยู่ในบรรยากาศที่พ่อท่านเทศน์ให้ลูกๆ ฟัง รวมทั้งการสอนธรรมะกระดานดำในวันพุธและวันเสาร์ที่สันติอโศกและ on line ไปสู่ทุกชุมชนของเรา

เตือนน้อง

น้องรุ่นนี้ แม้รุ่นต่อๆ ไปจะเข้ามาในยุคที่ชาวอโศกทำงานกว้างขึ้น การเก็บรายละเอียด ความเคร่งครัดบางอย่างก็จะหายไปด้วย ในขณะที่สิ่งที่ยั่วย้อมมอมเมาเลวร้ายขึ้นทุกวันและเยอะมากจนทำให้อินทรีย์พลังของเราอ่อนแอ การต่อสู้เพื่อสวนกระแสกับโลก จึงไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ก็ไม่ยาก ถ้าน้องๆ มีความตั้งใจ และน้อมรับคำสอน ของครูทุกๆ คน มาทำความเข้าใจและประพฤติปฏิบัติตาม ไม่ว่าน้องคนไหนจะเข้ามาเรียนเพราะความต้องการของพ่อแม่ก็ตาม แต่ขอให้รู้ว่านี่คือโอกาสทองของชีวิตที่อยากให้น้องๆคว้าไว้ให้สุดแรง

ฝากสุดท้าย

ต้องขอบคุณที่ตอนอยู่ ป.๖ ผมลอบไม่ติด จึงได้มาเรียนสัมมาสิกขา ผมโชคดีที่ได้มาเรียนที่นี่จนจบ ม.๖ และได้ใช้ชีวิตที่มีประโยชน์ มีสาระ ได้เรียนรู้ทุกข์ อยู่กับความทุกข์และทุกข์น้อยลงๆ เพราะเบ้าหลอมของสัมมาสิกขาทำให้จิตวิญญานของผมเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น

☸

รบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษ และฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจ้ยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็น ผู้เจริญ ตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยิ่งยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจ ว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลก ให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้ั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัว มาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 201)

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมมาจนถึง“ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันทใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตาท”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นัยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปฤชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฏฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคม ยิ่งๆขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกีย

ธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นเมื่ทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชันให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมุกกลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”**สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลुरुธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จบใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตตางัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไปไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ**

ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“หยาบที่สุด”เท่านี้เท่านั้นว่าเป็น “ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมมากำลังเน้น “สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตตธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ” และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราขยับอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุธรรมขั้นปรมาตตสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการ

หนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่มี..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตตธรรม”]

ที่พูดกันสอแนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แต่เน้นแนวๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

การรู้“นามรูป”หรือซัดๆก็คือรู้ไปถึง“นาม” จึงต้อง “รู้”ด้วย“อาการ-ลักษณะ-นิमित-อุเทศ” ผู้ได้ฝึกฝนจนเกิด “ญาณหรือวิชา”จริงเท่านั้น จึงจะอ่าน“อาการ-ลักษณะ-นิमित”ของนามธรรมหรือนามรูปได้ด้วย“การสัมผัสรู้”

“นามรูปปริเฉทญาณ”จึงไม่ใช่“ความรู้”สามัญแต่ต้องศึกษาให้สัมมาทิฐิ แล้วฝึกฝนจนเกิด“ญาณ”ชนิดนี้ได้ ส่วน“ปัจจัยปริคคทญาณ”ก็เป็น“ความรู้ยิ่ง” หรือ “ญาณ”ที่“รู้”ไปอีกเชิงหนึ่ง อันเกี่ยวกับ“นามรูป”

“ความรู้”ในเชิงของ“ปริคคหะ”คือกำหนดรู้ในเชิงที่เป็น“เหตุ”เป็น“ปัจจัย”ต่อกัน แยกกันตามสภาวะ“นาม” สภาวะ“รูป” แต่ก็ยังเป็น“ปัจจัย”แก่กันและกัน อาศัยกัน เป็นปัจจัยการหรืออิทัปปัจจัยตามันเอง ตามการยึด-การครองและการสงเคราะห์กันอยู่ตามกรรมตามวิบากที่หมุนเวียนกันไปเป็นวัฏฏะ โดยเฉพาะการรู้ยิ่งเห็นจริงในความเป็น“ปฏิจลสมุปบาท” ตามภูมิแห่งการพ้น“อวิชชา”

“ความรู้”เชิงนี้จึงชื่อว่า “ปัจจัยปริคคทญาณ”

และสามารถ“รู้ตลอด”หรือมี“ญาณปริญาณ”รู้จรรู้แจ้ง รู้จริงถึงขั้น“สัมมสนญาณ” หมายความว่า ความรู้เจริญขึ้นไปสู่ขั้น“สัมผัสรู้เห็น”ใต้งๆ ว่าอะไรคืออะไร จริงแท้อย่างไร

เช่น รู้จรรู้แจ้งรู้จริงตลอด ว่า

อย่างนี้..คือ “ตา”สัมผัส (จักขุสัมผัส)

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

อย่างนี้ๆ..คือ “หู” สัมผัส (โสตสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..คือ “จมูก” (ฆาน) ..“ลิ้น” (ชิวหา)

..“กาย” สัมผัส (กายสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..คือ “ใจ” สัมผัส (มโนสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..เป็น “การสัมผัส” แต่เพียงพูดหรือเพียง
แค่ชานชิ่ง (อริวจนสัมผัส)

ซึ่งต่างจากอย่างนี้ๆ..เป็น “การสัมผัส” โดยการกระทบ
จริงๆ (ปฏิขสัมผัส)

และสัมผัสอารมณ์สุข (สุขเวทนาสัมผัส) ว่า เป็น
อย่างนี้ๆ

ต่างกัน(ลิงคะ)กับที่ สัมผัสอารมณ์ทุกข์ (ทุกขเวทนา
สัมผัส) ว่า เป็นอย่างนี้ๆ

และต่าง(ลิงคะ)จากลักษณะที่ สัมผัสอารมณ์ไม่สุข
ไม่ทุกข์ (อทุกขมสุขเวทนาสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีกุศลประกอบ (กุศลสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีอกุศลประกอบ (อกุศลสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีอภัยกตประกอบ (อภัยกต
สัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีกามาวจรจิตประกอบ (กามาวจร
จิตสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีรูปาวจรจิตประกอบ (รูปาวจร
จิตสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัสที่มีรูปาวจรจิตประกอบ (อรูปาวจร
จิตสัมผัส)

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความว่าง”(สุญญตะ)

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความไม่มีเครื่องหมาย”(อนิมิตตะ)

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความไม่มีที่ตั้ง”(อนิมิตตะ)

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นโลกียะ”

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นโลกุตระ”

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นอดีต”

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นอนาคต”

อย่างนี้ๆ..สัมผัส“ความเป็นปัจจุบัน”

การรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ตลอดในอะไรต่างๆว่า เป็นอย่าง
ใด ดังกล่าวมานี้ คือ “ญาณปริญา” ผู้สนใจค้นคว้าได้
จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๖๒ และข้อ ๖๖)

เมื่อความสามารถสูงขึ้น ก็ “รู้ตลอด” ได้ยิ่งขึ้นมี

ทั้ง “**ตรณปริญา**” และทั้ง “**ปหานปริญา**” รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ไปพร้อมกับ “**ญาณ ๑๖**” จนครบ

“**ตรณปริญา**” นี้ เป็นความรู้ขั้นพิจารณาไตร่ตรอง
ตัดสิน ต่อจาก “**ญาตปริญา**” ซึ่งเป็นความรู้ขั้นต้น ที่
ได้รู้จัก “ผัสสะ” (สัมผัส) ทั้งหมด

นั่นก็คือ พิจารณาเห็นความจริงตามความเป็นจริง
ของสิ่งที่ “สัมผัส” ทั้งหมดนั้น ว่า ความไม่เที่ยงของสิ่ง
เหล่านั้นเป็นอย่างไรแท้ๆ เช่น มันไม่เที่ยง คือ มันไม่คงที่
มันไม่เท่าเดิม มันไม่แน่นอน มันเปลี่ยนไปได้

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นทุกข์
มันเป็นความลำบาก มันเป็นความทรมาน มันไม่สบาย
มันนำมาซึ่งทุกข์ ดังโรค ดังหัวผี ดังลูกศร ดังของขำขุด
ดังเสนียด ดังอุบาทว์ ดังภัย ดังอุปสรรค ดังของหวั่นไหว
ดังของแตกพัง เป็นของไม่ยั่งยืน เป็นของไม่มีที่ต้านทาน
เป็นของไม่มีที่ซ่อนเร้น เป็นของไม่มีที่พึ่ง เป็นของว่าง
เป็นของเปล่า เป็นของสูญ

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา
เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็น
มูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศ
จาก ความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัย
ปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา
เป็นของมีโสกะ ปรีทเวททุกข์โทมนัสและอุปายาสเป็น
ธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็น
เหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นเป็นของชวนให้
แช่มชื่น (ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็น
อาทีนวะ (โทษ, ผลร้าย, ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ (จิตรอดพ้น
ออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ, จิตละทิ้ง, จิตเลิกละ, จิตออกไปพ้น)

ส่วน “**ปหานปริญา**” นั้น เป็นความรู้ขั้นสูงสุดที่รู้จัก
รู้แจ้ง รู้จริงในผลต่างๆของ..การละ การบรรเทาทำให้สิ้นไป
ให้ถึงความไม่มีในภายหลัง ซึ่งฉันทราคะในผัสสะ สม
จริงดังที่พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ฉันท
ราคะในผัสสะใด ท่านทั้งหลายจงละฉันทราคะนั้น ฉันท
ราคะนั้นจักเป็นของอันท่านทั้งหลายละแล้ว มีมูลรากอัน
ตัดขาดแล้ว ทำให้ไม่มีที่ตั้งดุจตาลยอดด้วน ถึงความไม่
มีในภายหลัง มีความไม่เกิดขึ้นในอนาคตเป็นธรรมดา
โดยประการอย่างนี้ นี้เรียกว่า “**ปหานปริญา**”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

จะเห็นได้ว่า ตั้งแต่ความรัฐระดับ“**ติรณปริญญา**” มาจนกระทั่งถึง“**ปทานปริญญา**”นั้น ก็คือ การเกิด“ญาณ” หรือการเจริญของ“อภิปัญญาสิกขา”อภิวุฒิปพัฒนาสูงขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้น จนครบครันนั่นเอง อันได้แก่ “**อุทฺทยัพพยานุปัสสนาญาณ-กัณฺถกานุปัสสนาญาณ-ภยตูปัญฺฐานญาณ-อที่นนานุปัสสนาญาณ-นิพพิทานุปัสสนาญาณ-มฺญุจิตฺกัมมตาญาณ-ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ-สังขารุเปกขาญาณ-สังจจานุโลมิกญาณ**” ถึงที่สุดก็“**โคตรภูญาณ-มคฺคญาณ-ผลญาณ-ปัจจเวกขณญาณ**”

ญาณ ๑๖ นี้เรียบเรียงโดยโบราณจารย์รุ่นหลัง ที่จริงจากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๑ นั้น ท่านเรียบเรียง“ญาณ”ต่างๆ ไว้ละเอียดถึง ๗๓ **ญาณ** ซึ่งญาณทั้งหลายนั้น “๖๗ ญาณ”เป็นสาวกวิสัย ส่วนอีก“๖ ญาณ”นั้นเป็นพุทธวิสัยเท่านั้น

แต่“๑๖ ญาณ”นี้ก็เหลือแหล่ ไม่ต้องไปท่องจำมาทั้งหมดถึง ๗๓ ญาณหรอก ในการจะนำมาตรวจสอบปรมัตถธรรมของตน เพียงแค่“**วิปัสสนาญาณ ๘**” หรือ“**ญาณ ๑๖**”นี้ ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ถึงขั้นนิพพานแล้ว ขอให้ปฏิบัติจนกระทั่งมี“**ญาณ**”ในตนจริงเถอะ ก็จะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงปรมัตถธรรม และสามารถบรรลุพุทธธรรมที่เป็นโลกุตระธรรมเข้าถึงนิพพานได้

ถ้าผู้ใดเรียนรู้อภิปัญญาสิกขา”แต่ไม่สัมมาทิฏฐิ “อภิปัญญาสิกขา”ก็จะไม่เกิด “ญาณ”หรือไม่เกิด “ความรู้อันวิเศษ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ ผู้นั้นก็ไม่สามารถจะมีวันบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าแน่นอนเด็ดขาด

โดยเฉพาะ **ผู้แยก การปฏิบัติ“ศีล”หรือ“อธิศีลสิกขา”ไปเป็นเรื่องหนึ่ง นั่นคือ ถือ“ศีล”ก็หมายถึงการให้ปฏิบัติสังวรระวังควบคุมกาย-สังวรระวังควบคุมวาจา อย่าให้ผิด“ศีล”ที่ตนสมทานนั้นๆให้ได้ เปรน เรายถือ“ศีล๕” ก็ระวังสังวรตน อย่าให้ผิด“ศีล ๕” เป็นต้น ผู้ถือ“ศีล ๘”ถือ“ศีล ๑๐” ก็สังวรระวังควบคุมตน อย่าให้ผิด“ศีล”ที่ตนถือนั้นๆ ให้ได้ เข้าใจว่ามีผลแก่กายกับจิตเท่านั้น ก็เป็นอันจบเรื่องของการปฏิบัติ“ศีล” กันแค่นี้**

ส่วน**การปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”หรือ“อธิจิตสิกขา”ก็แยกไปอีกเรื่องหนึ่ง** คือ หากจะให้“สมาธิ”ก็ให้ไปปฏิบัตินั่งหลับตาโดยยึด“**กสิณ**”อย่างใดอย่างหนึ่ง [“**กสิณ**” หมายถึง **สิ่งที่ใช้ให้จิตจดจ่อเกาะยึดในขณะปฏิบัติ** เช่น ใช้“**ลมหายใจเข้าและลมหายใจออก**”ก็จดจ่อเกาะยึดอยู่ที่“**ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก**”ให้มัน อย่ายให้คลาด เป็นต้น หรือเพิ่มคาคำว่า“พุท-โธ” ประกอบเข้าไปอีก เช่น ให้จดจ่อ

เกาะติดอยู่ที่“**ลมหายใจเข้า**”พร้อมกับท่องคำว่า“**พุท**” และให้จิตจดจ่อเกาะติดอยู่ที่“**ลมหายใจออก**” กำหนดให้มัน อย่ายให้คลาด พร้อมกับท่องคำว่า“**โธ**” ประกอบเข้าไปอีกพร้อมกับหายใจออก ทำจิตเกาะให้มันกับลมกับคำท่อง อย่ายให้คลาด ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนี้ เป็นต้น

หรือว่า จะใช้“**ลูกแก้ว**”เป็น“**กสิณ**” ก็หา“**ลูกแก้ว**”มาจ้องดู แล้วหลับตา“**จำเอาภาพลูกแก้ว**”ให้ติดเข้าไปจนเห็นในจิต(อุคคหิมิต) ให้จิตจดจ่อเกาะติดอยู่ที่“**ภาพลูกแก้ว**”นั้นให้มันอยู่ในจิต พยายามฝึกไปอย่างนี้ ทำจิตเกาะอยู่กับ“**ภาพลูกแก้ว**”อย่ายให้คลาด เฟงจิตให้เกาะติดมันให้ได้ ทำเหมือนที่ได้อธิบายมาแล้วใน“**กสิณ..ลมหายใจเข้า-ออก**”นั้นแหละ

หรือว่าจะสมมุติเอา“**จิตหยุดนิ่ง**”เป็น“**กสิณ**”ก็ได้ หรือจะสมมุติ“**ทำจิตใสๆ**”เป็น“**กสิณ**”ก็ได้ ก็พยายาม“**ปั้น**”สิ่งนั้นขึ้นในใจให้สำเร็จจนเกิดจนเป็นขึ้นมาในจิต **เป็นผลสำเร็จ** เช่นนี้ก็มีสำนักปฏิบัติที่กระทำกันอยู่ “**ความสำเร็จที่ได้**”นี้ ก็เป็น“**มโนเมยธัตตา**” นั่นคือ “**กสิณ**”ที่เป็น“**ความนิ่ง**”ก็ดี เป็น“**ความใส**”ก็ตาม ล้วนเป็น“**สมมุติ**”ที่เรากำหนดขึ้นให้แกจิตแล้วพยายาม“**ปั้นสภาพนั้นขึ้นในจิต**”ให้ได้ เมื่อทำได้สำเร็จ ก็เรียกว่า“**รูปที่สำเร็จด้วยจิต**” ซึ่งก็คือ“**อธัตตา**”ที่เกิดขึ้นสำเร็จในจิต“**ด้วย การกระทำของตน**” คือ“**มโนเมยธัตตา**” อธัตตานั้นหนึ่งในอธัตตา ๓ นั้นเอง

หรือไม่ว่า จะเป็น“**กสิณ**” ที่ใช้“**ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ**” อะไรก็ได้ หรือจะกำหนดเอา“**ท้องยุบ-ท้องพอง**” ก็ได้ ก็หลับตา แล้วกำหนดจิตให้ไปอยู่ที่“**ท้อง**” เกาะติดความรู้สึกทำท้องยุบ-ท้องพอง ก็ได้ จะยึดเอาแม่แต่ให้จิตกำหนดจดจ่ออยู่ที่“**ฝ่ามือ**”แล้วก็ทำจิตให้ยึดเกาะอยู่ที่“**ฝ่ามือ**” แม้มือจะเคลื่อนที่ยกไปยกมาก็ให้เกาะไว้ยุบนั้นแหละ อย่ายให้คลาด เป็นต้น สารพัด“**กสิณ**” “**กสิณ ๔๐**”ที่ท่านผู้รวบรวมไว้ ซึ่งจริงๆมากกว่านั้นอีกตั้งที่ยกตัวอย่างมาข้างต้น ก็ไม่มีใน“**กสิณ ๔๐**” แต่ก็คือ“**กสิณ**”ทั้งนั้นแล้วแต่จะสมมุติเอาอะไรมาให้“**จิต**”เกาะยึดปฏิบัติ ได้ทั้ง“**รูป**”และ“**อรูป**”]

เมื่อใช้“**กสิณ**” (สิ่งที่ใช้ให้จิตจดจ่อเกาะยึดในขณะปฏิบัติ) แล้ว ก็สะกดจิตให้อยู่กับ“**กสิณ**”ที่ตนยึดถือใช้ปฏิบัตินั้นๆให้มัน กระทั่งสามารถยึด“**กสิณ**”นั้นแหละได้มั่นคง จนจิตนิ่งอยู่กับ“**กสิณ**”ที่ตนยึดนั้นเป็นหนึ่งเดียว ที่เรียกว่า“**เอกัคคตา**” ก็ถือว่า เข้าขั้น“**สมาธิ**” แล้ว เพราะได้ปฏิบัติจนรู้สึกกว่า **ตอนนั้นในจิต..ไม่มีอาการของ กาม-พยาบาท-ถีนมิทธะ-อุทธัจจกุกกุจจะ-วิกิฉลา** ก็จะรู้สึกในจิตได้ว่า “**ตนไม่มีนิวรณ์ ๕**”ได้แล้ว อย่างนี้แหละที่ถือกันว่า นี่ก็คือ **ความเป็น“ฉาน”**ก็ว่า เป็น“**สมาธิ**”ก็ว่า

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

สมานฉันท์ หรือ สมาน“ฉาว”? ถ้าไม่สาวถึงเหตุ ก็เสร็จไม่ได้

ทั้ง ๒ ที่รัฐบาลนี้ต้องการ “สมานฉันท์” อย่างยิ่ง แต่
สิ่งจริงที่เกิดขึ้น คือการแตกแยกอย่างยิ่ง แตกจนเล
ชนิดที่ไม่รู้ว่าใครดีใครชั่ว แปรเป็นกันไปทั่วจนแยกแยะ
ไม่ได้ว่า จะอยู่ฝ่ายรัฐบุรุษ หรือโมฆบุรุษ เมื่อ
ไม่มีการตัดสินออกมาว่าอะไรดีอะไรชั่ว ก็เลยทั้งมั่วทั้งเส
แตกกระจายชนิดที่ คุณ เปลว สีเงิน รวบรวมได้ทั้งหมดดังนี้

“.....สังคมไทยขณะนี้ “แตกเป็นเสี่ยงๆ” จนแทบ
มองไม่เห็นรอยจะประสาน ในขณะที่ท่านมาเป็น
รัฐบาลด้วยเป้าหมายทำให้เกิด “สมานฉันท์”

- รัฐบาลก็แตก
- กรมก็แตก
- คَمْช.ก็แตก
- กองทัพก็แตก
- ทหาร-ตำรวจก็แตก
- ข้าราชการก็แตก
- พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยก็แตก
- สมาพันธ์ทาสผู้รักเกียรติระบอบทักษิณก็แตก
- ประชาชนก็แตก
- วงการศาสนาก็แตก
- วงการยุติธรรมก็แตก
- วงการการเมืองก็แตก
- วงการสื่อก็แตก
- วงการโง่งบ้าน-ผลาญเมืองก็แตก
- วงการสร้างจุดความรวมเทพ..ก็แตก
- วงการ “ลูกป่า” ก็ยังไม่วายแตก!

เหลืออยู่แต่ “วงการโจร” ที่ ๓ จังหวัดใต้ เท่านั้นที่ “มันยังไม่แตก” มีแต่แตกหน่อ เข็มเกริม..” (ไทยโพสต์ ๑๐ เม.ย. ๕๐)

ตามพจนานุกรม สมานฉันท์ หมายถึง ความเห็นพ้องกัน ความพอใจร่วมกัน สมานฉันท์ จะเกิดได้ ก็ต้องเกิดความสามัคคีปรองดองขึ้นมาก่อน แต่ภาวะของสังคมขณะนี้ ต่างฝ่ายต่างไม่ปรารถนาที่จะร่วมใจกัน ต่างฝ่ายต่างเชื่อมั่นว่าฝ่ายตนถูกฝ่ายอื่นผิด มีความคิดที่ยืนคนละสุดขั้ว ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าจะลดความขัดแย้งทางความคิดได้อย่างไร? ซึ่งถ้าไม่รีบแก้ที่ต้นเหตุอันเกิดจากความคิดที่แตกกันแล้ว ยิ่งเรียกร้องให้สมานฉันท์ ก็ยิ่งจะแตกแยกบานปลายขยายวงกว้างออกไปเรื่อยๆ จากเขมร ๒ ฝ่าย ก็จะกลายเป็น ๓-๔ ฝ่ายขยายวงแตกแยก เพิ่มไปเรื่อยๆ

ในพุทธศาสนานั้น เมื่อเกิดความขัดแย้ง แบ่งฝักแบ่งฝ่ายขึ้นมา หลักการปฏิบัติเพื่อให้เกิดความสามัคคี มีอยู่ ๒ ขั้นตอนใหญ่ๆ คือ

๑.ให้ประชาชนได้มีโอกาสรับฟังข้อมูลจากทั้ง ๒ ฝ่าย หากฝ่ายใดกล่าวถูกต้อง เป็นธรรม ก็ให้

เลือกเชื่อถือฝ่ายนั้น สนับสนุนฝ่ายนั้น (ความแตกแยกที่ผ่านมา สาเหตุสำคัญส่วนหนึ่งเกิดจากประชาชนส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลด้านเดียว)

๒.ให้มีการวินิจฉัยเรื่องราวที่ทำให้เกิดการบาดหมาง ขัดแย้ง จนถึงขั้นทะเลาะเบาะแว้งแตกแยกกัน และให้มีการสาวเข้าไปจนถึงมูลเหตุเพื่อจะได้แก้ไ้ต้นเหตุแห่งปัญหา และให้มีการประกาศ ตัดสินออกมาให้ได้ว่า

อะไรถูก (เป็นธรรม) อะไรผิด (ไม่เป็นธรรม) อะไรเป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า อะไรไม่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าจากสังฆสามัคคีในพระไตรปิฎกเล่ม๕ ข้อ ๒๕๗ และพระไตรปิฎกฉบับหลวง เล่ม๗ ข้อ๔๐๖

ซึ่งปัญหาบ้านเมืองทั้งหลายทั้งปวงนั้น ถ้าเอาธรรมเป็นใหญ่ เอาคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้ามาเป็นหลักในการวินิจฉัยความผิดความถูกกันแล้ว ก็จะเป็นการแก้ที่ตัวต้นเหตุ ไม่ลูบหน้าปะจมูก อย่างทุกวันนี้ เช่นวงจรรูปาทวีของการโง่งบ้านกินเมืองเริ่มจากมีการลงทุนซื้อเสียง ชาวบ้านยอมขายตัวเพราะติดเหล้า ติดห่วย ก้นงอมแงม อบายมุขคือทุกข์ของแผ่นดิน การโฆษณาเหล้า การมีห่วยใต้ดินบนดิน จึงไม่เป็นธรรม ไม่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

ความขัดแย้งแตกแยก จะไม่สามารถแก้ได้ตราบดีที่ความเป็นธรรมไม่เกิดขึ้น และไม่มีการทำคามผิดความถูกให้ปรากฏ ทั้งความสามัคคีจนมีสมานฉันท์ได้นั้น จะต้องเกิดจาก มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดที่ได้ทำผิด เกิดความสำนึกผิดขึ้นมา เหมือนโจรองคฺลีมาลกลับใจ แต่ในปัจจุบันองคฺลีมาลยังอาละวาดฟาดฟันอย่างเมามัน ถ้ารีบไปสมานฉันท์ก่อนที่โจรจะได้สำนึกผิด ก็จะผิดทั้งหลักธรรมและเป็นเวรเป็นกรรมของบ้านเมืองอย่างยิ่ง

แต่โชคดีที่เมืองไทย มักจะมีพระสยามเทวาธิราช คอยช่วยปกป้อง คุ่มครองบ้านเมืองเอาไว้ได้เสมอ จึงส่งผลให้ คุณมีชัย ฤชุพันธ์ออกโรงมาช่วยขับเคลือน สางปัญหาบ้านเมือง ที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้ ซึ่งนับเป็นการเข้าไปแก้ที่ต้นเหตุอย่าง

สำคัญ และสอดคล้องกับหลักการของธรรมวินัย
อย่างยิ่ง ดังข่าวมติชน ฉบับ วันที่ ๑๖ เมษายน
๒๕๕๐ ลงข่าวไว้ว่า

“มีชัย” จี้ สนช. ช่วย “รบ.-คมช. สาง ๔ ภารกิจ

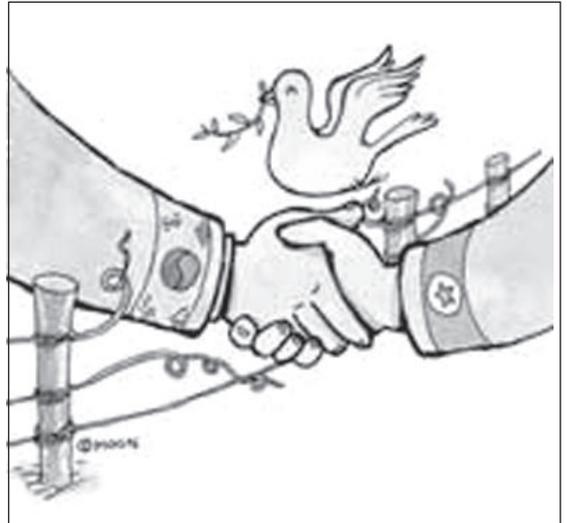
นายมีชัย ฤชุพันธุ์ ประธานสภานิติบัญญัติแห่ง
ชาติ (สนช.) กล่าวถึงการทำงานของ สนช. ว่า
ตอนนี้คิดกันว่าน่าจะช่วย คมช. และรัฐบาลคิด
เพื่อให้การทำงานเร็วขึ้น โดยเฉพาะ ๔ ประเด็นที่
คมช. ใช้เป็นเหตุผลในการปฏิวัติจะเกิดอะไรขึ้น
มีสภาพปัญหาเป็นอย่างไร แล้วมีหนทางที่จะแก้
ปัญหาได้อย่างไร ในการแก้ไขปัญหาคงใช้เครื่อง
มืออะไร ถ้าเป็นเครื่องมือทางกฎหมายที่อยู่ใน
กรอบอำนาจหน้าที่เราก็เสนอกฎหมาย ถ้าเป็น
เรื่องของการบริหารเราก็บอกไปยังรัฐบาลให้ไปทำ
ส่วนรัฐบาลจะเอาหรือไม่เอาเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

นายมีชัยกล่าวว่า มูลเหตุการปฏิรูปที่
คมช. อ้างว่า ๑. ราษฎรแตกความสามัคคี ขาด
ความสมานฉันท์ ๒. มีการทุจริตคอร์รัปชัน ๓. มี
การหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ๔. เรื่องการ
แทรกแซงองค์การอิสระ คิดว่าถ้าเราลงไปศึกษา
แต่ละเรื่องว่าสิ่งที่เกิดขึ้นคืออะไร ทำไมถึงเกิดขึ้น
แล้วถ้าไม่ยอมให้เกิดขึ้นจะทำอย่างไร จะต้องใช้
เครื่องมืออะไร

ออกกฎหมายอุดหนุนคนไทยแตกแยก

นายมีชัยกล่าวว่า ถ้าเราศึกษา ๔ ประเด็นนี้
ได้ ก็จะออกมาว่าเราต้องทำอะไรบ้าง ถ้ามัน
จำเป็นต้องมีกฎหมายใหม่ เราก็จะได้ร่างกฎหมาย
ผ่านกฎหมาย พิจารณากฎหมายไป อย่างเรื่อง
การแตกสามัคคีถ้าเราพบมูลเหตุแห่งการแตก
ความสามัคคี เราก็ไปดูจุดเหล่านั้นสามารถเปลี่ยน
หรืออุดได้หรือไม่ ถ้าอุดได้ การแตกความสามัคคี
จะไม่เกิด แต่ก็ต้องถามว่าแล้วจะใช้อะไรอุด ถ้า
ใช้กลไกการบริหารอุด เราก็ไปบอกรัฐบาล ถ้าใช้

กลไกทางกฎหมายอุดเราก็ไปตรากฎหมายขึ้นมา

บทสรุป ถ้าใครยังระลึกถึงพระราชดำรัส ที่
เปรียบดวงแสงสว่างปลายอุโมงค์ เมื่อเดือนเมษายน
๒๕๕๓ ที่ได้ตรัสกับประธานศาลปกครองสูงสุด
และประธานศาลฎีกาในขณะนั้น พระองค์ทรงย้ำว่า
บ้านเมืองในขณะนี้ เป็นเวลาที่วิกฤติที่สุดในโลก
ขอให้ศาลทั้งหลายได้ไปปรึกษาหารือกัน แล้วต้อง
รีบทำให้บ้านเมืองมีชื่อมีแป ไมอย่างนั้นบ้านเมือง
จะล่มจม และให้ช่วยกันต่อสู้เพื่อความดี และ
ช่วยกันต่อสู้เพื่อความยุติธรรมในประเทศ โดย
ไม่ต้องเกรงกลัว....

ซึ่งทั้งหมดนี้ก็คือการริบสร้างความเป็นธรรม
ให้เกิดขึ้นอันจะนำมาสู่ ความสามัคคีอันมีสมานฉันท์
ที่แท้จริง ๕

สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น
ขอรับบริจาคกระดาษหน้าเดียว ขนาด เอ 4
ติดต่อ ๐๒-๗๓๓-๖๒๔๕
กราบขอบพระคุณอย่างสูง

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๐๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา ดังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

“*ประชาธิปไตยสมบูรณ์แถม*” นั้น จะมัน
สังคมที่มีความเท่าใจใน “*ฐานะแห่งยุค*” มัน
อย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรม
ใน*ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-
ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความ
พร้อมเพรียงกัน-ความมั่นคงอันหนึ่งอันเดียวกัน*
(*พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในภราดรธรรม*) นี้แล
จึงมันสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นกันจริงๆ

ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “*ลูกพระรัตนตรัย*” ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาย้ายสน
อ.เขาย้ายสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“*ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ*” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แด่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ “*ลูกพระรัตนตรัย*”
กิตติ ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑
ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ “*ลูกพระรัตนตรัย*” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่เอาตามได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ซึ่งเข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา **ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข**
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารถนัยธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง**มี“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”****

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๘” เพ็ให้อธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะเกิดสู่”**ปรโลก**เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้แน่ๆ
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตฺถิ ทินฺนงฺ) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฺฐิ)ว่า “ทาน”ที่ ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฺฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นตฺถิ ทินฺนงฺ) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มีจฉาทิวฺฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะ**มีความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มีจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องการศึกษาให้เกิดปัญหา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิวฺฐิ) ที่ถูกต้องตั้งมา

[แล้วอวดมากก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฺฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”**นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ

ส่วน**“ทาน”**ที่ ทำกันอยู่ในสังคมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และ**ความเชื่อถือ**ที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมี**ความจริง**จากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ชั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**สัมมาทิวฺฐิ** ซึ่งอวดมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยังไม่**สัมมา** เพราะแยก**“ศีล”**แยก**“สมาธิ”**แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**มรรคผล**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มีจฉาทิวฺฐิสสูตร-ลักกายทิวฺฐิสสูตร-อตฺตานาทิวฺฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมพัล”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน”** ทั้ง ๑๒ -

วิญญาน ๖ -สัมพัล ๖” ตลอดจนถึงรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนตฺตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหาคิ)“เห็น”(ปัสสตี)อย่าง**สัมพัล**อยู่ตลอดเวลา เป็นปัจจุบันนั้น**เทียว**

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มี**ความเจริญ**ตาม**องค์ธรรม**สูงขึ้น**“ปริบริกรรมด้วย”****“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง**๑๐**ลำดับแล้ว และ**“อตฺตมา”**ได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”****“ปรโลก”**หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เชิญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตฺถะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(วุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น**“ทุกขอาริยสัง”** เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้น**“อุตตมัตถะ”** หรือ**“ประโยชน์”**ขั้น**“บรรลุนิพพาน”** เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”**(ปรมาสังข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยๆจนถึง**“อริชชา ๘”** และกำลังจะได้อธิบายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชชา”** ซึ่งเราจะได้อธิบายความซับซ้อนของมันกันต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฺฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่**“ปรโลก”** แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่**“เทวนิยม”**เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฺฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มี**“ปรโลก”** ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฺฐิ”**(มีจฉาทิวฺฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเดียวกันนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ย่อมผิดไป ไม่มี**มรรคผล**เด็ดขาด]

ขอยืนยันว่าพุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรง**นิยามความเป็น“อาริยะ”**จะต้องมี**คุณธรรม**เข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็น“มรรคผล”** และ**“มรรคผล”**นั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “จรรยา” ที่เกิด “วิชา” นั้นเป็นอย่างไรมีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่แล้ว ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น **จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ”** หรือ **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล” แล้ว ก็เห็นนี่ต่างๆ ซัดๆว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น **“เว้นขาด” อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะ “งง!”** แทบจะไม่อยากจะเชื่อกันเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่อง ที่พระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด” นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่อง ที่ทรงให้ “เว้นขาด” ทั้งหลายกลับ มีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ

“ศรัทธา” ที่ยิ่งบริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆที่สูงขึ้นไป ก็ยิ่งเป็นประโยชน์ต่อตนเองต่อสังคมที่ขึ้นมากับขึ้นจะนี้เอง

ผู้ปฏิบัติธรรมมีมรรคผลเป็น **“โลกุตระ”** จริง จะมีของจริงที่ตนเองรู้ความจริงของตนเองที่เป็นเอง เช่น เรามาฝึกฝนตนกระทั่งมี “ความมักน้อย” หรือ “กัลยาณ” (อภิปัจจะ) และเป็น “คนจน” ได้จริงๆ กระทั่งเป็นคน “สันโดษ” (สันตมูลี) ได้จริง และเป็น “ผู้ไม่สะสม” (อปจยะ) ก็อยู่สบาย เป็นสุขที่วิเศษ (ปรามังสุขัง, วุบสมสุข) **“ในจิตไม่คลุกคลีกับกองกิเลสได้จริงแล้ว”** (อสังคณิกะ) แต่ชีวิตยังคงคลุกคลีเกี่ยวข้องกับสังคม **บริษัทหมู่นอนอยู่เป็นสามัญ** เพราะจิตแข็งแรงสัมบูรณ์ด้วย “ปฏินิสสังคละ” (สภาพที่กลับ สลดคืน สัจจะย้อนสภาพ สูงสุดคืนสู่สามัญแล้ว) เรา ก็ “สงบ-ไม่ตื่นนอน” (ปวิเวก) อยู่สบายกายวาจาใจ นี่คือ **“คนจนมหัศจรรย์”** ที่เป็น “สุขวิเศษ” อยู่ในสังคม คำว่า **“คนจนมหัศจรรย์”** หมายถึง **คนผู้ไม่รวยจริงๆ**

“ไม่ได้สะสมเงินทองไว้มากมายจริงๆ ที่สำคัญคือ ตั้งใจเป็น “คนจน” เต็มใจเป็น “คนจน” อย่างเป็นผู้สุขสงบ เพราะเป็นคนที่มี “ใจพอ” (สันโดษ) มีความมักน้อยหรือกัลยาณ (อภิปัจจะ) อย่างแท้จริง มีชีวิตอยู่ได้โดย “ไม่ทุกข์” ซึ่งต่างจากผู้ยังอยากรวย จึงไม่ไปคนผู้มี “วรรณะ ๙” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสระบุไว้ คือ เป็นผู้ที่ได้ปฏิบัติ “เนกขัมมะ” จนสามารถบรรลุมรรคผลสำเร็จไปตามลำดับอย่างแท้จริง

“เนกขัมมะ” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า จนกระทั่งสามารถบรรลุมรรคผลอย่าง **“สัมมาทิฐิ”** ก็จะเป็นคนมี “วรรณะ ๙” เจริญขึ้นสูงขึ้นไปตามลำดับ อันได้แก่ คนที่มีคุณสมบัติ ๙ ชนิด ๑. เลี้ยงง่าย (สุภะ) ๒. บำรุงง่าย (สุปัสสะ) ๓. มักน้อยหรือกัลยาณ (อภิปัจจะ) ๔. สันโดษหรือใจพอ (สันตมูลี) ๕. ชัดเกลากายและจิต (สัลลสะ) ๖. มีศีลเคร่งครัดสูง (ฐิตะ) ๗. มีอาการที่น่าเลื่อมใส (ปสาทิกะ) ๘. ไม่สะสมทั้งกองวัตถุทั้งกองกิเลส (อปจยะ) ๙. ชยขันแข็ง พากเพียร (วิริยารัมภะ) ซึ่ง **“วรรณะ ๙”** นี้ พระพุทธเจ้าตรัสย้ำเสมอก่อนจะทรงบัญญัติพระวินัย ดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐ และข้ออื่นๆ

“เนกขัมมะ” นี้ แปลกันง่ายๆ ทั่วๆ ไปว่า **การออกบวช, การออกจากกาม** ท่านพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ท่านแปลว่า **ความปลอดภัย** ปลอดภัยจากสิ่งล่อเร้าเข้ายวน

พจนานุกรม ฉบับภูมิพลโลกิยะ แปลไว้ว่า **การละโลก และไปสู่อันตรียุติธรรม, การปลดเปลื้องจากโลกียวิสัย, ความปลอดภัยจากราคะความกระหายและตัณหา, ความไม่มีกามกิเลส, การสละจากตนของตน, นิพพาน**

ซึ่งเป็น “คุณสมบัติ” ของคนผู้ที่.. **ละโลกก็ไปสู่อันตรียุติธรรม หรือผู้ที่.. ศึกษาปฏิบัติตนจนบรรลุ นิพพาน** นั่นเอง

“เนกขัมมะ” แท้ๆจริง จึงไม่ใช่แค่หมายความเอาว่า **การออกบวชผ่านพิธีกรรม โทณหัว ได้เครื่องแบบของภิกษุมาห่มแล้ว ก็ขยันหมั่นเพียรทำมาหากินสร้างลาภยศสรรเสริญมีชีวิตอยู่ในร่างภิกษุเป็นสุขไปตามจารีตประเพณี จนตาย** เท่านั้น แต่หมายถึง **ผู้พากเพียรศึกษาปฏิบัติเพื่อ “การออกจากกาม-ความปลอดภัย** ปลอดภัยจากสิ่งล่อเร้าเข้ายวน- **การละโลกและไปสู่อันตรียุติธรรม-การปลดเปลื้องจากโลกียวิสัย-ความปลอดภัยจากราคะความกระหายและตัณหา-**

ความไม่มีกามกิเลส-การสละจากตนของตน-นิพพาน

ซึ่งหมายถึง ผู้ที่ศึกษาประพฤติพากเพียรบรรลุมรรคผล เป็น**อารยบุคคล** นั่นเอง **“เนกขัมมะ”**แท้ๆ จึงไม่ได้หมายถึง ผู้ผ่านพิธีกรรมการบวช หัวโล้น นุ่งห่มจีวร แค่นั้น แต่หมายถึงผู้มี “คุณสมบัติ” ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ ดังที่ได้ยก**“วรรณะ ๙”**มายืนยันให้เห็นนั้นแล้ว ซึ่งเป็นเครื่องชี้บ่งความจริงที่ระบุคุณลักษณะของ**“เนกขัมมะ”**ได้ชัดแท่งว่า แ่การได้ผ่านพิธีการบวช หัวโล้น นุ่งห่มจีวร แน่นอน

ดังนั้น ผู้ที่อยู่ในร่างฆราวาสก็ตาม แต่ได้ศึกษาปฏิบัติจนสามารถบรรลุ**“อารยธรรม”** หรือคนผู้ที่ปฏิบัติ..ละโลกีย์ ไปสู่โลกุตระ หรือผู้ที่..ศึกษาปฏิบัติตนจนบรรลุนิพพาน จึงเป็นผู้ที่มีคุณธรรมของ**“เนกขัมมะ”**จริงแท้แน่งกว่าด้วยซ้ำ หรือผู้มี**“วรรณะ ๙”**ก็คือ ผู้ที่ประพฤติ**“เนกขัมมะ”**จนกระทั่งมี “คุณสมบัติ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสนั้นเอง

เพราะผู้อยู่ในร่างฆราวาสหากประพฤติ**“เนกขัมมะ”**สามารถเป็น**“อารยบุคคล”** เป็นโสดาบัน เป็นสกิทาคามี เป็นอนาคามี เป็นอรหันต์ ได้จริง ก็คือ ผู้มี**“วรรณะ ๙”**แน่งและก็คือ ผู้ที่เป็น**“คนจนมหัสจรรย์”** เพราะที่มี**“การออกจากกาม-ความปลอดภัยไปรงจากสิ่งล่อเจ้าเข้ายวน-การละโลกและไปสู่ชีวิตอันบริสุทธิ์-การปลดเปลื้องจากโลกียวิสัย-ความปลอดภัยจากราคะความกระหายและตัดหาความไม่มีกามกิเลส-การสละจากตนของตน-นิพพาน”** นั้น

จะเป็นคนที่**“๑.เลี้ยงง่าย(สุภะ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปละ) ๓.มักน้อยหรือกัล้าน(อัปปิจละ) ๔.สันโดษหรือใจพอ(สันตุฎฐิ) ๕.ขัดเกลากายและจิต(สัลลละ) ๖.มีศีลเคร่ง(ฐิตะ) ๗.มีอาหารที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) ๘.ไม่สะสมที่ทองวัตถุทั้งกองกิเลส(อปจยะ) ๙.ขยันขันแข็งพากเพียร(วิริยารัมภะ)**

หรือจะเอา**“กถาวัตถุ ๑๐”** มาเป็นหลักตรวจวัด เอา**“หลักตัดสินธรรมวินัย ๘”** มาเป็นหลักตรวจวัด ก็จะเห็นข้อชี้บ่งที่มีนัยสำคัญสอดคล้องกันและมีจุดหมายปลายทาง เป็นหนึ่งเดียวกันแท้ๆทั้งนั้น โดยเฉพาะในข้อ**“มักน้อยหรือกัล้าน”**(อัปปิจละ) **“ใจพอหรือสันโดษ”**(สันตุฎฐิ) **“ไม่สะสมทั้งกองวัตถุทั้งกองกิเลส”**(อปจยะ) **“เลี้ยงง่าย อยู่ง่าย กินง่าย ไปง่ายมาง่าย ไม่เรื่องมาก ไม่ติดไม่ยึด”**(สุภะ) หรือ**“ขยันขันแข็งพากเพียร”**(วิริยารัมภะ) **เป็นคนมีศีล**

เป็นคนมี“จิตตั้งมั่น”(สมาธิ) **เป็นคนมีปัญญา มีวิมุตติ**

จะเห็นความจริง ว่า ทิศทางของความเป็นคุณลักษณะสำคัญในศาสนาพุทธนั้น คือ สละออก ไม่สะสม หรือที่รู้จักันดี ก็คือ หมดตัวหมดตน ไม่มีความเป็นตัวตน ไม่ยึดมั่นถือมั่นในความเป็นของตัวเองของตน และสุดท้ายคือ**“เป็นสุขุม”**

“อนาคาริกชน” ผู้ละโภคทรัพย์น้อยใหญ่ ไม่มีทรัพย์สมบัติ(โภคักขันธาทายะ) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้จริงนั้นแหละ คือ**“อารยบุคคล”** คือ**“คนจนมหัสจรรย์”**

ซึ่งถ้าจะ**“รวย”**เขาก็สามารถ**“รวยได้”** แต่เขามีปัญญารู้แจ้งชัดเจนนอย่างสัมบูรณ์แล้ว ว่า การแย่งหรือแบ่งเอาทรัพย์ศฤงคารในโลกมา**ให้ตน“รวย”**นั้น มันเป็น**“โทษ”**ไม่ใช่**“คุณ”** มันทำให้ผู้อื่นหรือทำให้สังคมขาดแคลน ทำให้สังคมเลวร้าย ไม่ใช่ทำให้สังคมเป็นอยู่สุข ไม่ได้ทำให้มวลมนุษยชาติเป็นอยู่สุข(ไม่ใช่พหุชนสุขายะ) ไม่เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ(ไม่ใช่พหุชนหิตายะ) ถ้าหอบมาไว้เป็นของตัว(กู)มาก คนส่วนอื่นในสังคมก็ต้องแย่งชิงกันมากขึ้น

ผู้มีปัญญาดังกล่าวนี้ จึง“แกลั้วกล้าอาจหาญเข้าสู่บริษัท” และ**“แกลั้วกล้าแสดงธรรมแก่บริษัท”** อย่าง**ไม่ประหม่า ไม่ทวนใจ มีความสุข มีอินทรีย์ ๕** จริงตามควรของแต่ละท่าน แต่**ละฐานานุฐานะ**

อินทรีย์ ๕ อันได้แก่ **มีศรัทธินทรีย์ มีวิริยอินทรีย์ มีสติอินทรีย์ มีสมาธิอินทรีย์ มีปัญญอินทรีย์** จึงล้วนมีคุณภาพประสิทธิภาพสูงขึ้นๆ

ต่อจากข้อที่ ๖ **“แกลั้วกล้าแสดงธรรมแก่บริษัท”** แล้วก็..ข้อที่ ๗ **“การทรงวินัย”**

ซึ่งผู้มีศรัทธาบริบูรณ์สูงขึ้นมาถึง ข้อที่ ๖ **“แกลั้วกล้าแสดงธรรมแก่บริษัท”** นั้น ย่อมเป็นผู้ทำงานกว้าง เผยแพร่ธรรมะของพระพุทธเจ้าสู่คนจำนวนมากขึ้น จึงต้องรู้จักหลักเกณฑ์สำคัญต่างๆที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้เป็นวินัย ให้เป็นหลักยึดอันสำคัญที่เป็นคุณยิ่งใหญ่ของชาวพุทธ **อะไรให้ทำได้แสดงได้ และอะไรบั้งที่พึงละเว้น ทำไม่ได้แสดงไม่ได้ หรืออะไรที่แสดงได้แต่มีเงื่อนไขอย่างนั้น** ซึ่งก็มีทั้งที่เป็นข้อห้ามอย่างหนัก ปรับโทษขั้นร้ายแรง มีทั้งที่เป็นข้อห้ามมีโทษชั้นกลาง ชั้่นอ่อน อันมีความสำคัญมาก-สำคัญน้อยต่างกัน ที่ต้องปฏิบัติตาม

วินัยต่างๆนั้นจะต้องระมัดระวังอย่างสำคัญและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เพราะเป็นบัญญัติจากพระปรีชาญาณที่เป็นพระปัญญาธิคุณของพระบรมศาสดาแท้ๆ ชาวพุทธทุกคนจะดูแลหรือจะประมาทไม่ได้เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นเกิดความเสียหาย เป็นภัยต่อตนต่อสังคม โดยเฉพาะต่อศาสนาพุทธนี้เอง อย่างแน่นอน

และมันก็ได้เกิดความเสียหายขึ้นแล้ว เหตุเพราะการละเมิดพระวินัยแท้ๆ ทุกวันนี้มีชาวพุทธมากมายไม่เห็นความสำคัญใน“วินัย”ของพระพุทธเจ้าเท่าที่ควร จนถึงขั้นไม่เห็นความสำคัญเลย จึงละเมิดพระวินัยได้ แม้แต่ขั้นปาราชิก ก็ทำเหมือนมันไม่เลวไม่ชั่ว ไม่บาปอะไรไม่เคยกลัว เช่น ละเมิดวินัยเรื่องกาม ละเมิดวินัยเรื่องเงิน เป็นต้น ท่านเชื่อไหมว่า ปาราชิกเรื่องเงินนี้ ถ้าตรวจสอบกันจริงๆแล้ว จะมีผู้ปาราชิกกัน นับกันไม่หวาดไม่ไหว เพราะไม่กลัวบาป ไม่เกรงกลัวลัทธิธรรมที่เป็นกรรมเป็นวิบาก

เหตุก็เพราะว่า“ศรัทธา”คือ“ความเชื่อในพระวินัย”ของเรามีไม่พอ-ไม่จริง คนผู้นี้ก็“ไม่ทรงวินัย”นั่นเอง

ป่วยการพูดถึงพระวินัยที่มีโทษเล็กโทษน้อย หรือใน“ศีล”อีกหลากหลาย ที่ชาวพุทธไม่เคยนำพา และไม่เคยเชื่อว่า **ผู้มี“ศีล”**นั้นเป็น**เครื่องชี้คุณค่าของคนแท้ๆ** อย่างมี**“ศรัทธา”**ที่แท้จริง

คนที่**มี“ศรัทธา”ในศาสนาพุทธ** หรือ**มี“ศรัทธา”ใน“ธรรมวินัย”ที่ไม่บริบูรณ์** เป็นเช่นนี้เอง

ดังนั้น ผู้**“ทรงวินัย”**จึงจะเป็นผู้ออกไปเผชิญสัมผัสสังคมที่จัดจ้านไปด้วยลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขโลกีย์ได้อย่างองอาจแก่งกล้า ตรงตามที่พระพุทธเจ้าทรงตราไว้ ไม่เพเลียงปล้ำตกเป็นทาสลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขโลกีย์

นี่คือ **ความบริบูรณ์ของ“ศรัทธา”**ที่มี**“การทรงวินัย”**เป็นองค์ประกอบขึ้นมาเป็น**ข้อที่ ๗**

“ศรัทธา”จะบริบูรณ์ยิ่งกว่านี้ ถ้าแน่นได้ฝึก**“อยู่ป่าเป็นวัตร หรือยินดีในเสนาสนะอันสงัด”**

ซึ่งหมายความว่า ถ้าใครยังไม่มั่นใจ ยังไม่ชัดในตนเองว่า**“ตนมีจิตยินดีในเสนาสนะสงัด”**แน่แท้ ก็ต้อง**“ประพฤติออกไปสู่ป่า สู่สถานที่อันไม่มีลาภยศสรรเสริญสุขโลกีย์ ฝึกการเป็นอยู่ในป่าที่เงียบสงัด ที่พรากห่างไปจากโลกีย์”**

อันตนสัมผัสสัมผัสพันธ์อยู่นั้น เพื่อฝึกฝนอบรมพิสุจน์ตน หรือปฏิบัติเพิ่มส่วนที่ยัง**ไม่บริบูรณ์**ให้บริบูรณ์สมบูรณ์

จะได้ตรวจดูว่า ตนยังมีเยื่อใยกับกาม กับโลกธรรม ที่ละสัมผัสสัมผัสพันธ์อยู่นั้นหรือไม่ โดยพรากตนไปอยู่ในที่สงบสงัดดูบ้างว่า **เราจะมีกิเลสที่โหยหากามคุณ ๕ โหยหาโลกธรรม หลงเหลืออยู่ในจิตไหม** นั้นประเด็นหนึ่ง และเมื่อไปอยู่ในที่สงบสงัดนั้นก็จะได้พิสุจน์ตนอีกส่วนหนึ่งคือ**“ยังมีความกลัวในที่เปลี่ยวที่สงัด”** นั้นหรือไม่ หากยังกลัวอยู่ ก็แน่นอนว่า**“ศรัทธา”**ยัง**“ไม่บริบูรณ์ด้วยคุณนั้น”** หรือ**ยังไม่บริบูรณ์ด้วยคุณธรรมที่เป็นคุณพิเศษในข้อที่ ๘**

และที่ลึกซึ้งสำคัญมากก็คือ ถ้าผู้นั้นไม่มีแม้กิเลสโหยหากาม ไม่มีทั้งกิเลสโหยหาโลกธรรม และไม่กลัว

ความโดดเดี่ยวเปลี่ยวสงัดของป่าช้าป่าช้า แต่ทว่ากลับหลง**“ติดป่าที่สงบสงัด”**หรือยัง**“ติดสุขในความสงบสงัด ยังเสภาพสงบเป็นสุขอยู่”**ซ้ำเข้าไปอีก นั่นคือ **ยังมีกิเลสหลงติดป่า ติดสถานที่อันสงบสงัดนี้**อยู่ คุณธรรมอันพิเศษข้อนี้ก็ยัง**ไม่บริบูรณ์** ยังไม่หมดเกลี้ยงกิเลสส่วนลึกชนิดนี้ **ยังติด“ภพ” ยังมี“ชาติ”** ที่เป็นการติดสถานที่สงบสงัดทั้ง“ภพ”ภายนอกคือ“ป่า” และยังมีทั้ง“ชาติ”ภายในคือ“รสอร่อยหรือรสสุขในจิตที่เสพความสงบของป่า”(ยังมีผัสสาหะ)อยู่นั่นเอง

การประพฤติออกไปอยู่ป่าของผู้ปฏิบัติบางคน จึงเพื่อพิสุจน์กิเลสขั้นสูง ไม่ใช่ขั้นต้น ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอุบาลี **เกี่ยวกับการออกไปสู่ป่า** ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙ ซึ่งชัดเจนยิ่ง ลองอ่านดูเถิด

“ครั้งนั้นแล ท่านพระอุบาลีเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคยังที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้กราบทูลพระผู้มีพระภาค ว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ปรารถนาเพื่อสร้งเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัด

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรอุบาลี เสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัด อยู่ลำบาก ทำความวิเวกได้ยาก ยากที่จะอุภริมย์ในการอยู่ผู้เดียว ป่าทั้งหลายเห็นจะนำใจของภิกษุ**ผู้ไม่ได้สมาธิ**ไปเสีย

ดูกรอุบาลี ผู้ใดพึงกล่าวอย่างนี้ว่า **เราเมื่อไม่ได้สมาธิจักสร้งเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงัด** ผู้นั้น

จำต้องหวังข้อนี้ คือ **จักจมลลง หรือจักฟังชาน...**

“จักจมลลง” ก็คือ ตัดป่า หรือพบความสงบสงัดของป่าแล้วตัดความสงบนั้น(เป็นอุปาทานซึ่งเกินความยินดีไปอีก, ติดภพสงบ) หรือไม่ก็คือ เลื่อมต่ำลงไป ส่วน“จักฟังชาน” ก็คือ กิเลสฟังโหยหากาม-โหยหาโลกธรรมยิ่งขึ้น หรือไม่ก็กลัวความโดดเดี่ยวเปลี่ยวสงัดของป่าช้าป่าช้า เป็นต้น

นัยสำคัญที่ควรอธิบายก็คือ ความว่า **“ความยินดีในเสนาสนะอันสงัด” นั้นมีความลึกซึ้ง** ซึ่งเป็นกุศลจิตของอารยชน แม้แต่อรหันต์จิตก็ยังมี **“ยินดีในเสนาสนะอันสงัด”**

ผู้มี **“ความยินดีในเสนาสนะอันสงัด”** กับ ผู้ **“ยินดีในเสนาสนะอันสงัดแล้วก็ยัง ‘ติด’ ยัง ‘ยึด’ เสนาสนะอันสงัดนั้นอยู่”** ไม่เหมือนกันนะ มีนัยสำคัญที่ต่างกัน

“ความยินดีหรือเห็นดีเสนาสนะอันสงัด” นั่นคือ **“ปัญญา”** ส่วน **“ความติดยึดเสนาสนะอันสงัด หรือ ความเสพรสเสนาสนะอันสงัด”** นั่นคือ **“กิเลส”**

จิตใจของผู้ที่ได้ศึกษา **“ความเป็นโลกีย์หรือความเป็นธรรมชาติโลก”** และ **“ได้ละล้างกิเลสอันหลงติดหลงยึดโลกีย์-หลงติดยึดธรรมชาติได้จริง** บรรลุเป็น **อารยบุคคล หรือ อรหันต์** ทุกรูป จะมีจิต **“ยินดีในความสงบสงัดหรือยินดีในเสนาสนะอันสงัด”** ยิ่งกว่า ความวุ่นวายของโลกีย์ หรือ ความเต็มไปด้วยรสของรูป-กลิ่น-เสียง-สัมผัสและรสทางลิ้นเอง ที่คนต่างก็ช่วยกันปรุงแต่งให้จัดจ้านยิ่งขึ้น ไม่มีวันหยุด หรือเต็มไปด้วยธรรมชาติโลก แน่นนอน

ในจิตใจของอรหันต์ทุกท่าน **“ยินดีในเสนาสนะอันสงัด”** จริงๆ แต่ **“ไม่ได้ติดเสนาสนะนั้น ไม่ได้ติดแม้แต่ความโหยหาในรสของความสงบ จึงไม่จำเป็นต้อง“เสพความสงบ” เพราะท่าน“ไม่ได้อยากเสพความสงบ” ท่านมี“ความสงบอันถาวรยั่งยืนคือจิตสงบแล้วอย่างวิเศษ” จึงไม่จำเป็นต้อง“อยู่ป่า”**

ผู้ที่หมดความอยาก-สิ้นความเสพแล้ว” จึงไม่ต้องอยู่ป่าเพื่อเสพความสงบสงัดแต่อย่างใด

อรหันต์จึงไม่มีในป่า ผู้อยู่ป่าจึงไม่ใช่อรหันต์ เพราะอรหันต์จะเป็นผู้ทำงานเพื่อประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ) จะเป็นผู้ทำงานเพื่อความสงบสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนสุขายะ) จะเป็นผู้อนุเคราะห์แก่ภูถลก

(โลกานุกัมปายะ)อย่างเป็นสัจจะ จึงไม่ใช่ผู้ละหลบไปอยู่ในป่าอันเป็นสถานที่ไม่มีมวลชนเป็นอันมาก(พหูชน) หรือไม่มีมวลชนมากเพียงพอให้เสียประโยชน์ หรือมีบิณฑุกุญแจ

อาตมาพูดอย่างนี้ เป็นเรื่องใหญ่แน่ในความเชื่อถือกันในเมืองไทย เพราะความเชื่อถือเกือบทั้งสิ้นในวงการพุทธยังหลงผิดในเรื่องนี้กันอยู่อย่างหนาแน่นมั่นคง ยังจะเปลี่ยนความเห็นนี้ให้สัมมาทิฐิได้ยากยิ่งนัก

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ พระพุทธเจ้าตรัสเล่าถึงพระองค์เอง ว่า พระองค์ต้องหลงทาง **ปฏิบัติผิด** คือ ออกไปปฏิบัติอยู่ในป่าตั้งแต่ทรงเริ่มผนวช และหลงอยู่นานถึง ๖ ปี เพราะตามค่านิยมของชาวโลกในยุคนั้น(แม้ยุคนั้นก็ยังคงหลงผิดกันอยู่นั่นเอง) ซึ่งผู้เป็นนักบวชที่เอาจริงเอาจังมุ่งบรรลुरुธรรมสุดยอด จะต้องออกไปสู่ป่า ปฏิบัติอยู่ในป่าตามระบบฤๅษีดาบสเก่าๆ พระองค์ก็หลงไปตามเขา แล้วก็หลงปฏิบัติผิดๆอยู่ถึง ๖ ปี

ตามพุทธประวัติที่รู้กันอยู่ทั่วไป ต่างก็ยืนยันว่า พระพุทธเจ้าปฏิบัติอยู่ในป่า ๖ ปี แต่ในพุทธประวัติไม่มีฉบับใด บอกว่า การปฏิบัติของพระพุทธเจ้าในป่านั้น เป็น **การหลงทาง** พระพุทธเจ้าไม่ได้บรรลุธรรมด้วย **“ทางนั้น”** มิหนำซ้ำต่างล้วนเห็นว่า พระพุทธเจ้าปฏิบัติในป่านั้นแหละ เป็น **ทางที่ถูกต้อง** และเชื่อกันอย่างสนิทว่า พระพุทธเจ้าบรรลุธรรมด้วย **“การปฏิบัติธรรมในแบบต่างๆที่อยู่ป่า”** นั่นเอง

ซึ่งเป็น **“การเข้าใจผิด”** กันมาตลอดตามพุทธประวัติ ลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ตรัสเล่าไว้ แล้วพิจารณาวิจฉัยคำตรัสนี้กันดูดีๆ จะเข้าใจความจริงได้ จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ ดังที่อ้างถึงมาแล้วนี้ด้วย และยังมีหลักฐานอื่นๆที่ส่งเสริม“ความจริง”นี้อีก อาตมาจะค่อยๆเล่าสู่ฟัง ขยายความให้เห็นนัยสำคัญที่ยืนยันเสริมหนุนความถูกต้องให้เห็นจริงกันต่อไป เอาละ..อ่านคำตรัสดูก่อน

“เราชื่อว่า โชติปาละ ได้กล่าววาทะพระสุคตเจ้าพระนามว่า กัสสปะ ในกาลนั้นว่า จักมีโพธิมณฑลจากที่ไหน โพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น เราได้ประพฤติกกรรมที่ทำให้ยากมาก(ทุกกรกิริยา เป็นต้น) ที่ต่ำลอรุเวลาเสนาณคมตลอด ๖ ปี แต่ฉัน จึงได้บรรลุโพธิญาณ แต่เราก็มิได้บรรลุโพธิญาณอันสูงสุด ด้วย

**หนทางนี้ เรา..อันบูรพกรรมตกเดือนแล้ว จึงแสวงหา
โพธิญาณโดยทางที่ผิด”**

อ่านแล้วพินิจพิจารณาให้ดีๆก็จะเข้าใจได้ชัดเจนยิ่ง
ว่า พระพุทธเจ้าท่านเล่าถึงชีวิตในอดีตของพระองค์เอง
ที่เกิดในชาติเก่าก่อนชาติหนึ่ง มีชื่อว่า“โชติपालะ” และใน
ยุคนั้นมีพระพุทธเจ้าอุบัติพระนามว่า“กัสสปะ” โชติपालะ
(หรือพระพุทธโคดมพระองค์นี้ในชาตินั้น ที่ยังเป็นโชติपालะ) ได้ไป
ละเมียดกล่าวคำพูดตักเตือนคุณแคลนพระพุทธเจ้ากัสสปะเข้า ซึ่ง
คำละเมียดที่ว่า “จักมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหน โพธิญาณท่านได้
ยากอย่างยิ่ง” คำละเมียดก็แค่นี้ แต่พูดแค่นี้แหละที่เป็น
ผลวิบากเพราะไปละเมียดพูดไม่ดีกับพระพุทธเจ้ากัสสปะ ทำ
ให้เป็นกรรมวิบากติดตัว แม้จะทรงสั่งสมกุศลกรรมมาอีก
หลายชาติ ก็ยังมีส่วนเหลือต้องมาชดใช้หนี้กรรมในชาติ
ที่อุบัติมาเป็น“พระพุทธเจ้า”แล้ว ยังใช้หนี้บาปในป่าถึง ๖ ปี

กล่าวคือ “โชติपालะ”จะได้เวียนตายเวียนเกิดมาในโลก
อีกก็ชาติก็ตาม ผลวิบากแห่งกรรมก็ย่อมจัดสรรไปตาม
สังขะ จนสุดท้ายเมื่อได้มาเกิดในพระชาติที่เป็นเจ้าชาย
ลิขิตตะ และตรัสรู้เป็นสมเด็จพระสมณโคดมพุทธเจ้า
แล้วขนาดนั้นก็ตาม ก็ยังต้องใช้หนี้ผลวิบากเพราะกรรม
ที่เคยละเมียดพูดไม่ดีกับพระพุทธเจ้ากัสสปะแต่ปางก่อน
ผลวิบากกรรมนั้นก็คือ ตั้งแต่เจ้าชายลิขิตตะเริ่มออกทรง
ผนวช ก็ออกไปอยู่ป่า ต้องประพฤติทรามทรกรรมอยู่ใน
ป่า ถึง ๖ ปี ตามที่พระองค์ตรัสว่า “เราได้ประพฤติกรรม
ที่ทำให้ยากมาก ที่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม ตลอด ๖ ปี
แต่นั้น จึงได้บรรลุโพธิญาณ แต่เราก็มิได้บรรลุโพธิญาณ
อันสูงสุด ด้วยหนทางนี้”

ก็ชัดเจนแล้วว่า ที่พระพุทธองค์หลงทางไปตามประสา
นักบวชในยุคนั้นเขาพาทำ ท่านก็ทำตามๆสังคมยุคนั้นไป
โดยอยู่ในป่า..*ประพฤติกรรมที่ทำให้ยากมาก ตลอด ๖ ปี*
และในคำตรัสของพระพุทธองค์ในประโยคต่อมาก็บ่งบอก
อยู่แล้ว ที่ว่า “เรา..อันบูรพกรรมตกเดือนแล้ว” ซึ่งก็ชัดยิ่ง
ว่า ที่พระองค์ต้องประพฤติกรรมที่ทำให้ยากมาก ตลอด
๖ ปี นั้น ก็เป็นการใช้หนี้วิบากกรรมของพระองค์แท้ๆ
แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงยืนยันว่า “แต่เราก็มิได้บรรลุ
โพธิญาณอันสูงสุด ด้วยหนทางนี้” แล้วพระองค์จึงทรง

ลำทับอีกว่า ด้วยวิบากกรรมเก่าก่อน(บูรพกรรม)นั่นเอง จึง
ทำให้พระองค์ต้อง“แสวงหาโพธิญาณโดยทางที่ผิด”
ดังนั้นที่พระองค์ต้องไปประพฤติอยู่ในป่า ถึง ๖ ปี จึง
เป็น“วิปากทุกข์”ตามมาทวงเอา อันเกิดจาก“วิบากแห่ง
กรรม”ของพระองค์เองโดยแท้ๆ ที่ส่งผลให้พระองค์
ต้องไปรับ“กรรม”นั้น

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่
ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไป
แล้วว่า

- ๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
- ๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
- ๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันธ ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่าย ๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ ๔, อวิชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ที่ด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก
ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”
อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแค่
ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง

อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ **“เจ้าของชีวิต”** ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น **“ทรัพย์ของตนๆ”** (กัมมัสสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป ตราบ “ปรินิพพาน” ที่เดียว เพราะ **“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตา”** แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ **“กรรม”** กับ **“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”** (วิบาก) นี้แหละ ที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก **“กรรม”** หรือ **“การกระทำ”** ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม **“กรรม”** อย่างไม่เชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี **“วิบาก”** (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น **“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น **“บารมี”** จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใด **ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆ จริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ” ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือ แม้แต่ **“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง **“กรรมวิบาก”** อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี **“ผลบุญ”** ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี **“อำนาจพิเศษ”** หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี **“พระเจ้า”** ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก **“พระเจ้า”** อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี **“พระเจ้า”** บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี **“ผลบาป”** ของตนจริง ก็จะมี **“ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ ที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง **“ผล**

บาป” ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็ จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่ **“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง **“อำนาจชาตาน”** ต่างหาก ชนะ **“พระเจ้า”**]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนทีเดียว ด้วยเหตุว่า **“กรรม”** เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้อธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆ ว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกันหมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในทีลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดรูปลักษณ์ไหน** แม้แค่เกิดเป็น **“ชาติวิริเมตารี”** ขึ้นในใจ (อารภกชาติ) หากความดำรินนั้น **พร้อมไปด้วยเจตนา** ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ส่งสมเป็น **“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น **“มโนกรรม”** แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์คือสมบัติแท้ของผู้มีนั้นๆ [คำบาลีว่า **“กัมม”** ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”** ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ **“กัมมัสสกะ”** หรือ **“กัมมัสสโกมทิ”** และ **“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ **“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง **“กัมมพันธ”** จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง **“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ **“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย **“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็ได้ **“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง **“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลึงสรุปเรื่องของ **“กรรม”** ตั้งแต่ **“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”** เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลึงอธิบายมาถึง **“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆ ของคนคือ **“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มชฌมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สุตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสุตฺร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ ลองอ่านเนื้อความเต็มๆในสุตฺรนี้ดูเถิด

ใน“จรณะหรือการประพฤติ” ๔ ข้อ คือ “ศีลสัมปทา-อินทริยสังวร-สติสัมปชัญญะ-สันโดษ” นี้ ขออธิบาย ย้อนจาก“เป็นผู้สันโดษ”เสียก่อน

“ผู้สันโดษ”นั่นก็คือ ผู้บรรลุ“ผล”ใน“ความสันโดษ” ซึ่ง“ความสันโดษ” ก็คือ “อธิจิตสิกขา”มีการพัฒนาเจริญขึ้น ได้แก่ “ใจ”ของผู้นั้นมีอาการ“พอ”จริงๆ

และคำว่า“พอ” นี้ มันก็คือ ไม่“เอา”เพิ่ม, ไม่“เอา”ไว้เป็นของต่อนอีก, ไม่“ยึด”เป็นของตนแล้ว, สละออกไป ซึ่งคำว่า “พอ” จะไม่ใช่“เอา”เพิ่มขึ้นๆอย่างไม่มีที่สิ้นสุด จะไม่ใช่“เอา”ไว้เป็นของต่อนอีกๆๆไม่มีหยุด ไม่ใช่“ยึด”เป็นของตนไว้อย่างไม่ยอมปล่อยวาง และจะมีไม่ใช่“ไม่ยอมสละออก-ไม่ยอมให้ออกไป” หรือยังเอาเพิ่ม-สะสมเพิ่ม ให้มีมากขึ้นๆ ให้รวยขึ้นๆๆ แน่ๆ

“ใจพอ”หรือ“สันโดษ”นั้น จะมีปฏิสัมพันธ์กับ “ความมักน้อย-ความกล้าจน-ความมีเท่าที่ตนมีน้อยๆนั้น ก็เป็นอยู่ได้สบายดี” (อัปปิจจจะ)

จะมีปฏิสัมพันธ์กับ“ความสงบ-จิตไม่มีอาการตื่นแสร่งกระสันอีกแล้ว”(ปวิเวก)

จะมีปฏิสัมพันธ์กับ“ความตัดขาดหรือไม่ติดยึดเกี่ยวเกาะกับสิ่งที่เราปล่อยเราสละแล้วนั้น”(อสังสัคคะ) [ที่แปลกันว่า ไม่เกี่ยวข้อง,ไม่คลุกคลี จึงทำให้เข้าใจแปลกแยกไปเป็นว่า ไม่เกี่ยวข้องหรือไม่คลุกคลีกับคนละคน หมูกลุ่มผู้คน แล้วเลยเถิดไปถึงว่า

ไม่เกี่ยวกับสังคม ไม่อยู่คบหาผู้คนไปเลย ซึ่งกลายเป็น..ทิ้งสังคมไปเลย]

จะมีปฏิสัมพันธ์กับ“ความขวนขวายขยันหมั่นเพียร” และจะมีปฏิสัมพันธ์กับ“ศีล...สมาธิ...ปัญญา...วิมุตติ...วิมุตติญาณทัสสนะ” ซึ่งก็คือ “อัปปิจจจะ..สันตฎฐิติ(สันโดษ)..

ปวิเวก..อสังสัคคะ..วิริยารัมภะ..ศีล..สมาธิ..ปัญญา..วิมุตติ..วิมุตติญาณทัสสนะ”อันเป็น“กถาวัตถุ ๑๐”ที่พระพุทธเจ้าตราไว้ว่า ถ้าเป็นคำพูดของอาริยชนลก็จะอยู่ใน“ลักษณะ ๑๐”นี้

สรุปความหมายอีกทีก็คือ “ผู้สันโดษ”นั่นเป็นผู้มี“ใจ”ไม่มักมาก ไม่สะสมเพิ่ม แม้มีแค่เครื่องกินเครื่องใช้ปัจจัยสำคัญที่อาศัยเลี้ยงชีพไม่มากหรือมีน้อยๆ ใจก็“พอ” ใจนั้นก็สงบ ไม่ทุกข์ดิ้นรนแต่อย่างใด จิตที่บรรลุนั้นเอง

คือ“จิตใจถึงขั้นสันโดษ” ซึ่งไม่ใช่..การหนีไปอยู่โดดเดี่ยว “สันโดษ”คือ“ใจพอ”นี้ เป็น“ใจที่สงบ” ไม่กระสัน

เอาอะไรมาเติมมาเพิ่มเป็น“ของตัวของตน”อีก แต่ไม่ได้หมายความว่า หยุดทำงานสร้างสรร หรือกะ

ยังผู้“สันโดษ”ในที่นี้ เป็น“อาริยบุคคล” นั่นก็ยิ่งหมายถึง ผู้“สันโดษ”ที่มีคุณสมบัติยิ่งขวนขวายสร้างสรร

ขยันเพียร มีความคิดนึก ดำริริเริ่ม เติบโตแต่ง ประยุกต์ สิ่งทีควรให้เกิดให้เจริญ ก็ช่วยคิดช่วยสร้างให้เกิด ให้รุ่งเรืองอภิวิวัฒน์ และสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร ก็ช่วยกำจัดให้หาย

ให้หมดไป ด้วยสัมมาสติหรือสติสัมโพชฌงค์ และด้วย“วิปัสสนาญาณหรือวิชชา ๘”อยู่เสมอตามภูมิ จึงยิ่งรู้จักสังคมดี ยิ่งสัมพันธ์กับสังคมมีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ

เป็นอันมาก(พหุชนหิตายะ) ยิ่งทำความสุขให้แก่สังคมมนุษยชาติเป็นอันมาก(พหุชนสุขายะ) ยิ่งเกื้อกูลอุ้มชูช่วยเหลือโลกสังคมมวลมนุษยชาติ(โลกานุกัมปายะ) อย่างมีคุณค่า

เพราะผู้มี“สันโดษ”ถึงขั้นบรรลุมรรคเป็น“อาริยะ” นั่น คือ ผู้ที่เจริญทั้ง“อธิศีลสิกขา (ตามกรอบของ“ศีล”แต่ละบุคคล)-ทั้งอธิจิตสิกขา-อธิปัญญาสิกขา” เจริญขึ้นจนถึง

ความเป็นมรรคผล และเข้ายึดความเป็น“อาริยะ” ซึ่งเจริญทั้งศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ นั่นเอง

ก็คือ “เป็นผู้สันโดษด้วยจิรวเป็นเครื่องบริหารกาย สันโดษด้วยบิณฑบาตเป็นเครื่องบริหารท้อง เธอจะไปทางทิศใดๆ ก็ถือไปได้เอง

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

ตอน รักก่อนนั้น

อำเภอบัวแฉียงชายเขตนี้มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ครอบครัวของน้อยต้องการ ไม่ขาดแคลนอะไรเลยสักอย่างเดียว ถึงข้าวจ้าวสารจะน้อยไปบ้างก็ไม่ถึงกับอด พ่อบอกว่าเพราะเป็นระยะเวลาหลังสงคราม ประเทศเราจำเป็นต้องส่งข้าวจ้าวสารให้ประเทศอังกฤษ^๑ ตามที่ตกลงไว้กับเขา น้อยไม่ค่อยจะเข้าใจนักหรือคิดว่าทำไมต้องส่งไปให้เขาด้วย แล้วเขาไม่ต้องจ่ายค่าข้าวจ้าวสารนั้นให้เรา แม้แต่แดงเดียว แถมพ่อยังบอกว่าถึงคนไทยไม่มีกินก็ต้องส่ง ทางราชการจึงต้องออกไปปันส่วน

ข้าวจ้าวสารให้ทุกครอบครัวตามจำนวนคนในลำมะโนครัว

“เพราะเราแพ้สงครามหรือคะจึงต้องส่งให้เขา?” น้อยถาม

“เราก็ไม่ได้ถูกจัดว่าแพ้สงครามเสียทีเดียว ลูก” พ่อตอบสั้นๆ “แต่เราก็ไม่ใช่ผู้ชนะ”

“เฮ้ แล้วเราเป็นอะไรล่ะคะพ่อ เราไม่ถึงกับแพ้สงคราม แล้วเราก็ไม่ชนะด้วย พ่อเล่าหน่อยซีคะ” น้อยถามต่อ

“เรื่องมันยาว และน้อยยังเล็กเกินไปที่จะ

๑ เป็นคำปฏิกรรมสงครามที่ Lord Louis Mountbatten เรียกจากรัฐบาลไทย

เข้าใจเรื่องยากๆ อย่างสงครามโลก ใว์น้อยเรียนสูงขึ้นก็จะเข้าใจ” พ่อผิดเรื่องไปให้การเรียนต่อนั้นอีกนานนัก น้อยจึงแวบไปคิดถึงหีบหนังสือในห้องนอนของตน

“น้อยเคยเห็นรูปในหนังสือไทยสมัยสร้างชาติของพ่อแล้ว ในนั้นมีรูปทหารฝรั่ง เขาเขียนว่าเป็นทหารฝรั่งเศส มีหมวดเครารุงรังเลย เขารบแพ้ไทย ถูกจับมาที่กรุงเทพฯ แสดงว่าคนไทยรบชนะใช่ไหมคะ?” น้อยถามพ่อตามภาพที่เคยเห็น

“นั่นไม่ใช่รูปสงครามโลกหรอกลูก นั่นเรารบกับอินโดจีนของฝรั่งเศส มันเกี่ยวข้องกันเหมือนกัน แต่สงครามโลกมาทีหลัง เป็นสงครามที่ใหญ่กว่าสงครามนั้นมาก คนตายเป็นล้านๆ ประเทศเราไม่ได้ชนะสงครามโลกกับเขาหรอกน้อย แต่ก็ไม่ถึงกับเรียกว่าแพ้อย่างเต็มที่อีกเหมือนกัน” พ่อว่า

“แล้วเราไปรบกับเขาด้วยใช่ไหมคะ เราอยู่ข้างฝรั่งเศสอังกฤษหรือเปล่าคะ?” น้อยซัก

“เราช่วยเขารบบ้าง แต่ไปช่วยไม่กี่คน เป็นนักเรียนไทยที่เรียนอยู่เมืองนอก ส่วนในเมืองไทยเราต้องเข้าข้างญี่ปุ่น แต่ก็มีคนไทยมากทีเดียวที่เข้าข้างฝรั่ง” พ่อยังทำให้น้อยงงจนต้องถามว่า

“อย่างนั้นญี่ปุ่นเขาก็ต้องไม่ชอบเราสิคะ บอกว่าเข้าข้างเขา แล้วแอบไปเข้าข้างฝรั่ง”

“เราจำเป็นต้องแอบทำ เขาเรียกว่าทำงานใต้ดิน” พ่อว่า น้อยนึกภาพเห็นคนไทยดำดินช่วยฝรั่งรบ “ไม่ใช่เดินอยู่ใต้ดินหรอกน้อย เราแอบทำอยู่บนดินนั่นแหละ แต่ไม่让他เห็นเหมือนกับเราแอบทำกันใต้ดินใจ”

“เก่งจัง” น้อยว่า “ทำงานช่วยข้างฝรั่งแต่พวกญี่ปุ่นไม่เห็น เรียกว่าทำงานใต้ดิน เหมือนจริงๆ ด้วย แล้วไงต่อคะพ่อ?”

“พวกที่ทำงานใต้ดินในประเทศ และช่วยฝรั่ง

รบอยู่ในต่างประเทศมีชื่อเรียกว่า พวกเสรีไทย น้อยต้องจำไว้ให้แม่น ไมยากนักหรอก ทีนี้เมื่อญี่ปุ่นแพ้สงคราม พวกเสรีไทยที่ไม่ได้เข้าข้างญี่ปุ่นก็ช่วยไม่ให้เราได้ชื่อว่าแพ้สงครามอย่างไรเล่าลูก เข้าใจไหม?” พ่ออธิบายแล้วถามน้อย

“ถ้าเราไม่แพ้สงครามเพราะมีพวกเสรีไทยแล้วทำไมพวกอังกฤษถึงมาเอาข่าวสารเราล่ะคะ ก็เราช่วยเขาใต้ดินแล้วนี่?” น้อยซักอีก

“ถูกแล้วลูก พวกเสรีไทยช่วยทางฝรั่ง แต่ทางรัฐบาลเราได้ประกาศเข้าข้างญี่ปุ่นเสียก่อนแล้ว เราได้อนุญาตให้ญี่ปุ่นเข้ามาในประเทศเราเพื่อสร้างทางรถไฟไปตีพม่าของอังกฤษเขา” พ่อพยายามให้น้อยเข้าใจ

“ว่า ยุ่งจัง เราเลยทิ้งแพ้ทั้งชนะ ตรงที่แพ้กี้เลยต้องส่งข่าวสารให้เขา น้อยพอรู้เรื่องแล้วคะ แต่ยุ่งจัง ฟังเรื่องอื่นดีกว่า น้อยไม่ชอบสงคราม” น้อยตัดลิ้นใจ

“เสียแค่ข่าวสารยังดีกว่าเสียเอกราช ไม่มีอะไรมีค่าเท่ากับเอกราช คือไม่ต้องมีใครมาเป็นนายเรา” พ่อพูดเสียงเด็ดขาดเหมือนกัน “โตอีกหน่อยพออยู่ชั้นมัธยมก็ได้เรียนแล้ว พ่อจะหาหนังสือไว้ให้ด้วย”

น้อยไม่ได้เข้าซี้พ่อต่อไป แค่ฟังพ่อบอกว่าในสงครามโลกครั้งที่สองมีคนตายเป็นล้านๆ ก็ทำให้เธอรู้สึกไม่ชอบสงครามอย่างยิ่ง สงครามก็เหมือนเวลาที่เธอทะเลาะกับพี่แหมะหรือทะเลาะกับเพื่อนที่โรงเรียน อยากจะทำให้พี่แหมะและเพื่อนเจ็บ ยิ่งเจ็บมากจนต้องยอมแพ้ได้ยิ่งดี ที่พวกเธอทะเลาะกันก็เพราะยังเด็ก ไม่ค่อยเข้าใจอะไรนัก แต่สงครามนี้ผู้ใหญ่ทะเลาะกันแล้วบอกให้คนอื่นที่เป็นทหารไปต่อสู้กันจนตายเป็นล้านๆ คน เธอก็ไม่เข้าใจว่าทำไมคนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วต้องให้

๒ เป็นหนังสือหนึ่งในสองเล่มที่ทางราชการจัดทำขึ้นอย่างดีที่สุดในช่วงที่จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรีก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒

คนไปรบกันด้วย พอมีสงครามคนก็ต้องล่าปาก เลื้อยผ้าก็ไม่มีใส่ ข้าวก็ไม่มีกิน แถมคนก็ต้องตายด้วย

“เธอนึกถึงหนังสือเล่มหนึ่งในหีบของพ่อชื่อ ๒๕๕ วันในคุกรัสเซีย” ในนั้นมีรูปเรือบินรบมากมาย บนท้องฟ้ากำลังทิ้งระเบิด ช่างได้รูปนั้นเขียนว่า “ลงแล้ว หย่อนแล้ว เบอร์ลินยับแล้วเย็นอีกอยู่ เช่นนี้เอง” เธอรู้สึกตื่นเต้นแปลกๆ ทุกครั้งที่เปิดดู รูปนั้น แต่เธอไม่ชอบดูอีกรูปหนึ่งในหนังสือเล่ม เดียวกันที่เห็นคนสวมเสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริงยืน เข้าแถวถือกระป๋องคนละใบรอรับอาหารที่เขา แจกให้

ไม่มีสงครามดีที่สุดเลย

ถึงคนในอำเภอเวียงต้องปันส่วนข้าวสารกัน พวกเราก็ไม่ถึงกับอดตาย เราปลูกมันปลูกคง“หุง ปนกันไปก็ไม่เป็นไร ปลาในคลองในบึงมีเยอะเยะ สัตว์ในป่าก็มี ในบ้านก็เลี้ยงเปิดไก่ได้ไขกินกัน ไม่ขาด ยิ่งผักยังมีกินไม่ตริ๊ก“ที่ปลูกกันเองอย่างใน สวนหลังบ้าน เรียกว่าสวนครัวก็มี หรือที่ขึ้นเอง ตามริมคูริมนคลองก็แน่นเต็มไปหมด อยากรู้อีกก็แค่ ไปเก็บเอาเท่าที่ต้องการ

๒๕๕ ถึงแม่อำเภอเวียงจะอุดมสมบูรณ์ออก อย่างนี้ คนต่างอำเภอ ต่างจังหวัดก็ยังมองว่า เวียงบ้านนอกเต็มที น้อยเคยได้ยินเพื่อนๆ ของพ่อ ที่เป็นข้าราชการบนอำเภอเรียกอำเภอเวียงว่า “ไซบีเรียแห่งประเทศไทย” เธอไม่เข้าใจคนเหล่านั้น ที่มาว่าอำเภอของเธอ จึงถามพ่อในห้องโถงกลาง หลังจากอ่านหนังสือคืนหนึ่งว่า

“ทำไมปลัดแพเขาถึงเรียกอำเภอเวียงว่า ไซบีเรียแห่งประเทศไทยคะพ่อ แล้วไซบีเรียนี้อยู่ที่ ไหนคะ?”

“ไซบีเรียอยู่ในประเทศรัสเซีย เป็นที่ที่กว้าง ใหญ่มากแต่หนาวจัดและกันดารจึงไม่ค่อยมีคนอยู่” พ่อบอก

“ใหญ่เท่าเวียงไหมคะ?” พี่แหมะถามบ้าง

“อ้อ ใหญ่กว่าไม่รู้ก็ลืบลืมก็ร้อยเท่า แต่หนาว จัด ปกคลุมด้วยหิมะ พ่อก็ไม่เคยเห็นหิมะเพราะ ประเทศไทยไม่มีหิมะ พ่อเคยแต่ในเห็นรูป แม่ กับน้อยเคยเห็นน้ำแข็งแล้วที่บางนราใช่ไหม?” สอง พี่น้องพยักหน้า พ่อจึงพูดต่อว่า “นั่นแหละ หิมะก็ เหมือนน้ำแข็งที่เขาเอามาซูดฝอยๆ”

“อ้อ เหมือนน้ำแข็งอัดที่ปรีดาซื้อให้เรากิน” พี่ แหมะว่า

“นั่นแหละลูกไซบีเรียมีหิมะปกคลุมเกือบตลอด ปี จึงเพาะปลูกแทบไม่ได้เลย” พ่ออธิบาย “ผู้คน ไม่กินข้าวอย่างบ้านเรา เขาต้องกินนมกินเนย เยอะเพื่อให้ตัวอุ่น แล้วก็กินเนื้อสัตว์มากด้วย”

“ใหญ่กว่าเราหลายร้อยเท่าแต่ปลูกอะไรไม่ได้ ก็ไม่เห็นดีตรงไหน” แม่ร่วมแสดงความเห็นด้วย “ฉันว่าเวียงนี้แหละดีที่สุด ไม่เห็นกันดารอะไรเลย ฟังแล้วที่เมืองอะไรที่พ่อว่านั่นแหละกันดาร อย่างที่เวียงนี้ ใครอยากมากก็เดินมาได้ เมืองที่ พ่อว่ามีแต่น้ำแข็ง จะเดินไปได้อย่างไรกัน ฉันนะ จะอยู่ที่เมืองเวียงเรานี้แหละ ไม่ไปไหนแน่”

“แต่ถ้าแม่ไม่สบายล่ะ?” พ่อตั้งคำถามตึงให้ แม่คิด

“ก็ไปตามหมอจรรยาญาติยาเสียก็หาย” แม่ ตอบอย่างไม่ยี่หระ

“แล้วถ้าไม่สบายมากล่ะ ก็ต้องพาไปจังหวัด แหละแม่ ทุกข์ทุเลแย่เอาการอยู่นา” พ่อพูดอีก

“ก็ไม่เห็นไม่สบายอย่างนั้นกันลัทธิ บ้านเรามี ทั้งยาประสะนอแรดแก้ไข้ ยาฤษณากลับแก้

๓ ผู้เขียนเรื่อง ๒๕๕ วันในคุกรัสเซีย คือ พระประศาสน์พิทยายุทธ หนึ่งในสี่เสือในการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๗๕ ขณะเขียนเรื่องนี้ท่านเป็นเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงเบอร์ลิน จึงถูกจับไปอยู่ในค่ายกักกันเชลยของรัสเซีย

๔ “คง” แปลว่า ข้าวโพด เคยพบในพจนานุกรมหลายภาษาของ Sir Stamford Raffle เจ้าเมืองสิงคโปร์ให้คำแปลภาษาไทย ของคำนี้ว่า com “ตะคง” อาจจะเป็นคำภาษาถิ่นใต้ที่ยืมมาจากภาษามลายูว่า “ยามง” บางจังหวัดก็เรียกต่างไปว่า “สาสิ” ก็มี

๕ “ไม่ตริ๊ก” เป็นสำนวนภาษาถิ่นใต้ หมายถึง มากมายไม่มีหมด

ปวดท้อง แล้วยังมียาเขียว ยาอะไรต่อมิอะไร ของพ่อในลิ้นชักในห้องนอนอีก” แม่พูดต่อ น้อย หันไปพูดกับพี่แหมะเบาๆ ว่า

“ยาประสะนอแรดอร่อย กฤษณากลับเม็ด น้อยไม่ชอบ” แล้วพูดเข้าข้างแม่ต่อว่า “แม่คะ เวลาถูกมีดบาด บ้านเราก็มียาแดง ถ้าแผลเปื่อย ก็มียาเหลือง ยาซัลฟามี”

“เอาละพ่อยอมแพ้เอาเป็นว่าแวงดีที่สุด” พ่อ สรุปรุ่นก่อนบอกให้ลูกๆ เข้านอน

วันรุ่งขึ้นอากาศร้อนจัด ท้องฟ้าใสไร้เมฆ เด็กๆ ไม่ต้องไปโรงเรียนอีกนานเพราะปิดภาคเรียนยาว ลุงว่อน^๖ ที่ทำงานฝ่ายศึกษาธิการบน อำเภอลาดพร้าวเดินทางมาเยี่ยมพ่อกับแม่หลังแหวะ รับประทานอาหารกลางวันแล้ว ลุงว่อนสนทนากับทุกคนในบ้านมากที่สุด ลุงชอบคุยเล่นล้อเลียนกับพี่แหมะและน้อยอยู่เสมอแบบเดียวกับลุงชิว แต่เวลาที่ผู้ใหญ่คุยกันอย่างวันนี้เด็กๆ ต้องนั่งฟังเฉยๆ ต้องไม่สอดปากคุยด้วยเป็นอันขาด เรื่องมารยาท และสัมมาคารวะนี้แม่จะอบรมลูกอยู่เสมอ

ลุงว่อนนั่งคุยกับพ่อและแม่สักพักก็มีชาวบ้าน กลุ่มหนึ่งเดินมาตามถนนหน้าบ้าน พวกเขาพากันแหวะเข้ามาหน้าร้าน แต่พ่อเห็นข้าราชการเข้า ต่างก็เลี่ยงไปนั่งอีกด้านหนึ่งอย่างเงียบเชียบ

แม่มองมาทางลูกทั้งสองเป็นการให้สัญญาณ น้อยลุกขึ้นไปนอกชานหลังบ้านทันที แล้วก็กลับออกมาด้วยน้ำฝนสะอาดสองขัน ส่งขันหนึ่งให้กลุ่มผู้ชาย อีกขันหนึ่งให้เด็กที่มากับกลุ่มผู้หญิง

ส่วนพี่แหมะก็หยิบเขียนหมากและกระป๋องใบจาก ไปส่งให้ฝ่ายผู้ชาย ปลัดแพทถามพวกเขาเป็นภาษาไทยว่า

“ร้อนๆ อย่างนี้จะพากันไปไหนนี่?”

เมื่อเห็นคนเหล่านั้นมองหน้ากันเพราะไม่เข้าใจ ที่ปลัดแพทถาม ลุงว่อนจึงพูดขึ้นว่า

“พวกเขาพูดภาษาไทยไม่ได้หรอกครับ ปลัด เดี่ยวผมจะถามให้ ปานะห์ๆ มีนิงเนาะปากะมีมานอญอ (ร้อนๆ อย่างนี้จะพากันไปไหนนี่)?”

“กินอสิบายาอะเซลา โต๊ะแนแบมอะกะตอล ลามะเตาะละห์เตาะห์ กาลูชาเลาะห์ดียอปังตุลงเตาะละห์ (ต้องไปเสียดยาศีครับ ผู้ใหญ่บ้านบอกว่าช้าไม่ได้ ถ้าช้าก็จะมีควมผิด เขาช่วยอะไรไม่ได้ด้วย พวกเราเลยต้องรีบมาครับ)” ผู้ชายคนหนึ่งในกลุ่มตอบอย่างนอบน้อมด้วยภาษามลายู

“อุเมาะห์โตะมานอ ยาโหะห์กอ (บ้านอยู่ที่ไหน ละ ไกลไหม?)” ลุงว่อนถามต่อ

“ละซานอต่อแล ติกะบูเกะตุลา ยาโหะห์ ตาปีตะปอ บาเหะปาดอบูระชาเลาะห์ ปีวะ” ก็ต่อ โตะยาโหะห์ กาลูชาเลาะห์ชะชูชะะห์ ลา (อยู่เลย ตำบลต่อแลไป ติดกับภูเขาโน่นแหละครับ แต่ถึงไกลก็ไม่ใช่ไร ตีกว่าทำผิด พวกผมอยู่ไกล หากทำผิดก็จะลำบากมาก” ผู้ชายคนหนึ่งตอบ

“แล้วพวกเขาทำได้ยังไงว่าทางการให้มาเสียดยาศี เขามาเสียดยาศีอะไรละ? คุณว่อนช่วยถามให้ทีเถิด” ปลัดแพทขอร้องลุงว่อน และเมื่อได้รับคำตอบแล้ว ลุงว่อนจึงแปลให้ปลัดฟังว่า

“เขาว่าโต๊ะกำแนมาประชุมที่อำเภอลาดพร้าวแล้วเอา

๖ ลุงว่อน ผู้นี้มีตัวตนจริงและอายุยืนมาก ต่อมาเมื่อมีอำเภอสุนทรบุรีขึ้นบนภูเขา แยกออกจากอำเภอลาดพร้าว ลุงว่อนก็ได้เป็นศึกษาธิการที่นั่น ชื่อจริงของลุงว่อน คือ นายอนุตร ทองบัว เป็นผู้เดียวกับที่อาจารย์ประพนธ์ เรื่องณรงค์ ขอความรู้เรื่องเหมืองทองโต๊ะโมะ มาเขียนในหนังสือเรื่อง ปักข์ใต้ชายแดน (สำนักพิมพ์อรุณวิทยา/หน้า ๙๒)

๗ ปีวะ คือ พวก ของภาษาไทย คำนี้แสดงถึงคำยืมในภาษามลายูท้องถิ่นที่ชัดเจนคำหนึ่ง

๘ ผู้เขียนเข้าใจว่า คำว่า ชูชะะห์ ในภาษามลายูคำนี้จะจะเป็นคำเดียวกับชื่อหมู่บ้านหรือตำบล สุโสะ ในอำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ชูชะะห์แปลตรงตัวว่า ลำบาก ยุ่งยาก ถ้าการสันนิษฐานของผู้เขียนไม่ผิด ชื่อสถานที่น่าจะเป็นทำนองเดียวกับที่คนอำเภอชาติตระการเล่าให้ฟังว่า ชื่ออำเภอของเขามาจากคำว่า ข้าราชการ

๙ ทั้งคำว่า โต๊ะกำแน และ โต๊ะแนแบ เป็นคำที่เห็นลักษณะคำยืมจากภาษาไทยชัดเจนมาก กำแน มาจาก กำนัน ส่วนแนแบ มาจาก นายบ้าน โต๊ะ เป็นภาษามลายู ใช้เติมข้างหน้าเพื่อแสดงการยกย่อง อาจแปลว่า ท่าน ได้ โต๊ะกำแน และ โต๊ะแนแบ จึงแปลได้ว่า ท่านกำนัน และ ท่านนายบ้าน

ข่าวไปบอกโต๊ะแนแบ โต๊ะแนแบ^{๑๐} จึงให้คนบอกชาวบ้านต่อๆ กันให้รับมา เดียวก็คงทยอยกันมาอีกหลายคน พวกเขาต้องมาเสียภาษีเงินได้ ภาษามลายูเรียกว่า อะเซกपालอ มีอยู่แค่สองคนในกลุ่มที่ต้องมาเสียภาษีที่ดิน เรียกว่า อะเซตานะ^{๑๑}”

แปลเสร็จแล้วลุงว่อนก็แปลคำถามของปลัดต่ออีกว่า

“ปะห๊ะวะแมะปะงะเนาะซีบยาอะเซยูเฆาะก่อ (แล้วพวกผู้หญิงก็จะไปเสียภาษีด้วยหรือ)?”

“เด้าะ อะมอเนาะซีจาซีบมอซิกิ เนาะบุวิตติ ยอจจเาะ (เปล่านั้น ดิฉันจะไปหาหมอลักหน่อย จะไปให้เขาฉิดยาให้)” ผู้หญิงคนหนึ่งตอบ

“ซาเกอะอะปอญอ (ไม่สบายเป็นอะไรล่ะ)?” ลุงว่อนถามอีก

“ซาเกอะอะมะ ปะอะเยะหังปะเตาะ ซีมา (เป็นไข้เส้นค่ะ แล้วก็พ่อที่บ้านก็ไม่ค่อยสบาย)” แยกผู้หญิงตอบ

หลังจากที่นั่งพักเหนื่อยกันสักครู่และได้ดื่มน้ำเย็นกันแก้กระหายแล้วพวกเขาก็พากันเดินเข้าไปในตัวอำเภอ ปลัดแพ ลุงว่อน และพ่อ นั่งกันไปพักใหญ่จนปลัดพูดขึ้นว่า

“มากขึ้นไกลจัง ผมเป็นปลัดยังไม่เคยไปถึงที่เขายู่เลย”

“ไกลครับ เลยตอแลไปอีก เซิงเขาโน่นแหละครับ” พ่อพูดบ้าง “เดียวขึ้นไปบนอำเภอก็คงพูดภาษาไทยไม่เป็นกัน แต่คงมีคนช่วย พวกนี้เขาถึงอยากให้ลูกๆ ได้เรียนหนังสือกันทั้งนั้น แต่แถบนั้นก็ไม่มีโรงเรียนเสียด้วย พูดถึงเสียภาษี ผมอยู่ที่นี้กันมานาน ไม่เคยเห็นพวกเขาบ่นเรื่องที่ต้องเดินทางไกลมาเสียภาษี ผมว่าเขากลับการทำผิดมากกว่า”

“น่าจะมืทางอื่นที่สะดวกกว่านี้ ไม่ต้องให้เขาต้องเดินกันมาไกล มาอย่างนี้ก็คงต้องหยุดตัดยาง”

ปลัดแพพูดเหมือนนึกอะไรสักอย่าง

“ชาวบ้านทุกคนแหละครับจะไกลแค่ไหนก็ต้องมา เขากลับกฎหมาย กลับการทำผิด กลับเจ้าหน้าที่ เมื่อทางการสั่งให้มาก็ต้องรับมา ถ้าเกิดช้าหรือไม่มาก็มีความผิด แล้วก็ไม่มีใครช่วยเขาได้เลย พวกเขาถึงต้องรับมากัน เดียวก็คงมากันอีกหลายกลุ่ม เดินกันมาไม่รู้กี่กิโล มีไม่กี่คนหรอกครับที่มาเสียภาษีที่ดิน ส่วนใหญ่ก็มาเสียภาษีเงินได้อย่างมากก็เสียกันคนละไม่เกินหนึ่งบาท บ้านไหนมีก็คนก็ให้หัวหน้าครอบครัวมาเสียตามสำมะโนครัว ถึงแค่คนละหนึ่งบาทก็ต้องมา เขากลับทางการมาก กลับข้าราชการยิ่งกว่าละมั้งครับ” พ่อพูดอย่างเห็นใจชาวบ้าน “เรื่องตัดยางก็คงไม่เว้นหรอกครับ เว้นก็อดได้เงิน คงให้คนอื่นตัดแทน”

“น่าจะหาทางที่สะดวกกว่านั้นจริงๆ ด้วย อย่างนี้ไม่ไหว แล้วก็ไปหาหมอนั้นอีก จะพบหรือผมผ่านมาไม่เห็นมีใครอยู่ที่สุศาลาลักคนเดียว” ปลัดแพพูดต่อพลางถอนหายใจ “ไซบีเรียแห่งประเทศไทยก็อย่างนี้แหละ ชาวบ้านกลับกฎหมาย รู้หน้าที่ที่จะต้องตะเกียกตะกายไกลแสนไกลมาเสียภาษีเงินได้ให้ทางรัฐบาล ก็ยอมหวังที่จะให้ทางการจะช่วยเขาบ้าง ยิ่งตอนนี้เรื่องราวยุ่งยากขึ้นทุกทีอยู่แล้ว!”

“ไซบีเรียแห่งประเทศไทยอีกแล้ว” น้อยคิดทำไมนะเขาถึงมาเรียกอำเภอแว้งที่รักของเธออย่างนั้น

เพราะคนที่มาเสียภาษีนั่นหรือ หรือเพราะที่สุศาลาไม่มีหมอยู่ประจำคอยช่วยเหลือราษฎร

“ผมก็ว่าอย่างนั้นแหละครับ ชาวบ้านกลับกฎหมาย กลับถูกจับ ข้าราชการก็ควรจะต้องกลัวว่าจะทำหน้าที่ตอบแทนพวกเขาไม่ได้” พ่อพูดเสริม “ทั้งสองฝ่ายควรจะต้องทำหน้าที่ตามกฎหมายที่มี

๑๐ อะเซ แปลว่า ภาษี กุपालอ มาจากคำเขมรที่ภาษามลายูนิยมมาใช้เช่นเดียวกับภาษาไทย คือ คำว่า กบาล แปลว่า หัว เพราะฉะนั้น อะเซกุपालอ จึงแปลตรงตัวว่า ภาษารายหัว หมายถึงภาษีเงินได้ ส่วน อะเซตานะ ก็แปลตรงตัวว่า ภาษีที่ดิน

ต่อกันให้สมบูรณ์ ไม่มีใครเป็นนาย ใครเป็นบ่าวที่
จะต้องกลัวกัน ขึ้นไม้แก้ไขหรือชกช้ำ สถานการณ์
จะยิ่งลำบากอย่างแน่นอน”

ผู้ใหญ่พากันถอนใจ นิ่งเงียบกันไป น้อยรู้สึก
เหมือนอากาศอึดอัดทั้งที่ลมก็พัดผ่านอยู่เช่นเคย

ประมาณสี่โมงเย็นคนกลุ่มนั้นก็พากันเดิน
กลับมา พวกเขาแวะเข้ามาคุยกับแม่อีกพักหนึ่งก็
กล่าวลากลับบ้าน ผู้ชายคนหนึ่งพูดว่า “คอสุแน
อาตีชีกิ แม่ บูละห์บายาอะเชชูเต๊ะห์
เดาะห์ (ค่อยสบายใจขึ้นหน่อย คุณนาย ได้เสีย
ภาษีเรียบร้อยแล้ว)”

แต่ผู้หญิงชี น้อยเห็นเขาค่อยๆ เอาเงินที่ห่อ
กระดาษหนึ่งสีอิมพ์ออกมา แล้วพูดกับแม่ว่า

“ตะเตาะบอมอดือเมาะชะกะ มะเว เนาะ
บวระบลือละห์มานอ ตะปอลา ขอมามีปูเมาะ
อะมะเอบีลิมอโกะมะมะ (ไม่มีคุณหมอยู่ที่
สุขศาลาคะ คุณนาย จะทำอะไรได้ ไม่เป็นไร
หรอก ค่อยมาใหม่ ตอนนี้อยู่ชื่อยาเอ็มบี” ลักห้า
บาทเถอะคะ)”

จากนั้นพวกเขาก็เก็บข้าวของที่ซื้อมาเพื่อกลับ
บ้าน ผู้ชายสะพายบนไหล่ ผู้หญิงก็ม้วนผ้าคลุม
หัวเป็นวงกลมจนหมดผืน วางบนกลางกระหม่อม
ก่อนที่จะยกกระเชอขึ้นวางบนนั้นอีกที ลงจาก
บ้านเดินตามพวกผู้ชายไป แม่มองมาทางพ่อที่นั่ง
อยู่ที่โต๊ะทำงานอีกด้านหนึ่ง พูดอย่างอ่อนใจว่า

“เดินเหนื่อยแทบตาย มาเสียเงินให้อำเภอ
หัวละบาทเพราะกลัวถูกจับ สุดท้ายก็มาขอชื่อยา
ที่บ้านเราเพราะหมอยู่ที่สุขศาลา ฉันบอก
ไม่ถูกเหมือนกันว่ารู้สึกอย่างไร นี่กว่าจะถึงบ้าน
ก็ค่ำโฝนแหละนะพ่อ”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละรู้สึกแปลกๆ อยู่เหมือน
กันนะแม่ นี่หนังสือพิมพ์ลงเรื่องที่เราอ่านแล้ว
ไม่สบายใจอีก เรื่องทางบ้านเราเสียด้วยชี” พ่อพูด

“เรื่องร้ายขึ้นกว่าเดิมอีกหรือพ่อ เดียวปลัด
แพมา เดียวลุงอ่อนมา บอกฉันมั่งชี” แม่พูด

น้อยหญิง กำลังจะเอาส้มแขกไปให้พี่แม่ที่
ร้องบอกมาจากในครัวพอดี เธอชะงักเมื่อได้ยิน
คำพูดประโยคสุดท้ายของแม่ กำลังจะมีอะไรบาง
อย่างเกิดขึ้นแล้วหรือ จริงอย่างที่แม่ว่า หมู่นี้มีใคร
ต่อใครมาหาพ่อบ่อย เวลาคุยกันก็ดูเคร่งเครียด
พิกล แต่เสียงพี่แม่เร่งให้เอาของที่ต้องการไปให้
ดังมาจากในครัวทำให้ต้องรีบ ได้ยินแต่เสียงพ่อ
ดังมาเบาๆ ว่า

“เอาไว้คืนนี้ค่อยพูดให้ฟังดีกว่า อาจจะไม่
มีอะไรเกิดขึ้นเลยก็ได้ แต่รู้ไว้ก็ดีจะได้ไม่ตระหนก
ตกใจจนเกินเหตุเพื่อเกิดอะไรขึ้น”

หลังจากนั้นไม่นาน น้อยก็ได้เดินทางไป
เยี่ยมครอบครัวของญาติในตัวจังหวัดอีกครั้ง เธอ
จะไม่วันล้มสภาพอันน่าตื่นตกใจในวันนั้นที่สถานี
รถไฟต้นหยงมัลไปตลอดชีวิต ทหารนับเป็นจำนวน
ร้อยๆ คนแต่งเครื่องแบบสีเขียว แต่ละคนถือปืน
ประจำตัวยืนกันอยู่บนตู้รถไฟไม่รู้กี่ตู้ต่อกี่ตู้ ใจเธอ
สั่นมือเธอเย็นเฉียบเมื่อได้ยินพ่อพูดเบาๆ กับแม่ว่า
“กบฏดุชงญอ แม่ ทางการส่งทหารมา
ปราบ”

๒

หมายเหตุ เขียนเสร็จเวลา ๑๐.๕๕ น. ศุกร์ที่ ๒๗ เมย. ๕๐ รู้สึก
ตัวว่าเขียนยากและบรรยายภาคไม่สดใสเหมือนเขียนตอนอื่นๆ
แม้ในความรู้สึก น่าจะเขียนได้เสร็จตั้งแต่เมื่อวานขึ้นแต่เมื่อ
วานต้องไปพูดเรื่อง “การเสริมสร้างค่านิยมสร้างสรรค์และ
จรรยาบรรณของเจ้าหน้าที่” ที่สำนักงาน กทม. เขต
หนองแขม จึงไม่สามารถทำใจได้เพราะรู้ว่าจะต้องถูกถาม
เรื่องชายแดนใต้แน่นอน ขอความสงบสันติจงมีกับทั้ง
โลกเถิด เพราะความสุขอื่นเหนือกว่าความสงบไม่มี มาร่วมกัน
ทำให้โลกเย็นลงดีกว่า โลกร้อนขึ้นๆ แล้วที่สุดท้ายไหนก็อยู่ไม่ได้
- ชบาบาน

๑๑ ผู้เขียนจำได้ว่า สมัยนั้นยาฝรั่งที่ซื้อขายกันทั่วไปคือ ยาเอ็มบี เป็นยาเม็ดสีขาว ชาวบ้านใช้รับประทานรักษาโรคแผล
เปื่อย โดยเฉพาะโรคคุดทะราด

เรื่องสั้น

• เฉลิมศักดิ์ หนองงาม •

ใต้เงาแมกไม้

ตอนที่ ๑

ทางสายกลาง

สามัญ สะดุ้งเฮือกตื่นขึ้นจากการหลับไหล เขารู้สึกตกใจสุดขีด จิตใจอ่อนล้า อาการเหมือนไม่ได้หลับ ทั้งที่หลับไปแล้ว

สามัญจำได้ว่า หลับไปเมื่อเวลาเกือบจะสามทุ่ม หลับด้วยอาการเครียดตึงในโพรงสมอง รับรู้ตัวเองว่า อาการบางอย่างผิดปกติ สายตาอ่อนล้า มองเห็นวัตถุชิ้นเล็กๆ รอบตัวทับซ้อน หรือเส้นประสาทตาจะบวมเพราะเป็นโรคร้ายแรงที่สมอง แต่ก็ไม่น่าเป็นไปได้...

เขาอยากจะหลับ หลับให้นานๆ จะได้ลืมอาการทางร่างกายให้หมดสิ้น มันทรมาณเขามาไม่ต่ำกว่าสองวัน เขาซบเซาไม่ได้ ต้องลาหยุด

พักผ่อนชั่วคราว เพื่อให้ความอ่อนล้าทางสายตากลับสู่ภาวะปกติ

ที่ว่ามันไม่เป็นอย่างที่เขาคิด อาการเจ็บป่วยยังรุนแรง ประสาทยังคงเครียด จนเขารู้สึกปวดตบๆ ในกระบอกตาอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น เขาจึงเริ่มต้นใช้ธรรมชาติบำบัด

ก่อนเวลาสองทุ่ม เขายังนั่งอยู่ตรงหน้าพระพุทธรูปที่กราบไหว้อยู่ประจำก่อนฝึกสมาธิ ธรรมะน่าจะช่วยเขาได้นะ

“พยายามฝึกทำความเพียรอย่างสม่ำเสมอ ในการปฏิบัติธรรม ลักวันหนึ่งหลักธรรมจะช่วยเหลือของหลวงพ่อกทุกคน” คำพูดหนึ่งดังแว่วในสำนึก

ใช่ละ...คำพูดของหลวงพ่อบุญเจ้าอาวาสวัด ที่สามัญเฝ้าเพียรไปฝึกปฏิบัติกรรมฐานอยู่ประจำ ท่านเป็นภิกษุที่เขาเคารพสักการะเหมือนลิ่งฟิ่ง ฟิ่งหรือร่มโพธิ์ร่มไทร ที่คอยปกปักรักษาคุ้มครองให้เขาได้อยู่ในสายทางธรรมตลอดมา

เขาพยายามทำใจให้นิ่ง เบื้องต้นคือนั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือสองข้างวางไว้บนหน้าตัก มือขวาทับมือซ้าย ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น แล้วจรดใจไปสู่จุดเล็กๆ เพื่อให้ใจมีที่ยึดตลอดเวลา

ที่ว่าเพียงห้านาทีก่อนนั้น ก็ต้องถอดใจ เพราะรู้สึกในโพรงสมองไม่ยอมคลายความอ่อนล้า

ในที่สุด จึงกลับเข้าสู่ห้องนอน ล้มตัวลงนอนอย่างอ่อนล้าสุดจะทน ไม่เคยอ่อนล้ากายและใจถึงขนาดนี้

เขานอนกระสับกระส่ายเหลือบสายตาไปมองเมียและลูกชายทั้งสองที่นอนอยู่ข้างๆ บนที่นอนผืนใหญ่ ทุกคนหลับไหลหมดสิ้น

แว่วเสียงรถขับผ่านหน้าบ้านนานๆ ครั้ง เขาดับไฟบนเพดานตั้งแต่หัวค่ำ ภายในห้องมีเพียงแสงสลัวๆ จากเสาไฟหน้าบ้านเข้ามาทางประตูที่เปิดทิ้งไว้ ประตูกรุ้มงลวด ช่วยให้ลมโกรกผ่านเข้ามาได้ยามดึกสงัด เขาไม่ชอบเครื่องปรับอากาศ

ยามนี้ เขาอดประหลาดใจไม่ได้ ทำไมเมียและลูกหลับนอนกันได้อย่างเป็นสุข ไม่เหมือนกับเขา ที่นอนกระวนกระวายกว่าจะหลับลงได้ ทั้งที่อ่อนล้ามาหลายคืนแล้ว... หรือว่าเป็นอาการทางประสาท

จำได้ว่า เขาให้ภรรยาพาไปให้หมอตาตรวจดูอาการ หมอจะขอเอกซเรย์กะโหลกศีรษะดูว่าเป็นอะไรกันแน่ จะมีมะเร็งในโพรงสมองหรือไม่ หรือจะมีลิ่มเลือดในหลอดเลือดสมอง ทำให้ประสาทตาผิดปกติ

สามัญกลับมาบ้านด้วยอาการฉุนเฉียว เขามั่นใจว่า เขาไม่มีอาการถึงขนาดนั้น เขาเป็นนักธรรมมะ เป็นผู้ปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ

เขาไม่น่าจะเป็นโรคร้ายร้ายบอบคอแตกอย่างแน่นอน และวัยของเขา ก็เชื่อว่าจะเป็นวัยที่โรคร้ายจะมารุมเร้าได้ง่ายๆ

เขาให้ภรรยาไปหาจักษุแพทย์อีกผู้หนึ่ง ครานี้หมอตตรวจเขาอย่างละเอียด ตรวจดูเข้าไปในดวงตาอย่างจริงจัง แล้วหมอก็วินิจฉัยว่าประสาทตามีอาการอ่อนล้าอย่างที่สุด จะต้องกินยาบำรุง พักผ่อนให้มากๆ อาการเหล่านี้ถึงจะหายเป็นปกติ

สำคัญ อย่าให้เกิดอาการเครียดทางอารมณ์ คำวินิจฉัยนี้ เขาพอรับได้ และมีความเป็นไปได้พอสมควร เขาไม่อยากจะเชื่อว่าตนเองจะเป็นโรคร้าย

ปัญหาอยู่ที่ว่า เขาเครียดในอารมณ์ใช้ไหม เขายังไม่แน่ใจ เป็นไปได้อย่างไรที่เขาเกิดอาการเครียดขึ้นในร่างกาย ในเมื่อเขาปฏิบัติธรรมอยู่อย่างสม่ำเสมอ เขาน่าจะเป็นคนมีอารมณ์ดีเป็นที่ตั้ง ไม่น่าจะเกิดอาการเจ็บป่วยขึ้นมาได้

จำได้ว่า เมื่อเย็นย่ำ ภรรยาเปรยๆ กับเขาว่า “ที่พี่เจ็บป่วยคราวนี้เป็นเพราะกรรมเก่านะพี่” เขาถึงกับชะงัก มุมหัวคืออย่างสงสัย

“กรรมเก่าอะไร” เขาระเบิดเสียงถามขึ้นอย่างหงุดหงิด รู้สึกปวดตุบๆ ในกระบอกตาขึ้นมาทันที

“ลูกศิษย์หลวงพ่อบอกนะ กรรมเก่าของพี่ตามมาทัน ร่างกายถึงได้เกิดเจ็บป่วยขึ้น” ผู้เป็นภรรยาขยายความเพิ่มเติม

นัยน์ตาเขาส่ออาการครุ่นคิดขึ้นทันที เขาพยายามนึกทบทวนถึงอดีตสมัยเป็นเด็ก ถ้าพูดถึงเรื่องกรรมที่ผ่านมา กรรมหมายถึงการกระทำที่ผิดๆ สมัยอดีต เขาอยากจะบอกว่า มันมากมายมหาศาล ชีวิตผ่านมาของเขาไม่บริสุทธิ์ ผุดผ่องไปด้วยความดีงามอย่างแน่นอน

เขาคือปลูชนคนเดินดินธรรมดา ยังไม่บรรลุนิพพานขั้นไหนๆ จึงทำอะไรผิดๆ มากมายนับไม่ถ้วน ไม่ว่าจะยิงนกตกปลา ดีหัวหมาดำคนเฒ่า

คนแก่อะไรปานๆ นั้น

แล้วจะเอากรรมตัวไหน มาเป็นตัวชี้วัดว่า เหตุเมื่อครั้งคราใด ที่มาทำให้เขาเจ็บป่วยในครั้งนี้

เขาเฝ้าวนเวียนครุ่นคิด เพื่อหาเงื่อนไขอาการเจ็บป่วยที่เหมือนจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นตามกาลเวลาที่ผ่านไป

แล้วเขาก็ผลอยหลับ....หลับทั้งๆ ที่เหมือนกับจะไม่หลับ

เขาฝันไปว่า เขาพยายามฝึกฝนตนเองอย่างเต็มกำลังความสามารถ เร่งความเพียรเพื่อให้บรรลุธรรม

“เห็นจริงๆ เห็นอย่างกระจ่าง ชัดเจนแจ่มใส หากลูกๆ เข้าถึงวิปัสสนาญาณ”

เสียงหนึ่งแว่วดังในสำนึก เขาจำได้แม่น นั่นคือเสียงของหลวงพ่ผู้สร้างความศรัทธาให้เขาอย่างเหลือล้น เขาจะต้องไปถึงที่นั่นให้ได้ เส้นทางบรรลุธรรม

เขาเหมือนรู้สึกขมึงเครียดถึงขีดสุด ความรู้สึกตกুবคล้ายลอยคว้างคว้างอยู่ในอวกาศว่างเปล่า....นัยน์ตาเริ่มแลเห็นบางจุด

น่าจะใช่เนะ....เส้นทางแห่งการบรรลุธรรม

เขาจะต้องเข้าไปให้ได้ ไปให้ถึงจุดนั้นให้ได้

คล้ายนัยน์ตาทั้งสองจะเพ่งมองเข้าไป ร่างกายความรู้สึกเบียดแทรกเข้าไปในจุดดังกล่าวซ้ำๆ

น่าจะสำเร็จเนะ....ความรู้สึก บอกให้เขาดันรนอย่างเต็มที่เพื่อให้พ้นจุดนั้นไปให้ได้

ถ้าพ้นจุดดังกล่าว มันน่าจะบรรลุถึงจุดหมายปลายทางที่วาดหวัง....เขาดันรนอย่างเต็มกำลัง

“โพละ” คล้ายเสียงระเบิดดังสนั่น ก้องไปทั่วทั้งความรู้สึก

แก้วหูลั่นเปรี้ยะ ก่อนดับสนิทเหมือนอยู่ในความสงบจัน

เจียบจริงๆ เขาถึงกับชนลุกชู แล้วสะดุ้งตื่นขึ้นจากการหลับไหล

หัวใจเหมือนจะหยุดเต้น เขาพรวดผุดลุกขึ้น

ฝันไปหรือ....เขากวาดสายตามองรอบกาย

อย่างซ้ำๆ ภายในห้องนอนเป็นเงามืดสลัว แสง

ไฟจากเสาไฟฟ้าหน้าบ้าน สาดผ่านเข้ามาจางๆ ไม่ถึงกับมืดมิด

ความเหนื่อย ความเครียด ยังคงครอบในความรู้สึกอย่างเหนียวแน่น มันเจียบและล้าจนเขาได้ยินเสียงความเจียบในความรู้สึก กลับกลายเป็นความท้อท้อเกิดขึ้นอย่างลึกลับๆ

“เป็นอะไร” เมียจ้วเจีย เจยหน้าขึ้นมาถาม

“พี่ฝันไปนะ”

“ฝันอะไร”

“ตกเหว ระเบิดดังสนั่นแก้วหู หัวใจเหมือนจะหยุดเต้น” แล้วสามัญก็เอามือข้างซ้ายจับลงตรงข้อมือด้านขวา คล้ายตรงเส้นชีพจร เขาถึงกับสะดุ้ง หัวใจเต้นแผ่วเหลือเกิน คล้ายกับจะหยุดเต้น

เขากำลังจะตายใช่ไหม สามัญนึกถามตนเองอยู่ในใจ

“พี่เป็นอะไร” ภรรยาผุดลุกขึ้นทันใด เมื่อเห็นสีหน้าอาการตกใจของเขา

“ไม่รู้ ใจมันหวิว ๆ อยากรู้อะไร”

“หน้าพี่ชืดจาง”

“พี่กลัว”

“ไม่รู้...ในสมองของพี่เหมือนมีเสียงคล้ายระเบิด แล้วมันก็เจียบกริบ”

เขาพูดเพียงแค่นั้น รู้สึกความเหนื่อยล้าเข้าครอบงำเขาอีกแล้ว

มันเป็นไปได้อย่างไร เขาอ่อนเพลียได้อย่างไร ทั้งที่เขาไม่เคยเกิดอาการอย่างนี้มาก่อนในชีวิต

กรรมเก่าตามมาทันเขาใช่ไหม

หรือว่าเขาปฏิบัติธรรมเคร่งเครียดมากเกินไป ความคิดนั้น ผุดวาบขึ้น..... ความเครียด

น่าจะทำให้ร่างกายผิดปกติไปหมด จนเขาควบคุมมันไม่ได้ เขาจะตายแล้วใช่ไหม

เขาสะดุ้ง ความรู้สึกระล่ำ หวาดกลัวไปหมด เขาจะตายแล้วใช่ไหม

สามัญถามตนเองอย่างไม่แน่ใจ

๒

ขยะคบขยะ
คณะยิ่งใหญ่โต
อวดโอ่ยกยอโก้
จี๋ไม้สมาคมกัน
ฯลฯ

สมาคมขยะ

(อันตชาตก)

ภายหลัง จากที่พระเทวทัตได้เสื่อมลาภ
สักการะแล้ว พระโกกาลิกะจึงอาศัยการเข้าไปยัง
ตระกูลต่างๆ กล่าวถึงคุณของพระเทวทัตว่า

“พระเถระนี้มีนามว่า เทวทัต เกิดในราชวงศ์
โกลิยะ เป็นราชบุตรของพระเจ้าสุปปพุทธะ ออก
บวชแล้วเป็นผู้ทรงธรรมวินัย ได้ฌาน (สภาวะ
สงบอันประณีตยิ่ง) มีถ้อยคำไพเราะเป็นธรรม
กถิก (นักเทศน์) พวกท่านทั้งหลายจงให้ จง

เคารพศรัทธาแก่พระเถระนี้เถิด”

ส่วนพระเทวทัตก็จะกระทำอย่างนั้นเช่นกัน
โดยกล่าวคุณของพระโกกาลิกะแก่ตระกูลทั้ง
หลายว่า

“พระโกกาลิกะนี้ออกบวชจากตระกูล
พราหมณ์ที่มีชื่อเสียง เป็นพหุสูต (ผู้มีความรู้มาก)
เป็นธรรมกถิก ท่านทั้งหลายจงศรัทธา จงให้แก่
พระโกกาลิกะเถิด”

ทั้งสองต่างโกหกยกยอคุณของกันและกัน
ตระกูลทั้งหลายจึงนิมนต์ให้ฉันอยู่ในเรือนของตน
เพราะไม่รู้ความจริง

อยู่มาวันหนึ่ง ภิกษุทั้งหลายได้สนทนากันใน
โรงธรรมสภาว่า

**“พระเทวทัตกับพระโกกาลิกะทั้งสองนี้ ยังมี
มีอาหารให้ฉันอยู่ได้ ก็เพราะอาศัยการกล่าว
สรรเสริญคุณอันไม่มีจริงของกันและกันนั่นเอง”**

พอดีพระศาสดาเสด็จมาได้ยินเข้า จึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่บัดนี้เท่านั้น ที่พระ
เทวทัตกับพระโกกาลิกะได้กล่าวสรรเสริญคุณอัน
ไม่มีจริงแก่กันและกัน แล้วได้ฉันอาหาร แม้ใน
กาลก่อนก็เคยกระทำกันมาแล้ว

จากนั้นทรงแสดงเรื่องราวนั้น

ใน.....
อดีตกาล ณ บริเวณบ้านแห่งหนึ่ง มี
รุกขเทวดา (ผู้มีใจสูงที่คอยดูแลต้นไม้) อาศัยอยู่
ที่ต้นละหุ่งแถวนั้น

อยู่มาวันหนึ่ง วัวแก่ที่บ้านหลังนั้นได้ถึงแก่
ความตาย เขาจึงลากเอาไปทิ้งไว้ที่ป่าละหุ่งใกล้
ประตูบ้าน

สุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งได้มาพบเข้า จึงกัดกินเนื้อ

ของวัวแก่ตัวนั้นอย่างมีความสุข

ขณะนั้นเอง มีอีกาตัวหนึ่งบินผ่านมาพบเห็น
จึงไปเกาะอยู่ที่ต้นละหุ่ง แล้วเกิดความคิดว่า

“ถ้าหากเรากล่าวยกยอคุณแม้ไม่มีจริงของ
สุนัขจิ้งจอกตัวนี้ ก็คงจะได้กินเนื้อวัวนี้บ้าง
เป็นแน่”

จึงเอ่ยปากกับสุนัขจิ้งจอกว่า

“ข้าแต่พญาเนื้อ กายของท่านกำยำแข็งแรง
ราวกับวัวอุสุภราช (วัวชั้นยอดที่เป็นจำฝูง) ความ
องอาจของท่านก็ดุจตั้งพญาราชสีห์ ข้าพเจ้าขอ
นอบน้อมแต่ท่าน ข้าพเจ้าจะขออาหารสักหนอย
หนึ่งจากท่านได้หรือไม่”

สุนัขจิ้งจอกได้ยินอย่างนั้น รู้สึกภาคภูมิใจใน
ตัวเองยิ่งนัก จึงได้กล่าวตอบไป

**“ลูกผู้ดีมีตระกูลย่อมรู้จักสรรเสริญลูกผู้ดี
ด้วยกัน ดูก่อนกาผู้มีสร้อยคองามดูจนกยุง
ขอเชิญท่านลงมาจากต้นละหุ่ง แล้วร่วมกันกิน
เนื้อวัวให้สบายใจเถิด”**

รุกขเทวดาในที่นั้น เห็นกิริยาว่าจายยกยอ
ปอปั่นแก่กันและกันของสัตว์ทั้งสองแล้ว อตมิได้
ที่จะหลุดคำอุทานออกไปว่า

**“บรรดาสัตว์ป่าทั้งหลาย สุนัขจิ้งจอกถือว่า
เลวที่สุด บรรดานกทั้งหลาย กาถือว่าเลวที่สุด
บรรดาต้นไม้ทั้งหลาย ต้นละหุ่งถือว่าเลวที่สุด
บัดนี้เลวที่สุดทั้ง๓ ได้มาสมาคมร่วมกันเข้าแล้ว”**

.....

พระศาสดาครั้งทรงนำชาวดกนี้มาแสดงแล้ว ก็
ตรัสว่า

**“สุนัขจิ้งจอกในกาลนั้น ได้มาเป็นพระ
เทวทัตในบัดนี้ กาได้มาเป็นพระโกกาลิกะ ส่วน
รุกขเทวดาได้มาเป็นเราตถาคตเอง”**

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๔๔

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๓๔๑)

ทิ้งขยะในถังหมักของคุณ หรือ ทำขยะในถังสกปรกของคุณ

● วิมุตตินันทะ

ใครมีขวดมาขาย!...เสียงแจ็กหาบเร่ดังมาถึงหน้าบ้าน ตั้งแต่ ๕๐ ปีก่อน เด็กๆ สมัยนั้นพอได้ยินเสียงร้องแจ็กขายขวด แสนจะดีใจ รีบเอาขวดเหล้าโรง ขวดแม่โขง ขวดยธาตุกระทั่งขวดยาแดงเล็กๆ ทุกชนิดมาขายได้หมด วางเรียงให้แจ็กตีราคาตามใจแป๊ะ จะได้กั้ตั้งค์กั้ขาย

ในยุคที่ยังไม่เจริญทางทุนนิยมอย่างทุกวันนี้ แต่อยู่ที่มีสุขด้วยเศรษฐกิจพอเพียงเลี้ยงชีพกันมา แต่ไหนแต่ไร เรากลับไม่เดือดร้อนเรื่องขยะ คือมีการรีไซเคิลอย่างดีอยู่แล้ว เช่น ขวดเหล้าขวดน้ำปลาเคยเห็นมีโรงล้างขวดรีมคลองฝังธนาหม้อข้าวล้างน้ำใช้จนกันรั้ว ก็มีร้านทำรางน้ำสังกะสีรับบัดกรีปะซ่อมให้

สมัยนี้ว่าเจริญขึ้นเยอะ เรากลับไม่เอาขวด

ล้างมาใช้ใหม่ คงเป็นเพราะค่าแรงล้างไม่คุ้ม เครื่องมือเครื่องใช้ ยากที่จะซ่อมใหม่ ช่างหายาก ไม่ค่อยซื้อด้วย บางทีซ่อมแพงกว่าซื้อใหม่ กลายเป็นว่าของใหม่ถูกกว่า แนนอนกว่า คนเลยมักง่ายใช้ของไม่ทน ต้นทุนแรงงานซ่อมก็เป็นอุปสรรค

มันน่าคิดเหลือเกินว่า ค่าแรงแพงขึ้น มันน่าจะดีที่สร้างงาน ดึงดูดแรงงานให้มาทำมากขึ้น มันกลับเป็นตรงกันข้าม เพราะคนเลิกงาน หนีงานหนักสมัครงานสบาย จะทำงานเบาๆ เอาค่าแรงแพงๆ งานจ้งนั้นๆ จึงเจ้งเมื่อหาแรงงานยาก และคนไม่อยากจะใช้บริการต้นทุนสูง ปัญหาคนตกงานเลยหนักหนาสาหัสขึ้น ด้วยความขี้เกียจด้วยรังเกียจและขี้โกงนั่นเอง

ตอนเป็นเด็กอำเภอบ้านนอก บ้านริมคลอง

ออกแม่น้ำบางปะกง คนมักอาศัยคลองเป็นที่ตั้ง ชะบั้ง ล้อมก็ลวงคลอง หมาหมูตายก็โยนลงคลอง บวมอืดลอยตุ้มป่องล่องตามน้ำขึ้นลงส่งกลิ่นเหม็นไม่ใช่เล่น ชาวบ้านใช้เตาแก๊สพื้นถ่าน เศษไม้ขยะที่ใส่เตาไฟได้จึงเกิดประโยชน์ ชะยะมูลฝอย ละแวกบ้านร้านตลาดมีตามธรรมชาติบ้าง ถึงปีมีน้ำท่วมที่มันก็กวาดไปเรียบริ้วดีเหมือนกัน

ชะยะอันน่ากลัวจะกล่าวขวัญให้สำคัญ อันหนึ่งคือ เสื้อผ้า เดี่ยวนี้ใช้กันฟุ่มเฟือยขนาดไหน ไม่มีดอกที่จะใช้จนเก่าจนขาด เสื้อปะกางเกงตุ๊ดปะ ไม่มีให้เห็นแล้ว ไม่เหมือนยุคเก่าใส่จนปะไม่ไหว ค่อยใช้เป็นผ้าขี้ริ้ว

สมัยนี้ หากผ้าขี้ริ้วใช้จากเสื้อผ้าเก่าไม่ได้เลย เพราะมันยังใหม่ดี ๆ ทั้งนั้น เพียงแต่มันเซย ล้า สมัยเลยต้องโลเซ่ทิ้ง ครั้นจะใช้เป็นผ้าขี้ริ้วก็ได้ไม่ดี เมื่อมีใยสังเคราะห์มากไปไม่เหมือนผ้าฝ้าย อยากรใช้ผ้าขี้ริ้วดีหน่อย ต้องไปซื้อผ้ามาใหม่ๆ มาทำผ้าขี้ริ้ว เวรกรรม!

แพชั่นสาวสะ ชะยะสังคมไทย

คนคงไม่รู้ทันดอกว่า แพชั่นมันทำลาย เศรษฐกิจและสังคมขนาดไหน ทำไมต้องมีแพชั่น บั่นหัวคนให้บ้าบอคอแตกก็ไม่รู้ จะออกแบบวิเศษ ยังไงก็เชิญเลย ให้มันดูงามทุกครั้งที่สวมใส่ทั้งปี ทั้งชาติ ใส่ได้จนเก่าจนขาด ก็ยังดูสวยดี ทำอย่างนี้ไม่ได้เธอ จะมีแพชั่น ก็เป็นแพชั่นอมตะ หน่อยปะไร ไม่ใช่สมมติสิ้น ใส่ได้ไม่ทันไร ทั้งแล้ว

โดยเฉพาะคุณผู้หญิงคนอยากสวยเปลือยกๆ แบบโก้ เลยกลายเป็นเหยื่ออย่างน่าสงสารอัน ชวนสมเพศเหลือเกิน มีสมองดี ๆ ทั้งที่ เมื่อไหร่จะมีหัวคิดของตัวเองบ้าง ไม่ต้องโดนสนตะพายให้ คนจูงจุมก เหมือนตัวอะไรไปแล้ว เมื่อไหร่จะรู้สึกทีนะ...ดังเพลงท่านว่า

ทีวีสีขาว สาวไทยพันธุ์แท้

เดี๋ยวนี้ สาวไทยทั้งผ้าถุงผ้าถุงกันไปหมด ชอบใส่แต่กางเกงกางเกงขาสิบขาวิธอดกั้นตั้งเป้า

ไม่เข้าท่า แทนที่จะนุ่งผ้าถุงเรียบริ้วดูสวยทุกคน เสมอกัน ไม่ว่าอ้วนนิดท้วมหน่อยถึงผอมแห้งขา ตะเกียบก็ดูดี ไม่มีช่องว่าง ไม่เหมือนใส่กางเกง เดินกันบิดขาเกขาถ่างกางเท่าไร เห็นหมดได้หมดพุงเลย นึกว่าโก้เสียไม่มี ที่แต่งหน้าไม่รู้เรื่องมากกว่านะ

สาวเอยะจะบอกให้ ผู้หญิงโดยธรรมชาติไม่ต่างอะไรกับไก่ตัวเมีย ต่อให้สะสวยยังไงไม่เกินประมาณนั้น มันสู้ไก่ตัวผู้ไม่ได้แน่นอน เพศหญิง จึงมีปมด้อยกลัวไม่สวยงาม ต้องแต่งองค์ทรงเครื่องเสริมสีสันกันมากกว่าเพศชายบ้าง เป็นธรรมดาอันน่าเห็นใจหัวอกผู้หญิงทุกคน ชายจริงไม่ต้องไว้ผมใส่เสื้อผ้ามากสีสัน แข่งกับหญิง

โก่งงามเพราะชน คนงามเพราะแต่ง โดยเฉพาะผู้หญิงเพียงเนื้อหนังมังสาธรรมชาติมันไม่ได้สะสวยดั่งที่ชอบมีติดบอดหลงตัวเอง ไปโดนหลอกว่าหน้าขาวถึงจะสวย ครีมพอกหน้าขาว เลยหลอกขายเป็นเทน้ำเทท่า เรื่องเพราะอยากจะอวดเนื้อหนังเสียเหลือเกิน แพชั่นมันบ้ากันไปทั่วโลก เช่น สายเดี่ยว กางเกงเอวต่ำได้สะตือ ราวกับอยากจะเปิดอวดโอ้ไปทุกส่วนลัดทั้งบนล่าง ไปกันสุดๆ เสียเต็มประดา

ไม่ใช่อย่างนั้นเด็ดขาด นั้นมันอนาจาร พวกชายเนื้อหนังเขาหากิน จึงทำโหลยโหลยดั่งที่เห็น ก็ประหลาดรสนิยมหญิงไทย ทำไม่ถึงแต่งตัวมั่วฉิมพิมพ์เดียวกับหญิงอาชีพขายบริการ...

ในขณะที่แพชั่นสายเดี่ยว กางเกงเอวต่ำ เคลื่อนกลาดมันสะท้อนรสนิยมแต่งตัวของสาว ๆ ว่าเสื่อมทรามลงอย่างน่าห่วงหรือไม่ ต่อไปพวกเธอจะไปเปลือยกันไปถึงไหนๆ อีก ในเมื่อพื้นที่เปิดเนื้อเผยหนังของหญิงไทย มันซักจะเพิ่มขึ้นทุกวันจนมากกว่าพื้นผิวส่วนปกปิดด้วยเสื้อผ้าเสียอีก อากาบบ้าดีเดือดแบบนี้ คงเป็นลัทธิมนุษยชนของคน เขาพอใจจะทำตามอารมณ์กิเลส ยากที่จะไปขัดขวางได้ง่ายๆ

ดังนั้น ท่ามกลางกระแสสังคมแพชั่นพวก แข่งกันไป ไปสุดขีดดั่งที่เห็น เรายังมีชนกลุ่มน้อย

ที่อนุรักษสิ่งดีๆ สุดเหวี่ยงมาอีกข้างหนึ่ง เพื่อคืนสู่ทางเกวียนสายเก่า หรือถอยหลังเข้าครรลองคลองธรรม คือถ้าใครได้ดูโทรทัศน์เพื่อแผ่นดินคงจะได้เห็นอะไรแปลกๆ ส่วนกระแสสังคมสมัยใหม่เด็กๆ สาวๆ ชาวอโศกใส่ผ้าถุงผ้าถุงเสื้อคอปิดเรียบร้อย ให้รู้กันไปว่าแฟชั่นอันไหน มันน่าดูชมมากกว่ากันปานใดบ้าง...

อันนี้ เป็นเพียงรายงานความจริงเล็กๆ ของวิถีชีวิตมนุษย์ทวนกระแสซึ่งเพิ่งแพร่ภาพออกอากาศช่อง ASTV๗ เมื่อเร็วๆ นี้ หวังว่าจะเป็นทีวีสีขาว ให้เป็นสื่อทางเลือกที่แตกต่างจากสื่อมอมเมาเต็มโลก

หลายๆ คนคงจะเบื่อบรรยากาศเต็มทนกับทีวีน้ำเน่าในเมื่อไม่ค่อยมีอะไรเป็นแก่นสาระคุ้มค่าเวลาที่เฝ้าดู ออกติงกันไปหรือมองโลกในแง่ร้ายเกินไปไหมกับทีวีทั้งหลาย

คิดว่าไม่ได้เฟื่องฟูเกินจริงอะไรเลย เพราะทีวีทั้งหมดบรรดามี ได้ช่วยให้ผู้ชมยกระดับจิตวิญญาณสูงขึ้นได้หรือไม่ มีทีวีอันไหนบ้างที่ช่วยให้ผู้ชมลดละความโลภโกรธหลง โดยระคายโตะโหมเหบายางลง

ตรงนี้ เชื่อว่าไม่มีเป็นแน่ แม้แต่คิดยังห่างไกลความเป็นไปได้ จะกล่าวไปโยถึงเป้าสำเร็จ

ตรงกันข้าม ทีวีช่องไหนๆ ต่างช่วยส่งเสริมเติมกิเลสคนให้หนาขึ้นทั้งนั้น โดยเฉพาะดีแต่ช่วยโยให้คนหลงไหลใคร่อยาก กินสูบตีเมสเฟบริโภคนิยมมากล้นสุดฤทธิ์สุดเดช หรือแข่งขันกันทำสงครามยื้อแย่งแก่งชิงลาภสรรเสริญโลกียสุขตามแบบสัตว์เศรษฐกิจแห่งโลกทุนนิยม

เพราะฉะนั้น ปรากฏการณ์ใหม่ของการเกิดโทรทัศน์เพื่อแผ่นดิน ความจริงของวิถีชีวิตชาวนุญนิยม ย่อมเป็นที่ประจักษ์สู่เวทีโลกกว้างอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ทีวีขาวเช่นFE.TV. จะพาถอยหลังเข้าครรลองถึงไหนอย่างไรหรือเปล่านั้นเป็นความจริงอันน่าพิศวงและทำทนายสติปัญญาของวิญญูชนไม่ใช่บ่อยต่อๆ ไป

ยิ่งพัฒนา ขยะจางเจริญ

คนส่วนมากมักหลงเชื่อว่าบ้านเมืองเจริญขึ้นในทางวัตถุ นับว่าก้าวหน้า แต่สิ่งที่ตามมาสะท้อนให้เห็นว่ามันไม่จริง เช่นเด็กมีปัญหาเพิ่มขึ้น กลายเป็นหยิบโหยงหัวสูง ดีแต่กินเก่งเที่ยวเล่นฟุ้งเฟ้อ ฟุ้งตัวเองไม่เป็น ยิ่งเรียนสูงยิ่งจะต้องคอยเป็นมนุษย์เงินเดือน ตกเป็นทาสเงินทุนนิยมคุณภาพคนตกต่ำขนาดนี้ แล้วจะคิดว่าจะอะไรเจริญขึ้น มันจึงเป็นไปไม่ได้

ประเด็นถึงพันธงได้เลยว่า เมื่อคนเลวทรามลงทุกอย่างย่อมเหลวไปตามนั้น

ดังเช่นต้นตอปัญหาขยะ มันมาจากตัวชี้โลกของมนุษย์ คือบริโภคนิยม ทั้งโลกเพื่อเอาเปรียบแบบทุนนิยม ซึ่งไม่คิดถึงผลข้างเคียงจากความมักง่ายต่างๆ

ค่านิยมผิดๆ ที่คิดว่า กินสูบตีเมสเฟได้มากเท่าไร ยิ่งเป็นสุขได้กำไรชีวิตเท่านั้น อันนี้เป็นตัวบ่อนทำลายเศรษฐกิจทรัพยากรอย่างมโหฬาร

ในขณะที่เศรษฐกิจพอเพียง ให้เลี้ยงชีพด้วยต้นทุนต่ำ กินใช้แค่จำเป็น กินเพื่ออยู่ ไม่ใช่อยู่เพื่อกินสนองตัณหา

มันจึงคนละเรื่องกับทุนนิยม อย่างยุคทักษิณ คนไทยไม่ได้ยินเรื่องให้ประหยัด เพราะผู้นำต้องการใช้บริโภคนิยม สสนองความโลภของเศรษฐกิจ ให้มันขยายตัว

ยิ่งคนกินเก่งใช้เก่งเท่าไร เงินยิ่งสะพัดธุรกิจทำมาค้าขึ้น มักคิดกันง่ายๆ แบบนั้น

ทุกรัฐบาล เลยตั้งหน้ากระตุนเศรษฐกิจ โดยเร่งเร้าการบริโภคนิยม แม้รัฐบาลปัจจุบันซึ่งประกาศถือนโยบายเศรษฐกิจพอเพียง แต่พอทำจริงๆ ก็เป็นเหยื่อทุนนิยมเต็มๆ อยู่นั่นเอง

ความจริง ทุกข์เกิดจากตัณหา แต่เวลาแก้ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำรัฐบาลกลับเพิ่มตัณหาชี้โลกเป็นตัวเร่งเศรษฐกิจให้ดีขึ้น ตามลัทธิทุนนิยม ถ้าอันนี้ถูกต้องวิถีพุทธก็ใช้ไม่ได้เลย มันอะไรกันแน่ ท่านผู้เจริญทั้งหลาย....

ขุมทองที่มองข้าม มูลค่าจากมูลขยะ

ในขณะที่อะไรๆ ขาดแคลนไปเสียหมด กระทั่งของจำเป็นเช่นน้ำไฟ ก็ไม่พอใช้สักทีพัฒนาเท่าไร มันไม่เคยทันกับต้นทุนของโลกของมนุษย์ พวกเรามีเงินก็สุขสบายกินใช้เหลือเพื่อ ทุกอย่างมันถูกดูดไปบ้ำเธอแบบนั้น คนจนๆ นับวันยิ่งเพิ่มขึ้นและต้องอดอยากปากแห้งไปตามระเบียบของปลาใหญ่กินปลาเล็ก หรือมือใครยาวสาวได้สาวเอา

สิ่งหนึ่งที่ล้นเหลือท่วมโลก อยู่นอกสายตาของผู้คนคือขยะ ซึ่งคนทิ้งขว้าง โดยเฉพาะสังคมเมืองใหญ่

ธุรกิจที่เข้าไปจัดการกับขยะ จึงสามารถทำได้ง่าย เช่นในด้านวัตถุดิบมีเหลือเพื่อ ทั้งราคาถูกอีกต่างหาก เพราะเป็นของถูกทิ้งโดยคนใช้ไม่ต้องการแล้ว ค่าต้นทุนซื้อจึงต่ำแน่นอน ที่นี่เวลาขาย ด้านการตลาด ไม่ต้องหวังว่าจะขายไม่ออก ตลาดรับซื้อต้องการไม่อื่น ของรีไซเคิลยิ่งงี้ก็ถูกกว่าไปหาวัตถุดิบใหม่ๆ ซึ่งนับวันยิ่งหายากและแพงขึ้นเรื่อยๆ

อาชีพรับซื้อของเก่า เพียงแค่เก็บขยะมาแยกขาย ก็สามารถทำเงินได้เกินคาด ใครยังตงงาน ลองคิดอ่านมองมุมธุรกิจนี้บ้าง นอกจากแยกขยะขายแล้ว ยังจะต้องมีการแปรรูปอะไรต่ออีกได้เยอะแยะ

แม้กระทั่งโทรศัพท์เพื่อแผ่นดิน ซึ่งต้องใช้จ่ายเดือนละหลายล้านบาท ยังไม่รู้จะมีเงินได้ทางไหนมาอุดหนุนบ้าง ก็เล็งๆ ว่าน่าจะเก็บทองจากกองขยะนี้เอง เพราะมีตัวอย่างคณะพุทธฉือจี้แห่งไต้หวัน อาสาสมัครของเขาสามารถเก็บขยะได้ทุนเป็นกอบกำทำโทรศัพท์สำเร็จมาแล้ว

ญาติธรรมของเรามีกำลังกันอยู่ไม่น้อย คงจะรวมพลัง ช่วยกันคนละไม้ละมือ เอาอย่างเขาได้บ้างเป็นแน่

ขณะนี้จึงเกิดสถาบันขยะวิทยาด้วยหัวใจ (ส.ข.จ.) ขึ้นมาเคียงคู่กับโทรศัพท์เพื่อแผ่นดินเพื่อทำงานประกาศธรรมวิถึพุทธ แก่มนุษยชาติในเวทีโลกไร้พรมแดน

ขณะที่ขยะกำลังท่วมโลก ทั้งขยะวัตถุอันมาจากขยะจิตวิญญาณตัวชี้โลกโกรธหลงในคนพวกแย่งกันเอา รัดเอา เปรียบข่มขู่ เพื่อมนุษย โทรทศน์สีขาวจะเป็นพุทธสวรรค์นำสาส์นสื่อสาร- ลังจะแห่งปัญญาสัมมาทิฐิไปถึงทุกบ้านช่องที่ต้องการศรัทธา

ขยะในแต่ละบ้าน มักจะมีไม่น้อย เช่นของที่ไม่ได้ใช้ ครั้นจะทิ้งไปเลยก็เสียดาย ของสารพัดเหล่านี้ ย่อมมีค่า ถ้าไม่เก็บไว้รกบ้าน สะพัดออกไปที่ ส.ข.จ. เป็นต้นก็น่ายินดี

ขยะเจ้ากรรม แยกดีชัวก่อนมั่วทิ้ง

ต้นตอสำคัญของปัญหาขยะ แม้จะมาจากบริโภคนิยม ต้องแก้ให้ถึงจุดต้นเหตุ พร้อมกันนั้น ผลพวงต่อเนื่องยังเกิดที่ปลายมือ คือ ของเศษเหลือจากการบริโภคกินใช้ เลยจำเป็นต้องแก้ตลอดสายทุกชั้นตอนครบวงจร ตั้งแต่กินใช้ถึงทิ้ง

เรื่องขยะแห่งที่ไซเคิล ได้ก่อน พอจะรู้จักกันดี เข้าใจจัดการไปพอควรบ้างแล้ว

ประเด็นใคร่พูดถึงในที่นี้ คือ ขยะเปียกสด อันเป็นขยะเจ้าปัญหาเฉพาะหน้าไม่ใช่เล่นเพราะทำเดือดร้อนทุกแห่ง จะไปทิ้งตรงไหน โดนไลไม่มีใครต้อนรับ ใครๆ ก็ไม่เอา ทำให้คนเก็บขยะกทม. ชอบเล่นตัว ถือเป็นไม้ตายต่อรอง เพื่อเรียกร้องอามิส

เราเคยรณรงค์ให้มีการแยกขยะ อย่างน้อยๆ เป็นขยะแห้งกับขยะเปียก มั่นนำเคี้ยวตรงที่ กทม. ไม่ยอมแยกเก็บ เมื่อเก็บรวมมั่วๆ ใส่รถคันเดียว ชาวบ้านจะแยกถุงทำไมให้เมื่อยเปล่า

สาเหตุที่ทราบ การแยกขยะทำไม่สำเร็จ อีกเหตุหนึ่งคือ ถ้าแยกขยะแห้งต่างหากทิ้งไว้ข้างถนนบรรดาซาเล้งจะฉวยเอาไปเสียก่อนรถ กทม. จะมา เหลือแต่ขยะและเศษที่ไม่ใครต้องการเลย

น่าเสียดายจริงๆ ที่เทศบาลไม่รู้จักแยกขยะเปียกไปทำปุ๋ยหมักทันทีก่อนเน่าเหม็น เมื่อปล่อยให้มั่วทิ้งทั้งแห้งทั้งเปียก เสียเศรษฐกิจขนส่ง

เปลืองที่ทิ้ง ข้ำร้ายปล่อยมลพิษน้ำเน่าอีกนานา เลี้ยหายมหาศาล เพราะมันย่อยสลายยาก

จะเห็นชัดว่าขยะเปียก เป็นเจ้าปัญหามาก ทำให้ขยะดีๆ พลอยเสียหายหมด ปัจจุบันขยะเปียกเพิ่มสูงขึ้น ๔๐% จากเดิม ๓๐% ของขยะทั้งหมด

ชีวิตคน จำเป็นต้องแยกขยะดีชั่ว ในการกิน อยู่หลับนอนทำการทุกอย่าง การทิ้งขยะก็เหมือนกัน มันต้องแยกกุศลอกุศล ให้รู้เท่าทันบาปบุญคุณโทษเพื่อแบ่งประเภทขยะ จะได้จัดการถูกกาลเทศะ

เพราะฉะนั้น แม้ไหนๆ จะทิ้งขยะทิ้งที่ ก็ไม่ใช่ มั่วส่งเดชมักง่ายตามอารมณ์เห็นแก่ตัว

เพียงแค่แยกทิ้งขยะเปียกขยะแห้งสักหน่อย เท่านั้น ของไหนขายได้ก็จะเป็นบุญซาเล้งต่อไป ในพระวินัย ท่านยังสอนพระเวลาทิ้งเศษอาหาร เหลือฉัน ต้องทิ้งในที่ปราศจากของเขี้ยวคือ ไม่ทำลายพืช พืชท่านโพธิรักษ์ ถึงกับกำชับว่า ผู้ใด ไม่แยกขยะผู้นั้นทำลายชุมชน!

แปรรูปขยะเป็นทอง

ขยะแห้งดีๆ พอดีจะมีคนเก็บขายได้อยู่ส่วนขยะเปียกนี่สิ ไม่มีใครต้องการ ยกเว้นเศษอาหาร บางแห่งมีรถเก็บไปเลี้ยงหมูบ้าง ใครชอบกินหมู เท่ากับชอบกินเศษอาหารขยะบูดเน่า รู้ตัวหรือเปล่าหนอ....

ความจริง เศษอาหารพืชผักมันเป็นปุ๋ยอันวิเศษ ทุกบ้านสามารถแปรรูปขยะเปียกด้วยสองมือตัวเองได้ง่ายๆ

ในที่นี้ ขอแนะนำ

๑. หาถังมา ๒ ใบ ถังหนึ่งใส่ของแห้งจำพวก ดินกลบดำเศษหญ้าใบไม้แห้ง ขี้เถ้า ถ้าหาของพวกนี้ยากก็ลงทุนไปซื้อปุ๋ยดินชีวภาพเป็นตัวตั้งต้น สัก ๕-๖ ถู

๒. เริ่มต้น ให้นำของแห้งที่จะเป็นปุ๋ยพืชได้ ใส่รองก้นถังใบสอง (เพื่อความสะดวกเวลาถ่าย ของออกจากถัง ควรใช้ถุงปุ๋ยใส่ในถังใบที่สองนี้ไว้ ชั้นหนึ่งก่อน)

๓. นำขยะเปียกใส่ถังหมักใบที่สอง โดยเกลี่ยเป็นชั้น ใส่สลับกับของแห้ง ชั้นเปียกชั้นแห้ง วางสลับกันไปเหมือนขนมชั้นเมื่อเติมขยะเปียกก็เอาแห้งกลบมิดทุกครั้ง ชั้นแห้งควรหนากว่าเปียกบ้างเพื่อน้ำขยะเปียก จะได้ไม่ไหลซึมออกนอกถูงปุ๋ย ปุ๋ยหมักนี้ถ้าไม่ขึ้นแฉะเกินไปจะไม่เกิดกลิ่นรบกวน

๔. พอถังเต็ม ก็ยกทั้งถูงปุ๋ยออกตั้งทิ้งไว้ได้ ซายคาให้มันหมักต่อสักสองสัปดาห์หรือกว่านั้น เมื่อมันเย็นหายร้อนก็เอาไว้ใช้งานได้ และเอาไว้ใช้หมักขยะเปียกต่อๆ ไปโดยไม่ต้องซื้อหาปุ๋ยเพิ่มมาใช้อีกเลย เพราะปุ๋ยชีวภาพนี้ปรับแก้ของเหม็นได้ดีอีกด้วย

๕. แม้กระทั่งปุ๋ยสดส่วนตัว ถ่ายใส่กระบะหรือปูนเต้าที่โกยผงเล็กๆ มีปุ๋ยแห้งรองพื้น แล้วนำมาเทใส่ถังหมักดังกล่าวข้างต้น อันนี้สามารถทำได้ไม่ยากทำนองเดียวกัน อีกทั้งน่าจะดีกว่าถ่ายลงล้งมัจฉาเทศบาลมุดต่อ เพราะได้ก้อนปุ๋ยวิเศษเต็มๆ ช่วยสามอาชีพผู้ชาติสายตรง

อนึ่งคนเราถึงกินเข้าไปเท่าไร มันต้องขี้ทิ้งไปประมาณนั้น คนลำบากจนยากมากโรคเพราะกินเกินทั้งสิ้น กินน้อยตายยาก กินมากตายไว เวลากินของแซบอร่อยลิ้นนึกถึงภาพของถ่ายดูบ้าง คงไม่ประมาทดีเหมือนกัน

ทำดี ต้องกล้าหาญ

ความรู้สึกแปลกใจ กับเหตุการณ์บ้านเมือง
ในปีปัจจุบัน

เพราะเท่าที่ผมเห็นผ่านมา มีการ
รัฐประหาร เปลี่ยนรัฐบาลหลายครั้ง ยัง
ไม่มีครั้งใดที่ผู้เสียอำนาจจะสร้างความ
วุ่นวายสับสนแก่ยุคนี้

จะเห็นได้ว่าหลังจากการปฏิวัติหรือปฏิรูป
โดยคณะ คมช. ในคราวนี้ จะเกิดเหตุการณ์
ที่เรียกว่า คลื่นใต้น้ำ จากผู้สูญเสียอำนาจ
หรือผลประโยชน์ก่อให้เกิดเหตุเผาโรงเรียน
หลายแห่ง เกิดเหตุวางระเบิดในจุดต่างๆ
โดยเฉพาะใน กทม. หลายจุด ช่วงสงกรานต์
ปีเก่าต้อนรับปีใหม่

มันคงสะท้อนความเลวร้ายของระบบ
ทุนนิยม ที่ทำให้คนเราส่วนใหญ่จิตใจ
ซีโลง ซีโกรธ หลงอำนาจลาภยศสรรเสริญ
สุข อย่างมากจนปล่อยวางไม่ได้ จึง
พยายามก่อกวนให้บ้านเมืองวุ่นวาย เพื่อ
บั่นทอนความน่าเชื่อถือของรัฐบาล พล.อ.
สุรยุทธ์ จุลานนท์ เรียกว่าเป็นการดิศเครติด
คณะรัฐบาลและ คมช. เพื่อสร้างความ
ชอบธรรมให้แก่ตัวเองที่ในอดีตเคยมีอำนาจ

ดังนั้นการที่รัฐบาลและ คมช. กล้าตัดสินใจ
ปลดข้าราชการที่ไม่ดี กล้าแต่งตั้ง
ข้าราชการที่ซื่อสัตย์สุจริตให้มีอำนาจ เป็น
การส่งเสริมสนับสนุนคนดีมีคุณธรรม
ควบคุมคนชั่วมิให้มีอำนาจ

นี่แหละครับจะเป็นหนทางที่ช่วยให้
บ้านเมืองสงบสุขสันติโดยไวตามที่พระบาท
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เคยมีพระราชดำรัสไว้
มิฉะนั้นหลังการเลือกตั้งคงมีเรื่องวุ่นวาย
จากผู้เสียอำนาจเดิมตามมาแน่ๆ ถ้าเราไม่
กล้าแก้ไขปัญหาให้ตรงจุด คือแก้ที่ “คน”
โดยการแต่งตั้งคนดีที่มีความกล้าหาญทาง
จริยธรรมให้มีอำนาจ **ข**

เมษายน เดือนร้อน

อากาศเดือนเมษายน ค่อนข้างร้อนที่สุดใน “คิมหันตฤดู” โรงเรียนจึงปิดเทอมในเดือนนี้ มนุษย์เงินเดือนจะลาพักร้อนก็ในเดือนนี้เช่นกัน มีหน้าซำยังเป็นเดือนที่บรรจุประเพณีจารีตที่คนในสังคมไทยต้องทำกิจกรรมร่วม ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชาติ ไม่ว่าจะยึดถือกำหนดหมายกันในครอบครัว หรือประทับตราเป็นวันสำคัญของชาติวันหนึ่ง เช่น

วันที่ ๕ เมษายน เดิมทีที่ยังมีการคัดเลือกทหารเกณฑ์ บรรดาชายฉกรรจ์เริ่มวิ่งเต้น หรือเตรียมเนื้อเตรียมตัวเข้ารับหมายเกณฑ์ไปรับใช้ประเทศชาติ สำหรับคนที่อยากเป็นทหาร เพราะหลงใหลกลิ่นอายของเครื่องแบบ นิยมความโก้หรู หรือคลังโคล้ลจะได้อวดแสดงความกล้าหาญ ความรักประเทศชาติจึงยินดีที่จะจับสลากให้ “ติดทหาร”

ไม่คิดหลบเลี่ยงหรือ “ติดลินบน” ที่จะไม่ให้ติดทหาร หรือไม่ก็ไปติดลินบนบนบานศาลกล่าวให้เจ้าพ่อเจ้าแม่ช่วยไม่ให้ติดทหาร เพราะพ่อแม่พี่น้อง ลูกเมีย เป็นห่วงว่าจะไปลำบาก ยิ่งในระหว่างมีศึกในบ้าน ศึคนอกเมือง ที่ต้องการกำลังทหารไปช่วยเหลือป้องกันอาณาจักร ในเขตชายแดนด้วยแล้ว การบนบานกล่าวศาล (เจ้า) ทั้งหลายก็ยิ่งหนาหูหนาตาขึ้นไปตามเพลง

ล่วงมาถึงปี ๒๕๕๐ ไม่ทราบว่าการ “คัดเลือก” ทหารยังมีอยู่หรือเปล่า หลังจากมีการเรียน “รด.” (รักษาตินแดน) เกิดขึ้นทดแทน เป็นการชะลอเข้ารับหน้าที่ของชายฉกรรจ์ไว้ก่อน จนกว่าจะเกิดศึกสงครามจึงถูกเรียกเข้าประจำการ และเพื่อไม่ให้ขาดการรำเรียน ขาดงานอื่นๆ ที่ต้องทำตามปกติ ไม่เสียทั้งงานราษฎร์ งานหลวง

นี่ก็เป็นความร้อนใจชนิดหนึ่งในเดือนเมษายน เพราะคนที่ไม่อยากเป็นก็ต้องวิ่งเต้น ดัดลินบาท คาดลินบนผู้มีอำนาจ หรือพ่อแม่ ลูกเมีย ที่ไม่อยากให้ลูกชาย สามี ต้องจากไป ก็ต้องวิ่งเต้นเอง ความเดือดเนื้อร้อนใจอันเนื่องมาแต่ความรักห่วงใยผู้เป็นที่รักของตน เป็นเหตุผลหนึ่ง

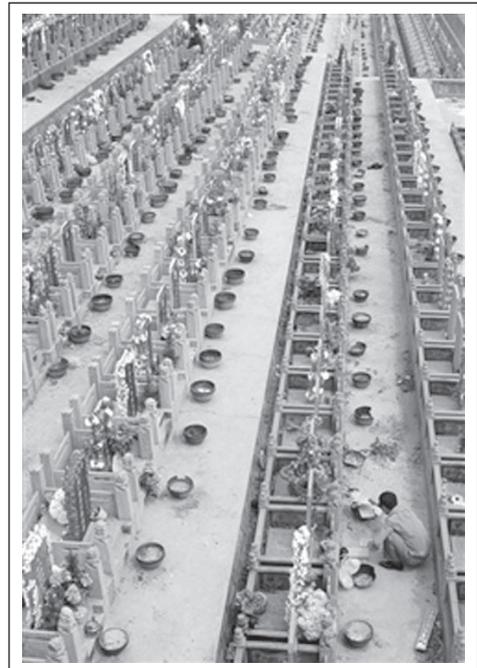
อีกเหตุผลหนึ่งมาแต่ความรักความสะดวกสบายของเจ้าตัวเอง ที่ไม่อยากถูกเกณฑ์ทหาร เพราะต้องไปอยู่ในระเบียบวินัย ถูกบังคับบัญชา อันเป็นการขัดเกลากาที่ขัดอัตตาของคนเพศเดียวกัน ผู้ชายที่เคยอยู่ในบ้านเป็นใหญ่ในเรือนมีอำนาจในแวดวงครอบครัว มีหรือจะอยากไปถูกบังคับใช้ ถูกบังคับงาน ถูกบังคับวินัย แต่ต้องจำนนเพราะเกิดเป็นเพศชาย จะอวดคักดากับใครเขาได้บ้าง ก็คงจะหลบหนีเรื่องนี้ไม่พ้น จนกระทั่งผู้ชายที่อยากมีชื่อเสียง ยอมเสี่ยงเสียอวัยวะ เสียชีวิต ออกไปแนวหน้ารบกับศัตรู หรืออยู่ชายแดนท่ามกลางอันตรายที่เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ เพียงเพื่อรักษาศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย แสดงความรักชาติให้สมกับเพศชายเท่านั้น เพราะถึงอย่างไร คนเราเกิดมาก็ต้องตาย ฉะนั้นถ้าจะตายอย่างมีชื่อเสียง ฝากชื่อไว้ในประวัติศาสตร์ ก็ยังดีกว่าตายธรรมดาๆ แม่ เมีย ลูกที่เกิดมามีลูกชาย มีสามี เช่นนี้ ก็ต้องรู้เท่าทัน ทำใจไว้ก่อนด้วยเหมือนกัน

สมัยนี้ไม่มีการสู้รบชัดเจน หรือเกิดสงครามเหมือนกับสมัยกรุงศรีอยุธยา หรือเหมือนสมัยสงครามเวียดนามที่ไทยส่งกำลังไปช่วยรบด้วย หรือเหมือนกับสมัยสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ที่สอง แต่สงครามสังคมนิยมด้านยังคงดำเนินอยู่ ภาวะความปั่นป่วนทางปักษ์ใต้ ยะลา ปัตตานี นราธิวาส เกือบๆ ไกล่จะถึงจุดเกิดทำนองเดียวกับสงครามต่างๆ ที่ยกตัวอย่างมานี้

แต่ผู้ที่ละมอมโลกในทรัพย์สิน ในโลกียสุข ก็ยังแสวงหาความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น ขาวว่าทางรัฐบาลมีงบประมาณปลอมขวัญแก่ครอบครัวใน ๓-๔ จังหวัดภาคใต้ที่คนในครอบครัวเสียชีวิต แต่เงินจำนวนนั้นผู้เดือดร้อน

ไม่ได้รับเต็มจำนวน โดยหน้าฉากผู้รับการปลอมขวัญมารับไปเต็มจำนวน พร้อมกับต้องยอมรับเงื่อนไขว่าต้องคืนกลับครึ่งหนึ่ง เป็นคำถามจากหน้าหนังสือพิมพ์ว่า อีกครึ่งหนึ่งหายไปไหน หรืออีกครึ่งหนึ่งตกอยู่ที่ใคร หรืออีกครึ่งหนึ่งเอาไปทำอะไร ทำไมถึงต้องคืนครึ่งหนึ่ง?

คงสมจริงดังข้อมูลที่เรานำมาเปิดโปงว่า ประเทศไทยมีการคอร์รัปชันเป็นอันดับสองในเอเชีย รองจากแชมป์คอร์รัปชันคือฟิลิปปินส์ ทั้งๆ ที่รัฐบาลยุคนายกรัฐมนตรีคนดีประกาศว่าจะสะสางเรื่องการคอร์รัปชันในรัฐบาลก่อน และจะเข้มงวดในรัฐบาลปัจจุบันให้มากขึ้น เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศไทยแล้วอย่างนี้จะไม่เป็นเดือนเรื่องร้อนได้อย่างไร?

วันที่ ๕ หรือ ๖ เมษายน เป็นเทศกาลแข่งแข่ง เช่นไหว้บรรพบุรุษ เลือดเบ็ด เลือดไก่ เลือดหมู และเลือดสัตว์อื่นๆ ที่ยึดถือว่าเป็นสิ่งสำคัญในการเซ่นไหว้ จะขาดเสียมิได้ ล้วนผ่านกระบวนการฆ่าก่อนทั้งสิ้น เลือดเหล่านั้นองแผ่นดินยิ่งกว่าเดือนอื่นๆ ทั้งๆ ที่บอกว่าการแข่งแข่งเป็นการทำบุญประการหนึ่ง แต่ต้องกระทำการฆ่าก่อน

แล้วไม่รู้ว่าจะหาบุญได้ตรงไหน?

พระพุทธเจ้าตรัสว่าผู้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มีอเนกด้วยเลือด เป็นผู้กำลังทำร้ายตน และทำร้ายสัตว์อื่น แม้ใน “**โทษชยครุไวฑูรยประกาศภาคตสุตฺร**” หนึ่งในพระสูตรของมหายานก็กล่าวไว้ว่า

บางคนก็เจ็บป่วย แม้ไม่หนักหนาอะไร แต่ขาดยา ขาดหมอ และขาดการรักษาพยาบาล คนเจ็บนั้นก็ยอมไม่รอดชีวิตไปได้ หรือบางทีอาจจะได้กินยา แต่เป็นยาผิด ดังนั้น แม้ว่าเขายังไม่ควรจะตาย ก็ต้องตาย บางคนเชื่อในวิญญานเทพเจ้าผิดๆ ยึดในหลักคำสอนผิด หรือบูชาวิญญานตามป่าตามเขา หรือวิญญานเครื่องลี้ภัยเครื่องเทพ บางครั้งเกิดความเชื่อในคำทำนายว่า โชคจะร้ายหรือดีทำให้เกิดความไม่สบายใจขึ้น คนเหล่านี้ ยังไม่รู้จักตนเอง ไม่รู้แจ้งอนุสัยจิตตนเอง ต้องไปคอยถามหมอดูว่า จะมีเคราะห์ร้ายหรือไม่ บางคนก็ฆ่าสัตว์บูชาขี้มูลเพื่อเอาใจวิญญาน บางคนอ่อนวอนขอการปกปักรักษาจากวิญญานขุนเขา เพื่อให้ตนมีอายุยืนยาว แต่การกระทำเหล่านี้ย่อมไร้ผล เป็นการกระทำบาปก่อกรรมก่อนด้วยความโง่ ความบ้า เชื่อในหลักการที่เหลวไหล บาปกรรมที่ฆ่าสัตว์ สัตว์ตายโหงมกๆ ย่อมนำไปสู่การตายโดยกะทันหัน ย่อมตกนรก ไม่มีได้หลุดได้เกิด นี่เป็นการตายโดยกะทันหัน

บางคนถูกประหารโดยรับสั่งจากพระเจ้าแผ่นดิน

บางคนล่าสัตว์ หลงระเริงอยู่กับผู้หญิงและเหล่า โดยไม่มีขอบเขต อสุรกายย่อมมาฉุดกระชากเอาวิญญานไปได้

บางคนถูกไฟคลอกตาย

บางคนจมน้ำตาย

บางคนถูกสัตว์ร้ายผลาญชีวิต

บางคนตกภูเขาตาย

บางคนถูกวางยาพิษ หรือถูกยาสั่ง หรือเป็นการกระทำของคนเลว

บางคนต้องทุกข์ทรมานด้วยความหิวกระหาย

ไม่มีตี๋มกินจนตายและยังมีการตายอื่นๆ อีกนานาประการ เพราะไม่ยึดมั่นในพระรัตนตรัย ไม่ถือศีล ๕ ออกจากทางอบายมุข ไม่มีเมตตา เกื้อกูลเพื่อประโยชน์สุขของสรรพสัตว์ทั้งหลาย... ฯลฯ

จึงไม่ต้องสงสัยว่าบางรายเดินทางเพื่อจะไปทำกิจการนี้ จึงเกิดอุบัติเหตุไฟคลอกตายหมู่ รถคว่ำตายหมู่ บาดเจ็บทั้งคัน ฯลฯ ก็เพราะตัวเจตนาตั้งที่พระท่านกล่าวว่า “เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ” ตัวเจตนาที่นั่นแหละจะล่อถึงกรรม กรรมจะส่งผลเป็นกรรมสืบต่อ ผู้กระทำความกรรมย่อมต้องได้รับผลกรรม ดังนี้

ความรู้สึกเดือดร้อนของสัตว์ทั้งหลายที่ถูกประทุษร้าย เนื่องจากการประกอบพิธีกรรมที่ต้องสังเวยด้วยชีวิตมัน หากได้ทำให้ผู้กระทำพิธีกรรมนั้นได้บุญไม่ มีแต่จะสร้างบาปให้ยิ่งขึ้น แม้ปัจจุบัน บรรดาร้านค้าจะอำนวยความสะดวกให้ผู้ซื้อไม่ต้องเลี้ยงไก่ เลี้ยงเป็ด เลี้ยงหมูไว้ฆ่าเองในเทศกาลเซ็งเม้ง เพราะเขาจะฆ่า ตกแต่งห่อบรรจุกล่องเรียบร้อยเป็นชุดๆ แม้ราคาจะชุดละหลายร้อยถึงหลายพัน คนก็ยิ่งสะดวกในการเอาเงินไปซื้อบาปยิ่งขึ้นไปอีก และยิ่งจะไม่รู้ (โมหะ) ขึ้นไปอีก เพราะเข้าใจว่าตนเองไม่ได้ฆ่าเอง ไม่ได้ใช้ เพียงแต่เอาเงินไปซื้อที่เขาฆ่าแล้วเท่านั้น แล้วเมื่อไหร่บาปกรรมนี้จึงจะยุติ

ส่วนบริษัทที่รับการค้า เป็นแหล่งฆ่าวันละเป็นแสนๆ เป็นล้านๆ ชีวิต จะรอดพ้นจากการเป็น “ฆาตกรหมู” (สัตว์ที่นำมาเป็นอาหาร) เหล่านั้นหรือ?

จึงไม่ต้องสงสัยว่าบางตระกูลที่ทำอาชีพนี้จนร่ำรวย ส่งออกต่างประเทศ จะมีพ่อแม่ญาติพี่น้องเจ็บไข้ได้ป่วยหนักหนาสาครรรจ์ ชนิดที่หาหมอที่เก่งที่สุดในประเทศหรือต่างประเทศ ก็ยังไม่หาย กว่าที่จะตายได้ก็ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับเครื่องมือแพทย์ที่ทะลุทะลวงเข้าไปสู่ร่างกายอีกนานแสนนานวัน คงเป็นการชดใช้กรรมดังพระโพธิสัตว์โทษชยครุไวฑูรยประกาศภาคเจ้าตรัสไว้ประการหนึ่ง

นอกจากวันเซ็งเม้งแล้ว ยังมีวันสงกรานต์

ซึ่งเป็นวันหยุดยาวหลายวัน แทบจะกล่าวได้ว่า เศรษฐกิจการเงินที่สะพัดตามโรงงานต่างๆ รายวันตามปกติพลอยชะงักไปด้วย เพราะคนงานล้วนต้องหยุดงานกลับไปบ้านเกิด เพราะเป็นเทศกาลพบปะในครอบครัว เอาเงินทองไปฝากพ่อแม่ เอาข้าวของไปฝากลูกเมีย เอาหน้าตาไปให้เขาเห็น ไม่ว่าจะทำงานอยู่ต่างจังหวัด หรือต่างประเทศ

ไปไม่ไปเปล่า ยังมีการเหมารถ เพื่อเดินทางให้ถึงที่หมาย อุบัติเหตุเพราะเร่งรีบทำเวลา เร่งรีบให้ทันใจคนโดยสาร เร่งรีบให้ทันวันกำหนดหมาย มีหน้าซำยังมีการกินยา ต้มยากระตุ้นต่อมทำงานไม่ว่าจะเป็นน้ำเมา น้ำเสริมพลังแรงแกร่ง น้ำเปิดตา ไม่ให้ง่วง ไม่ให้เหนื่อย วิ่งกันตลอดวันตลอดคืน เพิ่มจำนวนรถ เพิ่มจำนวนที่นั่ง จนเกิดตัวผี เกิดคิวรถผี อาจรวมไปถึงการเกิดคนผีที่คอยหลอก คอยล้วง คอยหลบหนีกฎหมายด้วย

สถิติอาชญากรรม การก่ออาชญากรรมในระยะนี้จึงสูงถี่ขึ้น หน่วยงานของรัฐที่คอยตรวจสอบให้ความสะดวก ให้ความปลอดภัยต่อทรัพย์สิน ชีวิตของประชาชน ก็ต้องทำงานหนักเช่นกัน ถ้าเจ้าหน้าที่ดีก็ดีไป แต่ถ้าเจ้าหน้าที่เป็นผีเสียเองอีกก็หมดกัน

เช่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนท้องถนนบ่อยๆ อุบัติเหตุรถชนกัน รถคว่ำเพราะบรรทุกน้ำหนักเกิน ทั้งบรรทุกของบรรทุกคน ทั้งๆ ที่ข้างรถก็เขียนไว้ชัดเจนว่ารถน้ำหนักเท่าไร บรรทุกของน้ำหนักเท่าไร บรรทุกคนได้กี่คน แต่ที่พบเห็นเป็นประจำวัน ไม่จำเพาะแต่เวลาเร่งรัด บีบคั้นในเดือนเทศกาลนี้ รถบรรทุกอ้อยก็ตีรถบรรทุกทรายก็ตี รถบรรทุกหินก็ตี รถบรรทุกคนก็ตี ก็ล้วนบรรทุกกันล้นออกนอกขีด หรือบรรทุกสูงเกินกระบะที่ปิดกัน

ยิ่งรถบรรทุกอ้อยจะเห็นได้ชัดเจน จนเกิดอาชีพใหม่ปัจจุบัน ที่สามีภรรยาชาวสุพรรณบุรี ออกอากาศทางโทรทัศน์ ว่าเขาจะตามเก็บอ้อยที่หล่นออกจากรถบรรทุกเกินเหล่านี้ ทำรายได้ส่ง

ลูกเรียนหนังสือเดือนละ ๒-๓ พัน เพียงแค่อยอมอดหลับอดนอน หรือยอมตื่นแต่เช้าเพื่อตามเก็บอ้อยที่หล่นตามเส้นทางสุพรรณบุรี-กาญจนบุรี อันเป็นแหล่งที่มีโรงงานน้ำตาลตั้งอยู่และเป็นแหล่งไร่อ้อยหนาแน่นที่สุดด้านตะวันตกของภาคกลาง ย่อมแสดงว่าการไม่เคารพกติกาการบรรทุกของการใช้ยานพาหนะให้ถูกประเภท การดูแลความปลอดภัยของผู้ใช้รถใช้ถนนยังบกพร่องอยู่มาก เมื่อเกิดอุบัติเหตุต่างก็โทษหาความผิดของกันและกัน ตำรวจผู้ตรวจสอบก็มีข่าวโดนข้อหาทิ่มสินบาทคาดสินบน จนกระทั่งโทรทัศน์ช่องหนึ่งนำมาแฉ มีภาพคนขับรถกำลังโยนเงินให้ตำรวจขณะผ่านด่านตรวจทางภาคเหนือ เป็นต้น

แม้จะมีการตรวจสอบกลับปาก กลืนน้ำเมาจากคนขับ จากผู้โดยสาร แต่เทศกาลสงกรานต์ก็ยังมีรถเฮฮาฉิ่งฉับ ร้องรำทำเพลง ชูแก้วเหล้า ฟันควั่นโขมง ทั้งควั่นรถจากท่อไอเสีย ที่ขาดการดูแลตรวจสอบสภาพรถให้เรียบร้อยก่อนใช้ทั้งควั่นบุหรี่ปากคนดูดี ที่รู้ๆว่าเป็นอันตรายต่อปลอดภัยภาพตัวเอง

ยานพาหนะทุกชนิดที่วิ่งว่อนบนท้องถนนยามเทศกาลหน้าร้อนนี้ ไม่จำเพาะแต่ไปประกอบพิธีกรรมที่สังคมนกำหนดให้ยึดถือกันมานานเท่านั้น ยังมีการท่องเที่ยวเพราะหลบร้อนไปหาเย็น หลบความวุ่นวายไปหาความวุ่นวายใหม่ เพราะเทศกาลนี้ต่างก็แข่งกันโปรโมทสถานที่ท่องเที่ยวเที่ยวทั่วไทย เที่ยววินพิเศษ แพ็กเกจทัวร์ จ่ายเสร็จก่อนไป แถมพร้อมเงินค่าตัว ฯลฯ เพื่อให้คนไปเที่ยวหน้าร้อน หนีความร้อน ไปหาความร้อนใหม่ ร้อนเงินในกระเป๋ามากขึ้น ร้อนใจที่ต้องกลับมาร้อนใหม่เดิมนๆ ร้อนเจ้าหน้าที่ไม่เคยใช้ต้นไม้ดอกไม้สดสักที ร้อนเพราะความอิจฉาริษยาคนมีเงินเปรียบเทียบคนเอาเปรียบ เพื่อจะได้มีเงินเยอะๆ ไปกิน ไปเที่ยว

ขณะที่ไปกินไปเที่ยวที่ไหน ที่นั่นก็เต็มไปด้วยขยะ แม้จะจัดถังขยะรองรับก็ไม่เพียงพอ จนเกิดปัญหามลพิษตามชายทะเล ลัด้รน้ำตาย แม่น้ำ

ตื่นขึ้น ทะเลสกปรก ภูเขาหัวโล้น ป่าแห้งโกรน ฯลฯ ยามที่คนไปถึงที่ไหน การกินการนุกรุก การทำลาย ก็ไปถึงที่นั่น จนกระทั่งกรมป่าไม้ต้องสั่งปิดป่า กรมชลประทานต้องสั่งปิดเขื่อน ปิดทะเล ไม่ เพราะคนที่ใจร้อน เอาแต่กินเอาแต่เที่ยว เอาแต่ ได้ความสะดวกสบายหรือ?

ปัญหาประจำวันที่จะสมไ้วมานานในอดีต ปัจจุบันก็ยังคงดำรงอยู่ ปัญหาใหม่ก็ประดังเข้ามาตามวันเวลา ตามเหตุปัจจัย เมื่อไม่ได้สะสางก็ ย่อมท่วมบ้านท่วมเมือง ท่วมหัว ท่วมใจ

การฆ่ากัน การทำร้ายกัน การตบตีกัน การ ทะเลาะวิวาทกันจึงเกิดขึ้นเป็นเงาตามตัว ไม่มี ลดน้อยลงเช่นกัน

เพราะคนเราถูกไฟเผาว่าร้อนแล้ว ก็หาได้ ร้อนเท่าถูกกิเลสเผาไม่ เข้าในทำนองว่า

ไฟป่าเผาป่าไม้ทำลายป่า

เมื่อร้อนมาป่าแล้งทุกแห่งหน

ไฟกิเลสเผาใจทำลายคน

ให้ร้อนรนโลดเล่นไม่เว้นวัน

ไฟป่าเผาป่าไม้ใช้อาเพศ

ไฟกิเลสเผาใจใช้อาภรณ์

ทั้งไฟป่าไฟกิเลสเหตุต่างกัน

แต่ผลมันคือผลลาญเผาเป็นเถ้าธุลี

ดังเช่นไฟโทสะของเด็กอายุ ๑๕ ปี ที่หมู่บ้าน มัณฑนา ซอยเสรีไทย บึงกุ่ม กทม. จบมัธยม ๓ จากศรีสะเกษ แล้วไม่ยอมเรียนต่อ เอาแต่เที่ยว ดื่ม เกรคเบเพื่อนเสเพล เที่ยวคาราโอเกะ ติดหนี้ ค่าเหล้าร้าน ๓๐๐ กว่าบาท โทรศัพท์ให้ทางบ้าน ไปจ่าย โดนพ่อตำหนิทำโทษ โกรธจัดถึงกับแทง พ่อตาย

อีกรายหนึ่ง ที่อำเภอบ้านนา นครนายก จัด งานขึ้นบ้านใหม่ พร้อมงานบวช เลี้ยงโต๊ะจีน ๘๐ โต๊ะ มีดนตรี เลี้ยงของมีนเมา ทั้งๆ ที่เจ้าภาพ เป็นตำรวจบ้าน ก็ยังเกิดเหตุยิงคนในงานบาดเจ็บ ไป ๔-๕ คน

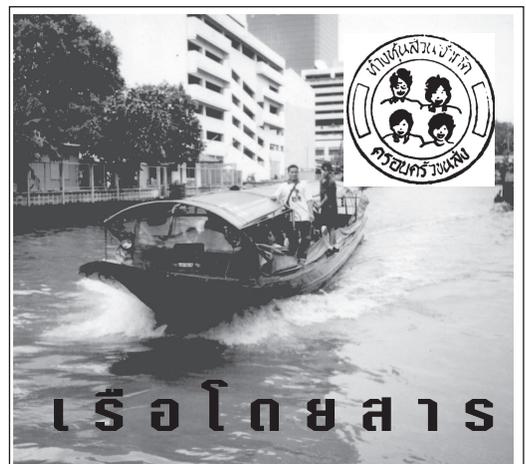
จะกล่าวไปไปถึงเทศกาลพิเศษ แม้จะมีการ ตรวจตราเข้มงวดคนขับ คนนั่งไปก็มาได้เหมือนกัน

แม้จะมีการฝากบ้านกับตำรวจ บ้านตำรวจเองก็ ยังถูกยกเค้ เพราะคนช่วยมองหาโอกาสทำชั่วได้ ทุกเวลา ไม่มีเทศกาลใดๆ ปิดกันได้

ฉะนั้น จึงสมควรที่พุทธศาสนิกชนจะต้อง น้อมนำเอาหลักธรรมคำสอนของพระสัมมา- สัมพุทธเจ้ามาดับความร้อนเป็นดีที่สุด ดีกว่าไป ประกอบพิธีกรรม หรือไปดับร้อนตามสถานที่อื่นๆ เพราะตราบใดที่ยังไม่อาจดับร้อนเพราะกิเลสราคะ โทสะ โมหะได้ ต่อให้นั่งนอนอยู่ในห้องแอร์เย็นฉ่ำ ก็ไม่อาจจะทำให้เกิดความเย็นใจได้เลยตราบนั้น

ทำให้ให้สงบ คอยเลี่ยงหลบสิ่งชั่วร้าย
ที่หนักก็จักเบา ไม่เศร้าทรุดหลุดหลงทาง
จิตนี้ที่สิ้นไหล ต้องทำให้เป็นกลาง
ลด ละ สละบ้าง และปล่อยวางให้วางใจ

วันสงกรานต์เป็นวันครอบครัว เป็นวันผู้ สูงอายุ ขอให้ชาวพุทธทุกคนจงมีพระรัตนตรัย เป็นครอบครัว จงมีอายุด้วยศีลธรรมจรรยา สำนึกดี แล้วท่านจะประสบความเป็นสิริมงคลตามวัน มงคลนี้ ๒

เรือโดยสาร

ครอบครัวขนส่ง

วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง

โทร.๐๗๕-๒๓๖๙, ๐๗๕-๘๘๙๐

๓๗๕-๐๕๕๓-๔, ๓๗๕-๙๑๘๙

ตอน

มิติแห่งรักขั้นต่ำสุด

• ต่อจากฉบับที่ ๒๐๑

เป็นประสบการณ์ที่ต้องวางอนาคตในทางธรรมไว้
เป็นเดิมพัน จากระยะเวลา ๒ ปี ที่ชาวอโศกได้
ปลูกฝังหลายๆ สิ่งหลายๆ อย่างให้ ตอนนั้นอาจดู
เหมือนเยอะ แต่ตอนนี้กลับทำให้เรารู้ว่า **ทฤษฎี
กับปฏิบัติจริงนั้น มันต่างกัน** โดยเฉพาะเมื่อคุณ
กำลังตกเป็นเหยื่อล่อของกิเลสอย่างโง่หัวไม่ขึ้น
ฉันบอกกับตัวเองว่า “ยังมีอีกหลายอย่างที่เราจะ
ต้องพบเพื่อทดสอบ ถ้าผ่าน ก็ถือว่าเป็นการเลื่อน
ขั้นวรยุทธ์ที่ฝึกฝนมา”

ฉันเริ่มรักผู้ชายคนหนึ่ง แน่แน่นอนว่ารักคำนี้
มาจากมิติที่ต่ำที่สุด ฉันจะไม่ขอโทษสิ่งใดทั้งสิ้น
เพราะทุกสิ่งทุกอย่างย่อมเกิดจากตัวเราเอง

ฉันเริ่มเรียนรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงใน
พฤติกรรมของตนเอง

- เริ่มรักสวยรักงาม
- ทำตัวเรียบร้อยขึ้น
- ทานอาหารมีมารยาทขึ้น
- มีจริตของอิตถิภาวะเพิ่มขึ้น ฯลฯ

ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยที่ฉัน
“ไม่เคยรู้ตัวเลยว่า” กำลังทำพฤติกรรมที่ไม่
เหมาะสม ฉันปล่อยตัวเองให้ลอยเคว้งไปตาม
กระแสของกิเลสที่กำลังไหลอย่างเชี่ยวกราก ไม่มี
การบังคับ ไม่มีการฝืนใจ มีแต่ความสนใจที่ได้
บำรุงบำเรอกิเลส ในขณะที่ลึกๆ ก็รู้ว่าตนกำลัง

เริ่มก้าวอย่างสู่ความทุกข์ของคำว่า “รัก” เสียแล้ว

ละครโทรทัศน์ที่ดูมา ๑๒ ปี อาจจะมีอิทธิพลพอที่จะทำให้ฉันเก็บเอามาลอกเลียนแบบได้ นับตั้งแต่การชายตามอง วิธีการพูดที่ตัดเสียงจนผิดบุคลิกเดิม อากาการทึ่งหวง เจ้าแง่แสบงอน หรือแม้กระทั่งการนิรมิตตัวเองให้ดูเหมือนนางเอกกำลังพบพระเอก ทุกอาการล้วนแล้วแต่ถอดแบบมาจากความน้ำเน่าของกิเลสทั้งนั้น

มีคนกล่าวว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลก ย่อมเกิดจากจุดจุดเดิวก่อน แล้วก็ค่อยๆ ลังสมมาเรื่อยๆ จนกลายเป็นจุดใหญ่ที่มากขึ้น มันก็เหมือนฉันแทบทุกอย่าง เพราะกิเลสภายในใจก็เริ่มจากจุดเล็กๆ เช่นกัน คิดดูเถิดว่า ขนาดเพื่อนที่ฉันคบด้วยต่างก็เป็นเด็กเกรดเอทั้งนั้น แถมช่วยเอาภาระตักเตือนฉันอยู่ตลอด ฉันก็ยังไม่เกิดความรู้สึกสะดุ้งสะเทือนเลยแม้แต่บ่อย ช้ำร้ายยังพยายามปลีกตัวออกจากหมู่มุข จนกระทั่งถึงจุดที่กิเลสโตเต็มที่ ฉันก็ไม่สามารถควบคุมมันได้แล้ว แม้จะเอาข้างมาจุดก็ไม่อยู่ นี่แหละคือฤทธิ์เดชของกิเลส

ฉันผิดกฎของโรงเรียน ผิดวัฒนธรรมของชาวโอศก ด้วยการแอบไปคุยกันในที่ลับตาคน สองต่อสองกับคู่กรณี จนเพื่อนๆ จับได้ และทางคณะครูก็จับได้ จึงเป็นเหตุให้ต้องโดนพิจารณาคดีนี้เป็นครั้งแรกที่ฉันต้องขึ้นที่ประชุมด้วยหัวข้อที่ว่า ผิดศีลข้อ ๓

ฉันละเอียดใจมาก ที่ประพฤติตัวเช่นนี้ แต่กิเลสมันก็ยังร่ำร้องอยู่ไม่หยุดหย่อน งานนี้ต้องเรียกว่า ทำชั่วหนึ่งที่พาดิรัยหนปน ทั้งผู้ใหญ่ทั้งเพื่อนๆ ต่างก็พากันช็อคกับเหตุการณ์ เพราะไม่คิดว่า เด็กระดับเกรดเออย่างฉันจะต้องมีคดีกับเขาด้วย ทางคณะครู สมณะ มีตัวเลือกให้ฉัน ๒ ข้อ คือ

๑. ชำชั้น ดี ๑ ที เป็นบุคคลชั้น ๒

๒. ย้ายพุทธสถาน โดยที่ไม่ต้องติดทัณฑ์อะไรไปเลย

ถ้าเป็นคนอื่น เขาคงจะเลือกเอาข้อที่ ๒ แต่

สำหรับฉันตอนนั้นกำลังตบอด จึงยืนยันเพื่อที่จะเอาข้อ ๑ ด้วยเหตุผลที่ว่า ไม่อยากแยกกันอยู่กับคู่กรณี งานนี้เล่นเอาท่านวินยธโรต้องพูดเกลี้ยกล่อมให้เอาประเด็นที่ ๒ ให้ได้ เพราะใจจริงท่านเองก็อยากให้ฉันเลือกข้อ ๒ อยู่แล้ว และท่านก็คงจะคิดว่าฉันต้องเลือกแน่ๆ แต่ผิดคาด

ในตอนนั้น ฉันเหมือนคนอ่อนแอที่สุด ได้แต่ร้องไห้เสียใจกับความประพฤติของตนเอง และเสียใจที่จะต้องแยกจากคู่กรณี ทางคณะครูให้ฉันเลือกพุทธสถานที่จะไป ฉันตัดสินใจโดยไม่วอช้าว่าจะขอไปปฐมมโศก ก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าทำไมถึงเลือกที่นี่ เพราะในตอนนั้นคิดเพียงว่าไปไหนก็ได้ที่เป็นโอศก ดินแดนของคนมีศีล หลังวันแม่แค่ ๔ วันฉันต้องออกเดินทางมุ่งสู่บ้านหลังใหม่

ก่อนเดินทาง แม่มาเยี่ยมฉันที่บ้านราชเพียงแคพบหน้าแม่ วูบแรกคือความสำนึกผิดอย่างรุนแรง อะไรกัน ทำไมฉัน ไม่เคยนึกถึงหัวอกของแม่บ้างทำไมฉันถึงเป็นเด็กดื้อเช่นนี้ แม่มองด้วยสายตาที่ท่วงโย และให้อภัยเสมอ ฉันได้แต่นั่งนิ่ง สำนึกผิด และกราบขออภัยแม่ที่ทำให้แม่ไม่สบายใจ ฉันร้องไห้อีกครั้งกับความรักของแม่ที่มีต่อฉัน มันยิ่งใหญ่จนรู้สึกเจ็บใจตัวเอง ที่ตลอดมาไม่เคยคิดถึงแม่เลย เพราะตอนนั้นในใจมีแต่เขาคณนั้น คนที่ไม่เคยด้วยซ้ำที่จจะรู้จักมักจี่กันมาก่อน

แม่ไม่ได้ดูว่าอะไรมาก แต่ลึกๆ ฉันรู้ว่าแม่กำลังเจ็บปวด ยิ่งฉันต้องย้ายไปอยู่ปฐมมโศก ซึ่งทั้งไกลกว่าเดิมและลำบากต่อการไปเยี่ยม แต่ถึงกระนั้นแม่ก็ยังให้กำลังใจ โดยไม่ได้แสดงท่าทีวิตกกังวลใดๆ ออกมาให้เห็นเลยแม้แต่บ่อย

ทางคณะครูตกลงกันว่า ให้ป่าไปฟ้าเป็นผู้พาไปมอบตัวที่ปฐมมโศก ก่อนออกเดินทาง ป้าพาฉันไปกราบลาพ่อท่าน และขอคำแนะนำจากพ่อท่านด้วย ฉันได้แต่เดินก้มหน้าเข้าไปอย่างสำนึกผิด แต่ก็ต้องสะดุดกับสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตาของพ่อท่าน พ่อท่านบอกว่า “เอาดีๆ เอาดีๆ ผู้ใหญ่เขาก็พานำพาทำอยู่แล้ว ทำไมเรา

ถึงได้แหกไปผิดอีกล่ะ” ณ วินาทีนั้น ฉันบอกตัวเองว่า จะเริ่มต้นใหม่ จะเอาให้ได้อย่างพ่อท่านบอก แม้ว่ายังตัดใจไม่ได้ แต่สักวันหนึ่งก็ต้องได้

รถตู้ค่อยๆ เคลื่อนออกจากบ้านราช จนลึบสายตา หยาดน้ำตาที่ไหลรินก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนต้องใช้แขนเสื้อเช็ดแทนผ้าเช็ดหน้า ท่านวินยธโรฝากทิ้งท้ายเอาไว้ว่า กำหนดการไปอยู่ปฐมอโศกคือ ๒ ปี ถ้าเข้มแข็งได้เมื่อไหร่จึงจะให้กลับมาอยู่บ้านราช ฉันสัญญากับตัวเองว่า ฉันจะต้องกลับมาที่นี่แน่ๆ ๒ ปีคงไม่นานเกินรอหรอก

นี่ละมั้งที่เรียกว่า “เด็ก” ทำอะไรก็ดูเป็นจริงเป็นจังไปหมด ทั้งๆ ที่เรื่องดูไร้สาระมากๆ ในสายตาของผู้ใหญ่

ช่วงเดือนแรกๆ ที่มาอยู่ปฐมอโศก ฉันแอบติดต่อกับคุณครูณี ๑-๒ ครั้งจากนั้นจึงเปลี่ยนมาเป็นขออนุญาตให้ทางผู้ใหญ่ได้รับทราบ เพราะเห็นว่า น่าจะเหมาะสมและปลอดภัยกว่า จดหมายบางฉบับที่คุณครูณีส่งมาแบบไม่ผ่านผู้ใหญ่ ฉันก็นำไปให้ผู้ใหญ่คนที่เกี่ยวข้องกับสัมมาสิกขามาดูเสียก่อน เพื่อให้ถูกต้องและเปิดเผยทำอย่างนี้ได้ไม่นานนัก ฉันก็เริ่มเป็นฝ่ายบอกยุติการติดต่อกัน ด้วยการเขียนจดหมายบอกคุณครูณีให้ทราบถึงจุดประสงค์ที่ทำให้หยุดการติดต่อ

ไม่รู้มานานเท่าไรเหมือนกันที่อยู่ปฐมอโศก แต่พอมาอยู่อีกทีฉันเริ่มรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงตัวเองอีกครั้ง และจนกระทั่ง อีก ๑ ปีต่อมา ก็ถึงวาระที่ฉันจะต้องเรียนรู้อะไรบางอย่างที่เขาเรียกกันว่าความรักนี้ให้กระจ่างเสียที

มีข่าวด่วนส่งจากบ้านราชถึงฉันเกี่ยวกับคุณครูณีว่า เขาโดนทำโทษอีกแล้ว เพราะไปจับเด็ก ม.๑ มีหลักฐานยืนยันคือเหล่าพ่อสื่อแม่ชักและจดหมายที่เขียนถึงกัน.... ฉันอึ้ง! น้ำตาไหลพรากคิดถึงแม่ คิดถึงท่านวินฯ คิดถึงพ่อท่าน ฉันมั่นใจว่า ๘๐% ของสาเหตุการร้องไห้ไม่ได้มาจากการกระทำของคุณครูณี เพราะฉันก็คงไม่น่าเฝ้าขนาดที่ต้องเกิดอาการหึงหวงอะไรปานนั้น แต่ถ้าถามว่ามีมั้ย? ก็ขอตอบตามตรงว่า ๒๐% ได้

เหตุการณ์ครั้งนี้ไม่เพียงแต่ได้ฝึกฉันเท่านั้น แต่มันได้มอบอะไรๆ หลายๆ อย่างให้ด้วย ตอนนี้นั้นคงจะโตขึ้น และพอจะมองเหตุการณ์อะไรออกแล้ว ความคิดเดิมๆ จึงเริ่มเปลี่ยนใหม่ไปในทางที่เป็นประโยชน์ขึ้น

มองย้อนกลับไปหาตัวเอง อดหัวเราะไม่ได้ และรู้สึกกระดากอายขึ้นมา ความรู้สึกตอนนั้นมันโล่งๆ ยังไงบอกไม่ถูก ฉันเริ่มงงตัวเองที่ทำไมถึงได้กล้าเขียนจดหมายหวานๆ หาผู้ชายขนาดนั้น และก็เริ่มอายที่ทำพฤติกรรมแบบผู้หญิงโลกๆ ออกมาได้ยังไงกัน

ไอ้ความรักที่ฉันรู้สึกจริงจังกับมันในตอนนั้น พอมาตอนนี้แล้วให้ความรู้สึกที่ เหมือนนบทะเลคนน้ำเน่า จริงๆ แล้วมันไม่ได้ให้ความสุขอะไรเลย มีแต่ตัวเราเองเท่านั้นที่ไปรุ่งไปแดงมันเองว่านี่คือความสุข มาคิดๆ ดูอีกทีแล้ว ความคิดของฉันในตอนนั้นมันเด็กมากจริงๆ... ไม่เคยรู้เลยว่าอนาคตของเราจะอีกไกล การเกิดเป็นคนมันก็ยากแสนยาก แทนที่จะมีความคิดไกลๆ หน่อย แต่ฉันมาคิดสั้นเพราะกิเลสแท้ๆ

ตอนนั้นที่ฉันกำลังล้มหลวมใจไม่ขึ้น เพื่อนๆ พี่ๆ ต่างก็ช่วยกันเอาภาระช่วยบอกช่วยกีดกัน แต่ฉันกลับมองความหวังของพวกเขาผิดๆ ไปเสียอีก ดังนั้นจึงไม่แปลกเลยที่จะต้องมาทนรับวิบากเพียงเพราะความที่ไม่เชื่อหมูกุ่ม แม้ว่าฉันจะยืนยันแล้วว่า เลิกคิดอะไรแบบเดิมกับคุณครูณีแล้ว แต่ทางคณะครูโรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก ก็ยังคงรู้สึกระแวงระแวดระวังในตัวฉันเหมือนเดิม ไม่ว่าจะไปไหนที่มีคุณครูณีอยู่ด้วย ก็จะมีเสียงเตือนติงลอยมาตามสายลมในทันที ตอนนั้นอึดอัดมากๆ เพราะไม่เข้าใจว่า ทำไมเขายังไม่ไว้วางใจเราอีกทั้งๆ ที่เราก็กินยันแล้ว เฮ้อ! คงเป็น **ผลของกรรม**แน่แท้เสียแล้ว ก็รับวิบากไป จะทำอะไรได้ นอกจากปล่อยให้กาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ตัวมันเอง ส่วนฉันก็คงจะพยายามเดินหน้าต่อไป กับคำพูดเท่านั้นเราจะต้องอดทนต่อสู้ให้ได้

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

● พระบรมสารีริกธาตุ ๑๒ องค์ (ภาพขยาย)
สมณะโพธิรักษ์รับ ถวายจากหญิงวัยกลางคน ผู้หนึ่ง ณ กลางสะพาน เจริญศรัทธา หน้าองค์ พระปฐมเจดีย์เมื่อ ๑๓ ก.พ. ๒๕๑๘ (ภายในวันนั้น ก็เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว)

● ส.ศิวรักษ์

ความเป็นมา และความเชื่อเรื่องพระธาตุ

เมื่ออังกฤษชุดค้นพบอัฐิธาตุ ที่กรุงกบิลพัสดุ์ พร้อมจารึก ว่าเป็นพระสารีริกธาตุของพระบรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้านั้น พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าปฤษฎางค์ ซึ่งเวลานั้นบวชเป็นพระภิกษุ มีสมณฉายาว่า ชินวรวงศ์ ได้เสด็จจากลังกาไปยังกบิลพัสดุ์ ซึ่งอังกฤษเพิ่งค้นพบ แล้วเสด็จไปหาลอร์ดเคอร์ซัน อุปราชอินเดีย แนะนำให้ถวายพระบรมสารีริกธาตุแด่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ด้วยเหตุผลว่าพระเจ้ากรุงสยามเป็นพระองค์เดียวในโลกเวลานั้น ที่ทรงเป็นพุทธมามกะและทรงอุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนา ลอร์ดเคอร์ซันเห็นดี ว่านี้จะช่วยในทางพระราชไมตรีกับอังกฤษ ซึ่งอนุญาติให้อุปราชอินเดียถวายพระธาตุดังกล่าวกับพระเจ้ากรุงสยาม

เมื่อรัฐบาลสยามได้รับสารันจากอุปราชอินเดีย ได้มีการอภิปรายกันกับฝ่ายศาสนจักรด้วย ว่า จะรับพระอัฐิธาตุดังกล่าวหรือไม่ เพราะไทยเราเชื่อตามลังกามานาน ว่าเมื่อถวายพระเพลิงพระพุทธสรีระแล้ว พระอัฐิ (กระดูก) และพระอังคาร (เถ้า) ได้กลายเป็นพระบรมสารีริกธาตุ

คือแปรสภาพไปเป็นดุจดั่งรัตนมณี มีขนาดเท่ากับ เมล็ดข้าวสารบ้าง เมล็ดข้าวโพดบ้าง หาไม่ก็คล้ายกับก้อนศิลาเล็กๆ ก็นี้อุปราชอินเดียแจ้งว่า ชุดค้นได้อัฐิ คือท่อนกระดูก

ประเด็นที่ต้องอภิปรายกันในเวลานั้นก็คือ จะรับนับถือตามปรัมปราคติจากลัทธิลังกาวงศ์ที่ไทยเชื่อเรื่องพระบรมสารีริกธาตุดังกล่าวอีกต่อไปหรือไม่ ทั้งๆ ที่ความเชื่อที่ว่านี้ฝังอยู่ในวัฒนธรรมไทยมานาน แม้ในพระราชพงศาวดาร ก็มีข้อความว่า พระนเรศวรเป็นเจ้าทอดพระเนตรเห็นพระบรมสารีริกธาตุ เสด็จมาแผ่พระรัศมีเป็นประกาย ก่อนเสด็จออกไปกระทำยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชเมืองหงสาวดี เป็นต้น

ใช่แต่เท่านั้น เมื่อเราสมาทานลัทธิลังกาวงศ์ จากสำนักมหาวิหาร แห่งเมืองอนูราชปุระนั้น พระสงฆ์สยามบวชแปลงในสำนักดังกล่าว เวลา กลับมาเมืองไทย ได้นำพระธาตุแบบลังกามาด้วย ดังประดิษฐานไว้ในพระบรมธาตุที่เมืองนครศรีธรรมราช แล้วนำมาสร้างเป็นวัดมหาธาตุขึ้นที่กรุงสุโขทัย ซึ่งแบ่งปันพระธาตุไปให้พระเจ้า

เขียนใหม่ ดังตำนานกล่าวว่า ช้างที่บรรทุกพระธาตุนั้นขึ้นไปจนถึงยอดดอยสุเทพ ดังมีพระธาตุเจดีย์อยู่นั้นตราบนานบัดนี้

ถือกันว่าพระธาตุเป็นพุทธสรีระ จึงใช้คำว่า พระสารีริกธาตุ ทูกราชธานีของไทยย่อมต้องมี วัดมหาธาตุเป็นพระอารามอันสำคัญยิ่ง แม้เมื่อเปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบราชาธิปไตยไปเป็นประชาธิปไตยแล้ว อังกฤษก็มอบพระสารีริกธาตุให้มาอีก เพื่อกระชับสัมพันธ์ไมตรีกับรัฐบาลใหม่ ซึ่งให้สร้างวัดใหม่สำหรับประดิษฐานพระธาตุที่ได้มาใหม่และให้ชื่อว่าวัดพระศรีมหาธาตุ โดยกำหนดไว้ด้วยว่า วัดนี้จะเป็นสถานที่ที่รวมนิกายสงฆ์ของมหานิกายกับธรรมยุติกนิกายให้เป็นอย่างหนึ่งเดียวกัน ดังพระยาพหลพลพยุหเสนา อดีต นายกรัฐมนตรี ก็บวชที่วัดนี้ในสงฆ์ทั้งสองนิกาย

พระธาตุที่ได้มาใหม่ก็เป็นอัฐิธาตุอีกนั่นเอง แล้วความเชื่อเดิมที่ว่าพระธาตุเป็นดั่งมณีรัตนหรือเมล็ดถาวรและเม็ดข้าวนั้นเล่า ชัดกับหลักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่หรือไม่ กระดูกจะกลายเป็นดั่งรัตนมณีได้อย่างไร

ในสมัยรัชกาลที่ ๕ ถ้าไม่รับพระอัฐิธาตุของพระบรมศาสดาตามที่อุปราชอินเตยเสนอมากรงกันว่าจะถูกหาว่าป่าเถื่อน ไม่ยอมรับวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ โดยที่มีการขุดค้นทางโบราณคดีที่อังกฤษกระทำมาอย่างได้ผลในอินเดีย จนอาจรู้ได้จากจารึกของพระเจ้าอโศก ผนวกกับการแปลจดหมายเหตุของหลวงจีนที่เขียนไว้เมื่อไปชมพุทธรูป มาประกอบกัน แล้วรู้ได้ว่า กรุงราชคฤห์อยู่ที่ไหน สวรรค์อยู่ที่ไหน กบิลพัสดุ์อยู่ที่ไหน

พุทธศาสนิกไทยสมัยใหม่ในรัชกาลที่ ๕ เชื่อตามผู้รู้อังกฤษกระแสนี้กันยิ่งๆ ขึ้นทุกที ถึงกับถือว่า พระบรมศาสดาทรงเป็นสามัญมนุษย์ โดยที่พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ ก็ทรงมีพระราชดำริเช่นนี้มาก่อนแล้ว จากการตรวจค้นในพระไตรปิฎก ในขณะที่คนไทยสมัยก่อนแต่ไปเชื่อว่า พระพุทธองค์ทรงพระสถานะเหนือสามัญมนุษย์ โดยทรงเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ในสวรรค์ชั้นดุสิตก่อน

แล้วทรงรับอาราธนาลงมาประสูติเป็นมนุษย์ เฉก เช่นพระอดีตพุทธเจ้าได้ทรงบำเพ็ญพุทธกรณียกิจทำนองนี้มาก่อนแล้ว แม้ในภัทร์กัปนี้เอง ก็มีพระกกุสันโธพุทธเจ้า พระโกนาคมโนพุทธเจ้า พระกัสสปพุทธเจ้า ซึ่งตรัสรู้และเผยแผ่พระธรรมแล้วเสด็จดับขันธปรินิพพานมา ๓ พระองค์แล้ว และหลังกาลมาของพระสมณโคดมพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันล่วงไปแล้ว ก็จะมีพระศรีอารยเมตไตรยโพธิสัตว์มาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไป ดังคนไทยแต่ก่อนนับถือพระพุทธรูปทำพระองค์ ก็ตามนัยนี้แน่นอน

ยิ่งถ้านับเลขภัทร์กัปไปด้วยแล้ว เรามีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกเป็นอันมาก ดังภาพจิตรกรรมฝาผนังในพระวิหารวัดสุทัศน์ ก็ปรากฏพระรูปและพระนามพระพุทธรูปเจ้าถึง ๒๘ พระองค์ เฉกเช่นที่มีปรากฏอยู่ ณ พระวิหารพระทันตธาตุ (พระเขี้ยวแก้ว) ที่เมืองแคนดี ในศรีลังกา* โดยที่ถ้านับกันจริงๆ แล้ว ก็คงต้องเริ่มที่พระตัมหังกร และพระที่บังกรพุทธรูปเจ้าเอาเลย ดังบทสัหมพุทธรูปที่พระมหานิกายสวดสังวัธยายกันนั้น รวมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ถึง ๒ ล้าน ๔ หมื่น ๗ พัน ๑๐๙ พระองค์สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ รับสั่งว่าจำนวนพระพุทธรูปเจ้ามีเท่าจำนวนเม็ดกรวดเม็ดทรายในแม่น้ำพระคงคา โดยอาจกล่าวได้ว่าเป็นคติของฝ่ายมหายาน ซึ่งศิบลานเข้ามา มีอิทธิพลกับคณะสงฆ์สยาม ดังพระบรมสารีริกธาตุนั้นเอง อีกนัยหนึ่ง พระบรมสารีริกธาตุที่เท่ากับเม็ดกรวดก็มี

๒) อ่านต่อฉบับหน้า

* ข้าพเจ้าไปลังกาครั้งล่าสุดเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ วันที่ ๑ มีนาคม ได้ไปไหว้โพธิพฤกษ์ ที่เมืองอนูราชปุระ คือต้นที่พระอรหันตเถรี สังฆมัตตา ราชิดาพระเจ้าอโศก ตอนกิ่งมาจากต้นพระศรีมหาโพธิ์เดิมที่พุทธคยา พอไหว้ต้นโพธิ์แล้วพระลังกาพาไปเดินประทักษิณรอบพระสถูปใกล้ๆ กันนั้น และพระเถระเหล่านั้นพากันเจริญพระปริตให้พวกเราชาวไทยที่ไปด้วยกัน ท่านสวดภาษาบาลีเอ่ยพระนามพระพุทธรูปเจ้าทั้ง ๒๘ พระองค์ ก่อนขึ้นบทมหากรุณาธิโก ซึ่งพวกเราชาวไทยรู้จักดี คือขอพระมหากรุณาคุณของพระพุทธรูปเจ้าทั้ง ๒๘ พระองค์ให้ทรงคุ้มครองพวกเรา นับว่าน่าจับใจยิ่งนัก

การปฏิบัติสมาธิภาวนา ตามหลักสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ของสำนักสันตอโศก

• ต่อจากฉบับ ๒๐๑

บทที่ ๒ อาริยสังข ๔ มรรคองค์ ๘

๒. สมุทัยอาริยสังข

หากธรรมชาติหรือโลกที่เราสัมผัสรับรู้มี
แก่นสารแห่งความเป็นจริงลักษณะหนึ่ง ก็ย่อมจะ
นำไปสู่โลกทัศน์ในการมองปัญหา และวิธีการแก้
ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในวิถีทางหนึ่ง ๆ
ที่สอดคล้องกับความบีบคั้นเป็นจริงของธรรมชาตินั้นๆ
แต่ถ้าธรรมชาติมีแก่นสารแห่งความเป็นจริง
(reality) เป็นอีกแบบหนึ่ง ไม่ใช่เป็นอย่างเช่นที่
สามัญสำนึกของเราเข้าใจ โลกทัศน์และวิสัยทัศน์
ที่จะนำไปสู่การเผชิญหน้ากับปัญหา และวิธีการ
แก้ปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ของมนุษย์
ก็จะเปลี่ยนแปลงไปจากที่เราเคยเข้าใจแต่เดิมด้วย

“ มนุษย์ถูกครอบงำด้วยภาวะแห่งความไม่รู้
ความจริงของธรรมชาติตามที่แท้จริง (อวิชชา)
ส่งผลให้เกิดภาวะแฉก ที่มนุษย์จะปรุงแต่ง
ความรู้สึกนึกคิด (สังขาร) ไปในทิศทางที่เข้าใจ
เข้าใจว่า สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติที่มนุษย์รับรู้
ทั้งที่ตายทั้งปวงนั้น เป็นสิ่งที่ดำรงตัวตนอยู่
จริงอย่างป็นวัตถุวิสัย โดยถึงจะมีใครมารับรู้
หรือไม่ก็ตาม ตัวตนของสิ่งต่างๆ ก็ยังดำรง
อยู่จริงอย่างคงที่โดยตัวของมันเองอย่างนั้น
(อวิชชาจึงเป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร) ”

ในอาริยสังขข้อที่ ๒ พระพุทธเจ้าได้ทรงชี้ให้
เห็นต่อไปถึงธรรมชาติของเหตุมูลฐานและกระบวนการ
การก่อเกิดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในชีวิต

จากโลกทัศน์ที่มองแก่นสารแห่งความเป็นจริงของธรรมชาติ ในลักษณะที่เป็นกระแสการปรุงแต่งของเหตุปัจจัยต่างๆ ดังพุทธพจน์ที่ทรงกล่าวถึงความจริงของธรรมชาติว่า

“ตถาคตทั้งหลาย จะอุบัติหรือไม่ก็ตาม ธาตุ (หลัก) นั้นก็ยังคงมีอยู่ เป็นธรรมชาติ เป็นธรรมนิยาม คือหลักอภิปัจฉยตา (หรือกฎปฏิจลสมุปบาท)

ตถาคตตรัสรู้ เข้าถึงหลักนั้นแล้ว จึงบอก แสดง วางเป็นแบบ ตั้งเป็นหลัก เปิดเผย แจกแจง ทำให้เข้าใจง่าย _ _ จงดูซิ

- เพราะอวิชชาเป็นปัจจัย ลังขารจึงมี
- เพราะลังขารเป็นปัจจัย วิญญาณจึงมี
- เพราะวิญญาณเป็นปัจจัย นามรูปจึงมี
- เพราะนามรูปเป็นปัจจัย สฬายตนะจึงมี
- เพราะสฬายตนะเป็นปัจจัย ผัสสะจึงมี
- เพราะผัสสะเป็นปัจจัย เวทนาจึงมี
- เพราะเวทนาเป็นปัจจัย ตัณหาจึงมี
- เพราะตัณหาเป็นปัจจัย อุปาทานจึงมี
- เพราะอุปาทานเป็นปัจจัย ภพจึงมี
- เพราะภพเป็นปัจจัย ชาติจึงมี
- เพราะชาติเป็นปัจจัย ชรามรณะจึงมี

“ความโศก ความคร่ำครวญ ทุกข์ โทมนัส และ ความคับแค้นใจ จึงมีพร้อมความเกิดขึ้นแห่งกองทุกข์ทั้งปวงนี้” (พระธรรมปิฎก, 2538 :79-81)

กฎปฏิจลสมุปบาท

นัยของกฎปฏิจลสมุปบาทตามพุทธพจน์ข้างต้น ได้ชี้ให้เห็นว่าธรรมชาติของเอกภพหรือโลกที่มนุษย์รับรู้ นั้น เป็นสัมพัทธภาพของ “**สิ่งที่ถูกรู้**” (รูป) กับ “**จิตที่เป็นธาตุรู้**” (นาม) ซึ่งทำหน้าที่รับรู้สิ่งที่ถูกรู้ต่างๆ (โดยสมณะโพธิรักษ์ได้อธิบายความหมายของ “**รูป**” และ “**นาม**” ในลักษณะเป็นสัมพัทธภาพของ “**สิ่งที่ถูกรู้**” กับ “**จิตที่รับรู้**” อย่างละเอียดในหนังสือชื่อ **“คน คืออะไรทำไมสำคัญนัก ?** (สมณะโพธิรักษ์, 2537.)

แต่เพราะมนุษย์ถูกครอบงำด้วยภาวะแห่งความไม่รู้ความจริงของธรรมชาติตามที่เป็นจริง

(อวิชชา) ส่งผลให้เกิดภาวะแฝง (potentiality) ที่มนุษย์จะปรุงแต่งความรู้สึกนึกคิด (ลังขาร) ไปในทิศทางที่ทำให้เข้าใจว่า สิ่งต่างๆ ในธรรมชาติที่มนุษย์รับรู้ทั้งหลายทั้งปวงนั้น เป็นสิ่งที่ดำรงตัวตนอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัย (objective) โดยถึงจะมีใครมารับรู้หรือไม่ก็ตาม ตัวตนของสิ่งต่างๆ ก็จะดำรงอยู่จริงอย่างคงที่โดยตัวของมันเองอย่างนั้น (**อวิชชาจึงเป็นปัจจัยให้เกิดลังขาร**)

อวิชชาที่กำหนดให้มนุษย์เกิดภาวะแฝงที่จะปรุงแต่งความรู้สึกนึกคิดไปในลักษณะทิศทางเช่นนี้ ส่งผลกำหนดให้โครงสร้างแห่งความรับรู้ของจิต(วิญญาณ) ถูกแบ่งแยกในทิศทางที่ทำให้มองสิ่งต่างๆ แล้วยึดมั่นเป็นอัตตาตัวตนที่ดำรงอยู่อย่างเป็นวัตถุวิสัย (**ลังขารจึงเป็นปัจจัยให้เกิดวิญญาณ**)

โครงสร้างแห่งความรับรู้ดังกล่าวจะแบ่งแยก “**สิ่งที่ถูกรู้**” (รูป) ออกจาก “**จิตที่ทำหน้าที่รับรู้**” (นาม) จนกลายเป็นโครงสร้างพื้นฐานที่แยก “**รูป – นาม**” หรือ “**กายและจิต**” (Body and Mind) ให้กลายเป็นสิ่ง ๒ สิ่งที่เป็นอิสระจากกัน (**วิญญาณจึงเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป**)

เมื่อโครงสร้างพื้นฐานของธรรมชาติ หรือ เอกภพ หรือโลก ที่มนุษย์รับรู้ถูกกำหนดให้แยกเป็น ๒ ส่วนเช่นนี้ ส่งผลให้ธรรมชาติของ “**สิ่งที่ถูกรู้**” (รูป) อันคือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส และ อารมณ์ความรู้สึกนึกคิด กลายเป็นโครงสร้างส่วนหนึ่ง ขณะที่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ ซึ่งทำหน้าที่เป็น “**สิ่งที่รับรู้**” (นาม) กลายเป็นโครงสร้างอีกส่วนหนึ่ง (**นามรูปจึงเป็นปัจจัยให้เกิดสฬายตนะ**)

เมื่อตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้นกระทบรส กายกระทบสัมผัส และใจกระทบอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด ก็จะก่อให้เกิดกระบวนการสัมผัสรับรู้ “**โลกที่ถูกรู้**” นั้น ๆ ในลักษณะของโลกที่ปรากฏสู่ภาวะจริง (Actuality) ในความรับรู้ของเรา (**สฬายตนะจึงเป็นปัจจัยให้เกิดผัสสะ**)

การสัมผัสรับรู้จะนำไปสู่กระบวนการจำได้ หมายไว้ในเบื้องต้น ซึ่งเป็นกระบวนการทำงาน ของสมองส่วนที่รับรู้อารมณ์ความรู้สึก ผลของ ผลลัพธ์นั้นจึงเกิดเป็นอารมณ์ (ผลลัพธ์จึงเป็นปัจจัย ให้เกิดอารมณ์หรือเวทนา)

หากสิ่งทีรับรู้เป็นอารมณ์หรือเวทนานั้นก่อให้เกิด ภาวะความรู้สึกเป็นอันตราย หวาดกลัว ไม่ พึงพอใจ ฯลฯ อันส่งผลให้เกิด “ความอยาก” (ตัณหา) ในเชิงผลักไส ก็อยากที่จะอยู่ห่าง จากสิ่งนั้นๆ แต่ถ้าก่อให้เกิดภาวะความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ฯลฯ อันส่งผลให้เกิด “ความอยาก” ในเชิง ดึงดูด อาทิ อยากได้ อยากมี อยากเป็นต่างๆ ก็อยากเสพอารมณ์ความรู้สึกนั้นๆ (เวทนาจึง เป็นปัจจัยให้เกิดตัณหา)

เมื่อมีภาวะ “ความรู้สึกอยาก” (ตัณหา) เกิด ขึ้นแล้ว (ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกอยากในเชิงดึงดูด หรืออยากในเชิงผลักไสก็ตาม) จะส่งผลให้เกิด การตอกย้ำในความรู้สึกนึกคิด อันทำให้เกิดความ ยึดมั่น (อุปาทาน) หรือปักใจเชื่อมั่นว่า มีสิ่งสิ่ง หนึ่งอันคือ “ตัวตน” ที่กำลังทำหน้าที่รู้สึกอยาก อยู่เรื่อยๆ ยิ่งภาวะความรู้สึกอยากมีความรุนแรง เข้มข้นมากเท่าไร ปริมาณพลแห่งความเป็น “ตัว ฉัน” หรือความเป็น “ตัวกู - ของกู” ก็จะขยาย ขอบเขตกินพื้นที่ออกไปกว้างขวาง และมีความ ควบแน่นหนักปึกมันยิ่งขึ้นเท่านั้น (ตัณหาจึงเป็น ปัจจัยให้เกิดอุปาทาน)

เมื่อเกิดความรู้สึกปักใจมั่นว่ามีสิ่งๆหนึ่งอันคือ “ตัวตน” หรือ “ตัวกู - ของกู” ที่กำลังเสวย อารมณ์ความรู้สึกอยากดังกล่าวเกิดขึ้นแล้ว ก็ จะก่อให้เกิดการปรุงแต่งของความรู้สึกนึกคิดต่อไป ในสมองส่วนที่ทำหน้าที่คิด เพื่อกำหนดตำแหน่ง แห่งที่และบทบาทของ “ตัวตน” ในโลกแห่งความ รู้สึกนึกคิด (อันเป็นภพ) ที่สร้างขึ้นนั้นๆว่า อยากให้ “ตัวตน” เป็นอย่างไร มีบทบาทเรื่องราวเหตุการณ์ อย่างไร ในทิศทางที่สอดคล้องกับความอยากได้ อยากมี อยากเป็นนั้นๆ ผูกยึดอยู่ ณ แห่งนั้น แดนนั้น (อุปาทานจึงเป็นปัจจัยให้เกิดภพ)

บทบาทที่อยากให้ “ตัวตน” มีหรือเป็น ตาม ความรู้สึกนึกคิดใน “ภพ” ที่สร้างขึ้น จะนำไปสู่ การก่อเกิด (ชาติ) จนเป็นมโนกรรม วชิกรรม และกายกรรมต่างๆ ตามอุปาทานในภพหรือ ภาวะความรู้สึกนึกคิดที่กำหนดขึ้นในสิ่งแวดล้อม บรรยายากดั่งกล่าว (ภพจึงเป็นปัจจัยให้เกิดชาติ)

หากกายกรรม วชิกรรม มโนกรรม เหล่านั้น นำไปสู่การประสบกับสิ่งที่เราไม่รักไม่พอใจ หรือ พลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักที่พอใจ หรือมี ความปรารถนาสิ่งใดแต่ไม่สามารถได้มาซึ่งสิ่งนั้นๆ ภาวะความรู้สึกบีบคั้นเป็นทุกข์ก็จะเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อ “โลกที่ถูกรู้” นั้นๆ ถูกกำหนด โดยเหตุปัจจัยต่างๆ ซึ่งอยู่นอกเหนือศักยภาพที่ เราจะไปควบคุมบังคับได้ เช่น จะต้องเปลี่ยนแปลง อยู่ตลอดเวลา หากเป็นสิ่งมีชีวิตก็ต้องมีความแก่ ความเจ็บ และความตายเป็นธรรมดา แม้แต่ ร่างกายอันเป็นสิ่งที่เรามีความรักยิ่งนี้ ไม่ว่าเรา จะกระทำกายกรรม วชิกรรม หรือมโนกรรมใด ๆ ก็ไม่มีทางจะควบคุมให้มันไม่แก่ ไม่เจ็บ และไม่ ตายไปได้ ฉะนั้นเมื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นแล้ว สิ่งนั้นก็ต้องมีความเสื่อมความเปลี่ยนแปลงไป ตามกฎอนิจจังเป็นธรรมดา (ชาติจึงเป็นปัจจัยให้ เกิดชราภรรณะ)

สุดท้ายกระบวนการทั้งหมดนี้ก็จะนำไปสู่การ ก่อเกิดปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่าง ๆ เกิดเป็นความสอก ความคร่ำครวญ ทุกข์ โทมนัส และความคับแค้นใจ อันจะส่งผลป้อนกลับ (Feedback) ทำให้อริชชาความไม่รู้พอกพูนหนา แน่นยิ่งขึ้นในวงจรรอบใหม่ต่อไป

นัยของกฎปฏิบัติสมุพบาทซึ่งอาจเรียกได้ว่า เป็นกฎสัมพัทธภาพเฉพาะ (Special Relativity) ตามที่กล่าวมาข้างต้น ได้ชี้ให้เห็นกระบวนการ ปรุงแต่งที่เป็นสัมพัทธภาพของ “โลกที่ถูกรู้” (รูป) กับ “จิตที่รับรู้” (นาม) ในมิติที่ก่อให้เกิดภาวะความ บีบคั้นเป็นทุกข์ อันเป็นกรณีเฉพาะซึ่งเกี่ยวเนื่อง สัมพันธ์กับเกณฑ์วินัจฉัยเป้าหมายสุดท้ายของชีวิต ตามที่ชี้ให้เห็นในอารยลัจข้อแรก

ส่วนกฎอิทัปปัจจยตานั้น อาจเรียกได้ว่าเป็น กฎสัมพัทธภาพทั่วไป (General Relativity) ที่ชี้ให้เห็นกระบวนการปรุงแต่งที่เป็นสัมพัทธภาพของเหตุและปัจจัยต่างๆในกรณีทั่วไปของธรรมชาติ ดังพุทธพจน์ที่อธิบายกฎอิทัปปัจจยตาว่า

“ เมื่อสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี
เพราะสิ่งนี้เกิดขึ้น สิ่งนี้จึงเกิดขึ้น
เมื่อสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ก็ไม่มี
เพราะสิ่งนี้ดับไป สิ่งนี้ก็ดับ (ด้วย) ”

โลกทัศน์ของฟิสิกส์สมัยใหม่

โลกทัศน์ในการมองแก่นสารความเป็นจริงของธรรมชาติ หรือเอกภพ หรือโลกที่มนุษย์รับรู้ ตามกฎอิทัปปัจจยตาและกฎปฏิจจสมุปบาทนี้ สอดคล้องกับโลกทัศน์ในการมองแก่นสารของธรรมชาติภายใต้กฎทางฟิสิกส์สมัยใหม่ ซึ่งวางอยู่บนพื้นฐานของ 2 ทฤษฎีหลักที่ค้ำยันฟิสิกส์สมัยใหม่ ได้แก่ทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ กับทฤษฎีกลศาสตร์ควอนตัม

โลกทัศน์ในการมองแก่นสารความเป็นจริงของธรรมชาติภายใต้ทฤษฎีทางฟิสิกส์แบบเก่าของนิวตัน จะมองเอกภพในลักษณะขององค์ประกอบที่มีเทหวัตถุต่างๆ ดำรงอยู่อย่างเป็นวัตถุวิสัยในอวกาศ ๓ มิติ (คือ มิติด้านกว้าง ด้านยาว และด้านลึก) อันสอดคล้องกับสามัญสำนึกที่มนุษย์คุ้นเคย

ภายใต้โลกทัศน์แบบนี้ แม้แต่ “**นรก-สวรรค์**” ตามที่ศาสนาต่างๆ อธิบาย ก็จะมีลักษณะเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่อย่างเป็นวัตถุวิสัยในอวกาศ 3 มิติ ณ สถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งด้วย (อันอาจจะอยู่ใต้ดินสำหรับกรณีของ “**โลคนรก**” และอยู่บนท้องฟ้าสำหรับกรณีของ “**โลกสวรรค์**”) โดยถึงแม้เราจะไปรู้เห็นหรือไม่ก็ตาม “**นรก-สวรรค์**” ก็ยังคงดำรงอยู่จริงอย่างเป็นวัตถุวิสัยเช่นนั้นตลอดไป ที่ซึ่งเมื่อเราตายไปแล้วก็จะได้ไปเกิดในดินแดนดังกล่าว และอาจมีโอกาสมพบปะกับบุคคลที่เรา รู้จักคุ้นเคยซึ่งตายไปก่อนหน้าเรา และกำลังอยู่

ในดินแดนของนรกหรือสวรรค์นั้นๆ ก็ได้

แต่ธรรมชาติของเอกภพภายใต้กฎทางฟิสิกส์สมัยใหม่ ไม่ใช่สิ่งที่ดำรงอยู่อย่างเป็นวัตถุวิสัยในอวกาศ ๓ มิติ ดังเช่นที่สามัญสำนึกของเราเข้าใจ อาทิ ตามนัยของทฤษฎีสัมพัทธภาพ ความเร็วของเทหวัตถุต่างๆ จะเป็นสัมพัทธภาพระหว่างความเร็วของเทหวัตถุที่ถูกลังเกต กับความเร็วของตัวผู้สังเกต (แต่แสงจะมีความเร็วคงที่ในทุกกรอบการสังเกต) ฉะนั้นเราจึงเห็นตู้ในห้องตั้งวางอยู่นิ่งๆ โดยไม่มีการเคลื่อนที่ ทั้งที่ถ้าหากเราออกไปอยู่นอกโลกและมองกลับเข้ามาก็จะสังเกตเห็นตู้ใบนั้นกำลังเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงมาก เท่ากับความเร็วของโลกที่หมุนรอบตัวเอง แต่เนื่องจากเราอยู่บนโลกที่ตัวเรากำลังเคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วเท่ากับตู้ใบนั้น เราจึงสังเกตเห็นตู้ดังกล่าวตั้งอยู่นิ่งๆ เป็นต้น

ในกรณีนี้ ถ้าถามว่าแก่นสารแห่งความเป็นจริง (Reality) ของตู้ใบนั้นคืออะไร ตู้ใบนั้นกำลังเคลื่อนที่หรืออยู่นิ่ง คำตอบที่ถูกต้องที่สุดก็คือ ตู้ใบนั้นทั้งกำลังเคลื่อนที่และกำลังอยู่นิ่ง ขึ้นกับกรอบการสังเกตของเราว่าเป็นอย่างไร เป็นการมองจากกรอบการสังเกตของตัวเราที่อยู่บนโลก หรืออยู่นอกโลก

ขณะเดียวกัน นัยของทฤษฎีกลศาสตร์ควอนตัมก็ชี้ให้เห็นแก่นสารแห่งความเป็นจริงของธรรมชาติ ในลักษณะคล้ายคลึงกับทฤษฎีสัมพัทธภาพ โดยภายใต้กรอบการสังเกตทดลองแบบหนึ่ง จะพบว่าอิเล็กตรอนแสดงคุณลักษณะเป็นคลื่น แต่ภายใต้กรอบการสังเกตทดลองอีกแบบหนึ่ง จะพบว่าอิเล็กตรอนแสดงคุณลักษณะเป็นอนุภาค ทั้งๆ ที่ “**คลื่น**” และ “**อนุภาค**” มีคุณลักษณะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง (ถ้าคลื่นชนกันจะเกิดการซ้อนทับกัน แต่ถ้าอนุภาคชนกันจะเกิดการแตกสลาย เป็นต้น)

เราจะมีหน้าตาคุณธรรม
ไม่ใช่ดีแต่พูด หรือพูดแต่ดี
เราจะมีหน้าทำตัว
ดังที่พระท่านสอนว่า
จงมีหน้าทำในใจดีกว่า
มีหน้าทำติดหน้าพูด

รวมพลคนน่ามือ ตอนที่ ๑ (เอาตามดัมภกร์)

นี่เป็นการพนัน คนเล่นห่วย มีชีวิตอยู่กับความฝัน
กะเอาดีให้สำเร็จ แต่มักจะเอาร้ายเสียมากกว่า
เป็นผู้รู้ เป็นนักคิด เป็นนักวิชาการ
ก็เอาดีกับความฝัน ความน่าจะเป็น
บางคน ชายฝันจนได้ดี มีชื่อเสียง ลังคม
กัมห้วยอมรับ แต่จอมพลคนชายฝัน!
ฝันใดที่ใกล้จริงเขาเรียก “ฝันที่เป็นจริง”
ฝันใดไกลมากเขาเรียก “ฝันเฟื่อง”
ฝันใดที่ไกลสุดๆ สุดจะไขว่คว้า เขาเรียก
“ฟุ้งซ่าน”
มีนักคิด มีผู้รู้มากมาย ที่มีคำตอบทุกปัญหา
ทุกคำถาม มีคำตอบ
เพ...แต่กินไม่ได้
ดูเหมือนรู้ แต่ฟังเขามา ท่องจากตำรา
“หลักการ” กับ “หลักจริง” มีใช้เส้นคู่ขนาน

แต่เป็นเส้นที่จะต้องเดินทางเข้าหากัน
ความคิดขัดแย้ง ถกเถียง จะเป็นจะตาย ก็
เพราะสัดส่วนของ ๒ จุด ที่มองต่างมุม
“ความเป็นจริง” กับ “ความคิดจะเป็น” มัน
ต้องไม่อยู่ห่างกันมาก
เพื่อ “นักทำ” จะได้ทำสำเร็จ
หลายทฤษฎี หลายความคิด ที่เสนอผ่านมา
และผ่านไป
“นักทำ” ได้แต่ส่ายหน้า
“ดีแต่พูด” หรือ “พูดแต่ดี” บางทีลังคมก็
แยกไม่ออก
บางครั้งก็หลงชื่นชมพวก “ดีแต่พูด” ว่า “พูด
แต่ดี”
ดีแบบนี้จึง “ดีกำมะลอ”
“ดีกำมะลอ” เหมือนร้องเพลงซ้ำซาก เพื่อแต่

“ยุทธศาสตร์ แต่ “ยุทธวิธี” ไปหากันเอง!

อนิจจัง อนิจจา สังคมอาชีพแก้ปัญหายุทธศาสตร์มีตัวแผ่นดิน แต่ยากกว่านั้น คือแนวทางจัดการที่เป็นรูปธรรม (ยุทธวิธี)

เลี้ยงลูกดี คิดเป็น เชื่อมมัน กล้าแสดงออกใครงๆ ก็รู้แล้ว แต่จะมีกิจกรรมใดเล่า บอกหน่อยได้ไหม
ไม่ยากให้ลูกดี บอกหน่อยได้ไหม บอกแต่โน้โรธ แต่ขาดมรรควิธี พ่อแม่ก็สอบตกเป็นแถว

ผู้รู้วันนี้จึงมีหลายชนิด

เต่าคาบคัมภีร์

เต่าเริ่มกินคัมภีร์

และเต่าที่เป็นตัวคัมภีร์!

“**นักคิด**” ที่เจ๋ง จึงสวมหมวก “**นักทำ**” ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง..

เมื่อผลงานเกิด คนจึงยอมรับ ศรีทธา เชื่อมมัน

“**นักคิด**” ที่สวมหมวกใบเดียว จึงย่ออหังการ ควรเจียมตนลัทธิลิปเปอร์เซ็นต์!

มาประเมินงานกันเถิด ว่าอยู่ในผลงานอันดับไหน

หลักการ (ความน่าจะเป็น)	หลักจริง (ความเป็นจริง)	อารมณ์	ชื่อเสียง	ความสามารถ ของนักทำ
๑๐๐	๐	สุดๆ	ดังได้	ไม่มีทาง
๙๐	๑.๐	เฮ้อ!	ดังได้	ไม่มีทาง
๘๐	๒๐	อึดอัด	ดังได้	ต้องเก่งมาก
๗๐	๓๐	เหนื่อย	ดังได้	ต้องเก่งมาก
๖๐	๔๐	สนุก	คนดูไม่สนใจ	เก่งปานกลาง ก็ทำได้

๒

พี ชัยนั่งคุยกับพี่สยามที่แคร่ข้างคอกไก่หลังบ้านตอนใกล้ค่ำ บ้านพี่สยามอยู่ใกล้กันและยังเป็นเพื่อนเล่นสนิทกัน ตั้งแต่สมัยเด็กๆ ยามว่างมักจะมาคุยกันเรื่องลัทธิเพเทระจนมีดคำจึงกลับบ้าน

ฉันทำกับข้าวอยู่ในครัว จึงได้ฟังทุกเรื่องอย่างไม่ตั้งใจ ประโยคหนึ่งซึ่งฟังแล้วสะดุดใจก็คือตอนที่พี่ชัยพูดถึงเพื่อนอีกคนว่า “อะไรกันว้าไอ้ก้านเพื่อนเรามันเลือกไปมีเมียน้อย ทั้งที่ฐานะก็ยากจนขัดสนเงินทองต่อไปครอบครัวของมันต้องคงจะตกระกำลำบากกว่าเก่าแน่เลย”

พี่ชัยไม่เห็นด้วยกับคนที่คิดมีเมียน้อย เพราะฉลาดมองการณ์ไกล รู้ผิดรู้ถูก

ฉันวางใจว่าพี่ชัยไม่คิดนอกใจไปหาหญิงอื่นให้ฉันต้องตรอมใจแน่ เพราะยี่สิบกว่าปีที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา ยังไม่เคยออกปลายเจ้าชู้ให้เห็นเลย

ที่นาของฉันสิบห้าไร่อยู่ติดถนนใหญ่ ใกล้ตัวเภอทางออกสู่จังหวัด มีพวกนายทุนมาติดต่อขอซื้อสองไร่ในราคาหนึ่งล้านห้าแสนบาท เพื่อจะเปิดร้านขายวัสดุก่อสร้าง พี่ชัยตัดสินใจขายไป แม้จะเสียขายที่นาแต่ก็ยอมเพราะนึกถึงบ้านหลังเก่าสร้างมาเกือบจะสามสิบปีที่ชำรุดทรุดโทรมมาก

บ้านหลังใหม่กว้างหกเมตรยาวเก้าเมตรชั้นล่างเป็นปูนครึ่ง ชั้นบนต่อด้วยไม้ทั้งหมด หมดเงินรวมค่าก่อสร้างไปถึงหกแสนกว่าบาท “บ้านคือ

วิมานของเรา เราซื้อเราเช่าเราปลูกของเราตามใจย่อมเป็นสถานทิพย์วิมานพอหาได้ เป็นที่เกิดที่ตายที่เราสร้างไว้คอยท่า

บ้านคือวิมานของคน ถึงแม้ยากจนก็ต้องดิ้นรนอย่างปัญญา หาบ้านหลังที่พอประทังชีวิต เพื่อสนิทในนิทราให้ตื่นมามองโลกชื่นใจ...” เสียง

เพลงบ้านเราที่ฉันยังจำได้ตั้งแต่สมัยยังสาว ๆ ผุดขึ้นมาสู่ความรู้สึกอีกครั้ง จริงสินะบ้านของเราเป็นที่บังแดดฝน เป็นที่อาศัยไปจนวันตาย บ้านที่ทนทานมั่นคงจึงมีคุณค่าอันยิ่งใหญ่

“เงินที่เหลือจากการสร้างบ้านเอาไปซื้อรถยนต์มาใช้สักคันก็คงดีเหมือนกันนะ” พี่ชัยออกความเห็น ฉันก็รู้สึกเห็นดีเห็นงามไปด้วย ก็มันถึงครั้งคราวที่จะได้รถยนต์กับเขาแล้วนี่

ปีนี้ฉันรู้สึกมีความสุขกว่าหลายๆ ปีที่ผ่านมา ฉันมีบ้านหลังใหม่ รถยนต์คันใหม่และยังพอมีเงินเหลือเก็บอีกก้อนหนึ่ง นับได้ว่ามีชาวบ้าน

ไม่กี่ครอบครัวที่จะโชคดีมีความพร้อมอยู่ในระดับพอมีอยู่มีกินซึ่งมีโอกาสดีกว่าอีกหลายๆ ครอบครัว อบต.ชุดเก่าของหมู่บ้านหกดวาระลง พี่ชัยจึงชวนอาสาสมัครเข้าไปชิงตำแหน่ง ฉันเป็นชาวนา ชาวสวนเวลาเดินออกไปช่วยหาเสียงต้องยกมือไหว้ชาวบ้านรู้สึกว่าย่างเก้อๆ เชินๆ ไม่น้อยเลย

เมื่อวันเลือกตั้งมาถึงชาวบ้านต่างทยอยมาลงคะแนนตั้งแต่เช้าจนบ่าย ถึงเวลาปิดหีบนับคะแนนผลออกมา อบต. ๒ คนชุดเก่าตกไป พี่ชัยติดอันดับได้รับเลือกให้เข้าทำงาน อบต.ชุดใหม่

ฉันเพิ่งรู้ว่างานนำชุมชนไม่ง่ายเลย เพราะชาวบ้านที่มีการศึกษาน้อย เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับทางราชการก็มักจะมาให้ อบต.ไปช่วยแก้ไขอยู่ประจำบ่อยครั้งพี่ชัยออกจากบ้านไปทำงานที่ อบต. แต่เช้ากลับถึงบ้านก็ค่ำมืด ในปีที่ผ่านมาตอนพี่ชัยยังไม่ได้รับเลือกไม่มีตำแหน่งอะไร บัตรเชิญให้ไปร่วมงานบุญประเพณีต่างๆ ส่วนมากก็จะมีมาแต่ในวงเครือญาติ แต่พอได้รับเลือกให้เป็น อบต. งานบุญประเพณีไม่จัดงานศพงานแต่งงาน ทำขวัญบวชลูกจูงหลาน ที่ชาวบ้านจัดขึ้นในหมู่บ้านใกล้เคียงต่างส่งบัตรเชิญมาทุกรายไม่เคยขาด ใส่ซองช่วยงานไม่ต่ำกว่าร้อยบาท ฉันรู้สึกว่าเป็นเงินค่าตอบแทนของที่ทำงาน อบต. นั้นมันไม่คุ้มกับภาษีสังคมรุมเร้ามาไม่ขาดสายเลย

“คืนนี้พี่จะไปช่วยงานแต่งงานที่หอประชุมโรงเรียน เขาจัดเลี้ยงแบบโต๊ะจีน” พี่ชัยเอ่ยปากว่าจะไปช่วยงานบุญหรืองานเลี้ยงในตอนกลางคืนครั้งใดก็รู้สึกหดหูใจชอบกล เพราะมักจะกลับมาตอนตีพร้อมกลิ่นเหล้าฟุ้งทุกครั้ง ฉันเป็นห่วงว่าเมาแล้วจะขับรถไปชนนั่นชนนี่ ก็พี่จะขับรถเป็นยังไม่ค่อยชำนาญ

“ระวังตัวเธอนะ มีรถยนต์คันใหม่พวกสาวๆ เขาชอบนะ” เพื่อนๆ พูดกระเช้าเข้าแหยสนุกๆ เมื่อได้พบฉันตอนไปจ่ายตลาด ฉันยังไม่เคยคิดจะวางแผนพี่ชัยว่าจะคิดนอกใจ เพราะพี่ชัยเป็นคนดี

ฉันยังคงมั่นใจ

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะดังขึ้น ฉันรีบรับ แต่ไม่มีใครตอบ มีแต่ความเงียบจากปลายสาย ฉันรู้สึกงง ใครกันชอบโทรมาแล้วไม่พูดอะไรเลย

ฉันจัดสำหรับกับข้าวเมื่อเย็นมาวาง พี่ชัยกำลังลงมือกินข้าวเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น พี่ชัยรีบลุกออกไปรับนอกบ้าน บอกว่าในบ้านคลื่นไม่ค่อยจะดี ฟังไม่ชัดเหมือนอยู่นอกบ้าน

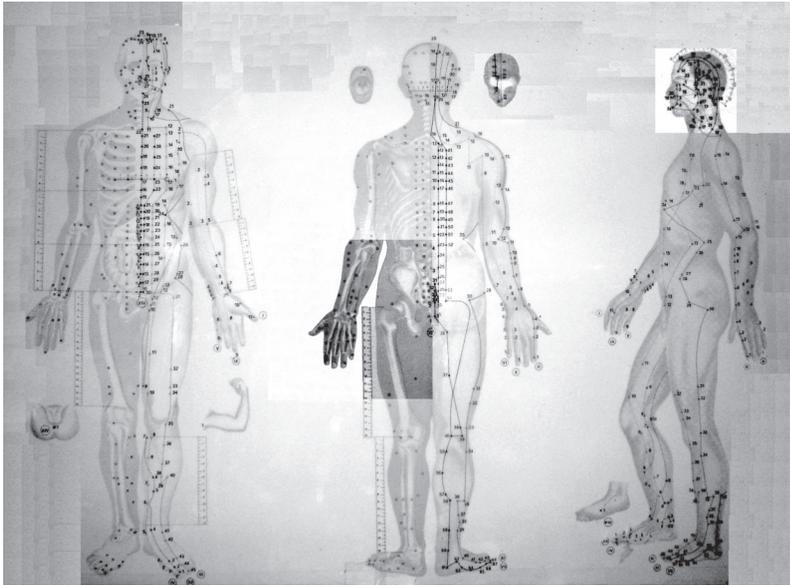
และคืนนี้พี่ชัยได้ออกไปช่วยงานบวชนาคในหมู่บ้าน ห้าทุ่มกว่าแล้วยังไม่มีวีแววจะกลับมา ฉันรู้สึกปวดหัวตึงตึงๆ นอนไม่หลับ นึกย้อนไปถึงความเป็นอยู่ปีที่แล้ว แทบทุกวันพี่ชัยจะช่วยทำนา ทำสวนอยู่ไม่เคยห่าง แต่ตกมาปีนี้ฉันต้องออกไปทำนาทำสวนเพียงลำพัง ทุกคำคืนพี่ชัยเคยนอนแต่หัวค่ำเคียงคู่อยู่กับฉัน ถึงแม้จะมีฐานะค่อนข้างจะจนแต่ก็สุขใจ แต่เมื่อพี่ชัยได้เป็นนักการเมืองท้องถิ่น ก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน พี่ชัยคงมีหญิงอื่นดังที่พวกเพื่อนๆ เขากล่าวมาแล้วกระมัง

ฉันตัดใจชมซานกลับไปหาพ่อแม่ที่บ้านเกิดพร้อมหยดน้ำตา เมื่อแน่ใจแล้วว่าพี่ชัยได้แอบไปมีสัมพันธ์กับหญิงอื่นจริง

พ่อของฉันลูบหัวด้วยความรักและสงสาร

“ฟังพ่อนะลูก ทุกคนต่างก็เกิดมาซดใช้กรรมเก่ากันและที่สำคัญผิวเมียนั้นมันไม่ใช่สมบัติสิ่งของ ต่างคนต่างก็มีชีวิตมีจิตวิญญาณ ผิวชอบกินรสเค็มเมียชอบกินรสจืด จะไปบังคับจิตใจของคนมาชอบตามใจตนนั้นคงยาก ลูกคงมีกรรมเก่าจึงมีเรื่องให้เกิดเป็นทุกข์ใจ ลูกต้องตั้งใจอดทนเอาไว้ ต้องมีความฉลาดรู้ให้อภัยรู้จักสร้างแต่คุณงามความดีไว้ ลักวันหนึ่งกรรมเก่าคงจะลดน้อยถอยลงและหมดไปแล้ววันนั้นลูกก็จะพบกับสุขอันแท้จริง”

๒

เส้นสายสร้างดุลยภาพ

๑๓. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดสัปดาห์

ตำแหน่งของจุดที่อยู่ตรงสัปดาห์คือ เวลานอนตะแคง แล้วจะเห็นจุดที่นูนที่สุด ซึ่งเป็นบริเวณข้อต่อขากับลำตัว มันคือจุดของ**ถุงน้ำดี** (GB ๓๐) เมื่อเกิดอาการปวดบริเวณนี้ ร่างกายกำลังส่งสัญญาณเตือนเราว่า ร่างกายกำลังเสียสมดุลที่อวัยวะถุงน้ำดี ถ้าเสียสมดุลมานานต่อเนื่อง ความปวดก็จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ บอกถึงการเสียสมดุลต่างๆ ดังนี้

๑. นอนตึกเกิน ๓ พุ่ม ป่อยๆ
๒. คร่ำครึยดกับงานประจำ หรืองานต่างๆ ทั้งใช้ความคิด หรือใช้กำลังกาย
๓. ลืมหายใจยาว หายใจสั้นๆ จนเคยชิน
๔. นอนไม่ค่อยหลับ ชอบตื่นกลางดึก
๕. นั่งหน้าจอบคอมพิวเตอร์เป็นเวลานานๆ
๖. กินอาหารที่มีคลอโรฟิลน้อยไป แต่กินอาหารหวาน อาหารทอดมากเกินไป
๗. นอนในห้องที่มีเครื่องใช้ไฟฟ้าจำนวนมากเสมอๆ

บางครั้งไม่ปวดจุดนี้จุดเดียว แต่จะปวดไปตามเส้นถุงน้ำดีต่างๆ ที่พาดผ่าน ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมเสียสมดุลมากน้อยเพียงใด บางครั้งปวดจากจุดสัปดาห์แล้วลามไปถึงกระดูกขาท่อนบน มีอาการเหมือนปวดร้าวๆ เมื่อๆ หมายถึงร่างกายสูญเสียความสมดุลของเลือดไปเป็นจำนวนมาก อาจ

เกิดจากการนอนดึก หรือมีงานเครียดตลอดเวลา จนกระทั่งเมื่อดีดแดงแตกเป็นจำนวนมาก บริเวณกระดูกท่อนบนนี้เป็นกระดูกท่อนที่ใหญ่ที่สุดในร่างกาย ซึ่งมีโพรงกระดูกจำนวนมากสำหรับผลิตเม็ดเลือดสร้างไขกระดูก เพื่อชดเชยส่วนที่ขาด เมื่อชดเชยไม่ทัน จึงทำให้ร่างกายเกิดอาการเช่นนั้น

ที่ตำแหน่งนี้ **ถุงน้ำดี**(GB ๓๐) ยังมีเส้น**กระเพาะปัสสาวะ**(UB ๓๑, ๓๒, ๓๓, ๓๔,) พาดผ่านอยู่ข้างๆ แนวกระดูกก้นกบ จึงมีปัญหาตามกันมาด้วย การที่มีอาการปวดที่เส้น กระเพาะปัสสาวะ(UB) บอกถึงกระเพาะปัสสาวะมีกรดที่ถุงระบายเป็นจำนวนมาก แต่ก็ยังระบายไม่หมด จึงปรากฏอาการปวดตามเส้นกระเพาะปัสสาวะด้วยคู่กันไปเสมอ

วิธีปรับสมดุล ที่จุดนี้คือ

๑. ให้นั่งขัดสมาธิเพชร แล้วค่อยๆ เอนตัวนอนหงาย พร้อมกับหายใจเข้าออกลึกๆ พร้อมกับพนมมือยึดไปทางศีรษะให้สุด เมื่อหายใจเข้าไปแล้วให้กลั้นไว้ นับ ๑ - ๑๐ ในใจ แล้วค่อยๆ เป่าลมออก ทำอย่างนี้จนอาการเริ่มดีขึ้น การหายใจเข้าไปลึกๆ คือการเอา ออกซิเจน เข้าไปแลกเปลี่ยนเอาก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมาทิ้ง

หินปูน และพังผืดที่เกาะบริเวณนี้จะค่อยๆ สลายไป เนื่องจากบริเวณที่มีเลือดเป็นกรด จะเกิดหินปูนเกาะได้ เมื่อแลกเปลี่ยนคาร์บอนไดออกไซด์แล้วความเป็นกรดของเลือดก็จะลดลง แต่ถ้าปรับสมดุลด้วยวิธีนี้แล้วยังไม่หายดีก็ควรใช้วิธีต่อไป

๒. ปรับโดยวิธีการกดจุดที่สลักเพชร**ถุงน้ำดี** (GB ๓๐) ด้วยการใช้นิ้วโป้ง ฝ่ามือ สันเท้าเข้า หรือไม้สำหรับกดจุด กดบริเวณนี้ โดยเริ่มจากเบาที่สุดก่อน แล้วค่อยๆ เพิ่มน้ำหนักในการกด และเริ่มจาก นิ้วโป้ง ไปตามลำดับ หรือตามชอบ โดยการคลึงไปให้ทั่วๆ รอบๆ จุดสลักเพชร พร้อมกับให้คนไข้ปรับลมหายใจด้วยการหายใจเข้าลึกๆ แล้วเป่าลมออกยาวๆ เพื่อลดอาการเจ็บเวลาถูกกดจุด

๓. ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว เช่น รับประทานอาหารก่อน ๓ มื้อ หากเกิดความเครียดเมื่อไหร่ ให้รีบปรับลมหายใจให้หายใจยาวๆ ไว้ก่อน เปลี่ยนบรรยากาศ เปลี่ยนสถานที่ชั่วคราว เปลี่ยนอิริยาบถ ทุกชั่วโมง หันมานับลมหายใจให้ได้อย่างน้อย ๓๐๐ ครั้ง เพื่อให้จิตใจอยู่กับลมหายใจแทน

๔. นอนหงายราบกับพื้น ชันเข่าขึ้นทั้งสองข้าง ปลายเท้าชิดกันอยู่ในระดับเดียวกัน แล้วเริ่มต้นบริหารโดยยกขาทั้งสองข้างเหมือนผีเสื้อกระพือปีกบินอย่างช้าๆ ทำไปพร้อมกับปรับลมหายใจให้เข้ากับท่ากระพือ ตอนที่กำลังแบะขาออกนั้นให้พยายามแบะมากๆ อาจจะเจ็บนิดๆ แต่เมื่อบริหารไปบ่อยๆ จะค่อยๆ ดีขึ้นเอง

๕. ใช้ท่านอนคว่ำ เอามือแนบลำตัว คอพลิกตะแคง ขวา หายใจเข้าไปลึกๆ แล้วค่อยๆ เป่าลมออก พร้อมกับเหยียดเท้าซ้ายให้ตึงยกขึ้นช้าๆ เอี้ยวคอทางขวาขึ้นมามองปลายเท้าซ้ายให้ได้ เมื่อทำได้แล้วก็ให้พลิกคอไปอีกข้างหนึ่ง แล้วยกขาขวาเหยียดตึงขึ้นเอี้ยวคอทางซ้ายเพื่อมองปลายเท้าซ้ายให้ได้ ทำอย่างนี้ไปมาจนอาการปวดดีขึ้น

ทุกครั้งที่จะปรับสมดุล ควรดื่มน้ำผักผลไม้ปั่น เช่น น้ำผักปั่น หรือน้ำปั่นผักใบเขียวต่างๆ ที่หาได้ง่ายๆ ในพื้นที่ เช่น หนุ่ยปากกิ้ง หนุ่ยม้า อ่อมแซบ ใบย่านาง ใบกระเจี๊ยบ ยิ่งหาได้หลายชนิดยิ่งดี นำมาปั่นรวมกัน แล้วใส่น้ำมะนาว หรือน้ำมะขาม ผสมน้ำผึ้งหรือน้ำตาลแดงนิดหน่อย พอหวาน เพื่อให้รสอร่อยเป็นกลาง เมื่อดื่มก่อนปรับสมดุลทุกครั้งจะทำให้ร่างกายปรับสมดุลได้เร็วยิ่งขึ้น

การที่เรามีปัญหาที่จุดสลับเพชรนั้น หมายถึงร่างกายกำลังต้องการสารอาหารจำนวนมากไปสร้างเม็ดเลือด ฮอโมน และน้ำหล่อเลี้ยงในส่วนต่างๆ ของร่างกาย ถ้าปวดมากแสดงว่าขาดสารอาหารมาก เราควรใช้การปรับสมดุลตามวิธีที่ได้กล่าวมาแล้ว

๑๔. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดขา

อาการปวดขานั้นมีหลายแบบ เช่น ปวดขาด้านใน ปวดขาด้านนอก ปวดหน้าขา ปวดหลังขา อาการปวดต่างๆ กัน หมายถึงการบอกละอองของอวัยวะต่างๆ ในร่างกายด้วย เพราะแต่ละตำแหน่งนั้นมีเส้นแนวเมอริเดียนของอวัยวะต่างๆ ผ่าน เช่น

ถ้าปวดขาด้านใน หมายถึง ปัญหานั้นได้ เกิดขึ้นกับ **ตับ ม้าม ไต**

ถ้าปวดขาด้านนอก หมายถึง ปัญหานั้นได้เกิดขึ้น กับ **เส้นของถุงน้ำดี**

ถ้าปวดขาด้านหน้า หมายถึง ปัญหา เกิดขึ้นที่**กระเพาะอาหาร**

ถ้าปวดขาด้านหลัง หมายถึง ปัญหา เกิดขึ้นที่ **กระเพาะปัสสาวะ และไต**

ปวดขาด้านใน นั่นคือสัญญาณบอกละอองที่เกิดปัญหาที่ **ตับ ม้าม ไต** อาจมีปัญหาที่แต่ละอวัยวะ หรือมีปัญหาพร้อมทั้ง ๓ อวัยวะเลยก็ได้ เราต้องหาต้นเหตุก่อนว่ามีอาการปวดที่เส้นใด หรือมีอาการปวดทั้ง ๓ เส้น สลับกัน ดูตามอาการ มากหรือน้อย เช่น

ถ้าปวดขาด้านในตามเส้นของตับ หมายถึงพลังของตับ การทำงานของตับติดขัด ลำรองเลือดไม่ทัน หรือร่างกายจ่ายพลังงานมากเกินไป เมื่อเสียสมดุลเริ่มแรกจะแสดงอาการตึงที่เส้นตับ แล้วค่อยๆ เปลี่ยนเป็นปวด ถ้ายังเสียสมดุลอย่างต่อเนื่องอีก ถ้าหากเรายังไม่หยุดต้นเหตุอันเกิดปัญหาที่ตับคือ

๑. นอนตึงเกิน ดี ๑

๒. ซ้ำโมโหบ่อยๆ

๓. ขับรถทางไกลนานๆ อดหลับ อดนอนด้วย

๔. กินอาหารที่มีพิษ เช่น ถั่วลิสงปนหรือพริกปนที่ทิ้งไว้นานๆ จนมีเชื้อรา ผักผลไม้ เคลือบสารพิษ เช่น ฟอรัมาลิน

๕. ได้รับอุบัติเหตุหลายครั้ง

๖. ต้มเหล้าบ่อยๆ

วิธีปรับสมดุล

๑. ควรหยุดพฤติกรรมดังกล่าวมาแล้ว หรือค่อยๆ ละ ลด เลิก ให้ได้ ร่างกายก็จะเข้าสู่สภาวะสมดุลเอง

๒. โดยการกดจุด**ตับ**(Liv ๑๒, ๑๑, ๑๐, ๙, ๘, ๗, ๖, ๕)

ตับ(Liv ๑๒) จุดนี้อยู่ตรงรอยต่อระหว่างกระดูกเชิงกรานกับกระดูกต้นขา อยู่ตรงส่วนล่างของขาหนีบ จุดนี้แก้ปวดอวัยวะสืบพันธุ์ ปากมดลูกแสบ ปวดท้องน้อย ปวดขาด้านใน

ตับ(Liv ๑๑)นอนหงายใช้มือจับหาเส้นเลือดแดงที่ขาหนีบ ที่ขอบนอกของเส้นเลือดแดง ลงมาตรงๆ ๑ ขอนิ้ว แก้ ปวดประสาทขา ปวดเอว ปวดขา อัมพาตที่ขา ประจำเดือน

ตบ(Liv ๑๐) อยู่ใต้ Liv ๑๑ ๑ ข้อนิ้ว ตรงโคนขาด้านในแก้ ปัสสาวะขัด โรคผิวหนังที่ถุงอัณฑะ

ตบ(Liv ๙) เหนือปุ่มในกระดูกต้นขา ขึ้นไป ๔ ข้อนิ้ว ตรงกับ Sp ๙

แก้ ปวดเอว ปวดท้องน้อย ปัสสาวะขัด

ตบ(Liv ๘) ปลายด้านในสุดของรอยพับเข่า

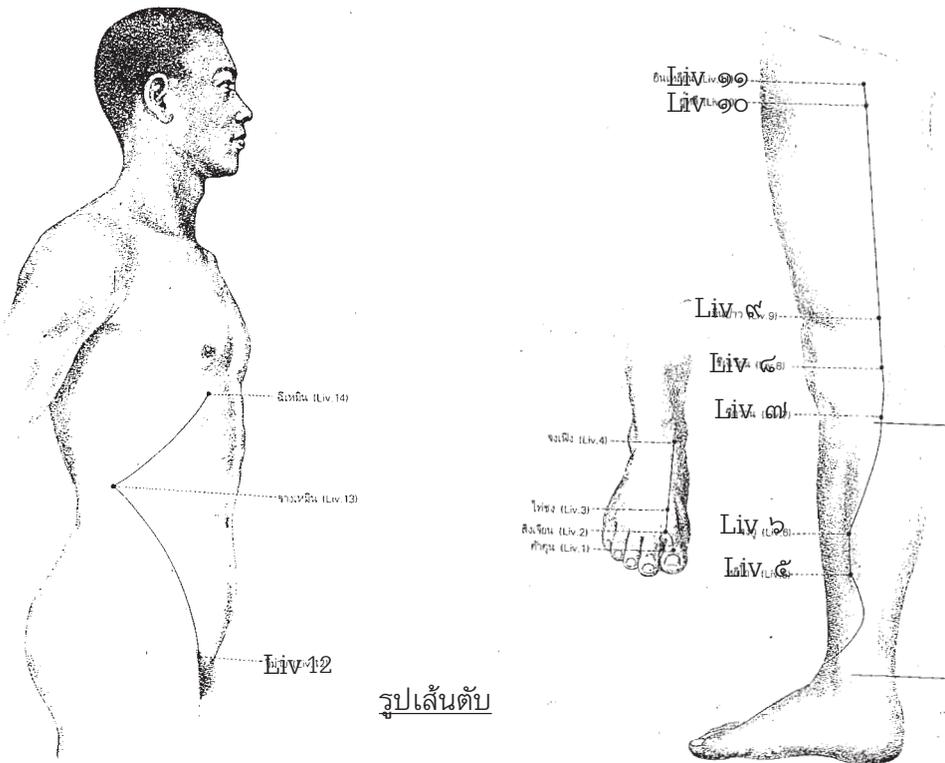
แก้ ปัสสาวะอักเสบ กามตายด้าน น้ำกามเคลื่อน ไล่เลื่อน ข้อเข่าอักเสบ

ตบ(Liv ๗) ใต้จุดม้าม (Sp ๙) ๑ ข้อนิ้ว แก้ปวดข้อเข่า

ตบ(Liv ๖) เหนือตาตุ่มด้านใน ๖ ข้อนิ้วแก้ปวดประจำเดือน ไล่เลื่อน ปวดข้อขา

ตบ(Liv ๕) เหนือตาตุ่มด้านใน ๕ ข้อนิ้ว แก้อวัยวะในเชิงกรานอักเสบ น้ำกามเคลื่อน กาม

ตายด้าน (ดูตามรูปเส้นตบ)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

- ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอาญา
เขตดุสิต กทม.

การลงโทษทางอาญา แก่นิติบุคคล

ตามประมวลกฎหมายอาญาที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันได้กำหนดโทษทางอาญาไว้ ๕ ประเภท คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน นอกจากนี้ยังได้มีการบัญญัติในเรื่องเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัย โดยกำหนดไว้ ๕ ประเภท คือ กักกัน ห้ามเข้าเขตกำหนด เรียกประกันทัณฑ์บน คุมตัวไว้ในสถานพยาบาล และห้ามการประกอบอาชีพบางอย่าง

การพิจารณาปัญหาเรื่องการกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความผิดที่กฎหมายบัญญัติไว้ใน

ประมวลกฎหมายอาญาในแต่ละฐานนั้น ผู้ร่างกฎหมายได้กำหนดโดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่พิจารณาถึงความร้ายแรงหรือความเป็นอันตรายของความผิด รวมทั้งมีบทบัญญัติที่กำหนดให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจนำเหตุผลโทษหรือเพิ่มโทษมาปรับใช้เพื่อกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด โดยพิจารณาทั้งลักษณะความร้ายแรงของการกระทำความผิดและสภาพของผู้กระทำความผิดเป็นกรณีๆ ไป

บางประเทศจึงวางมาตรการให้ศาลใช้ดุล-

พินิจในการกำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดอย่างกว้างขวางโดยพิจารณาถึงความน่าตาหนีของผู้กระทำความผิด สภาพแวดล้อม และความเป็นอันตรายของผู้ที่นั้นที่จะก่อให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำ หากปล่อยให้อยู่ในสังคมต่อไป ในขณะที่เดียวกันถ้าศาลเห็นว่าบุคคลนั้นไม่เป็นอันตรายต่อสังคม ศาลก็สามารถกำหนดมาตรการอื่นที่ไม่ใช่การจำคุก ทั้งนี้เพื่อให้ศาลใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดโดยให้ผู้กระทำความผิดยังคงดำรงชีวิตอยู่ในชุมชนได้ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ผู้กระทำความผิดต้องถูกลงโทษจำคุกและสามารถปรับตัวเข้าสู่สังคมได้รวดเร็วขึ้น ซึ่งมาตรการทางเลือกดังกล่าวนี้ปัจจุบันศาลใช้ช่องทางผ่านพนักงานคุมประพฤติ แต่ถูกจำกัดให้ทำได้เฉพาะในคดีที่ศาลกำหนดโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี และผู้กระทำความผิดไม่เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน

สำหรับโทษประหารชีวิต จำคุก และกักขังนั้นเห็นว่า มีความมุ่งหมายที่จะกำจัดผู้กระทำความผิดให้ออกจากสังคม หรือควบคุมตัวผู้กระทำความผิด แต่ถ้ากรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล โดยที่ตัวผู้บริหารไม่ได้ร่วมกระทำความผิดด้วยก็ไม่สามารถนำโทษประหารชีวิต จำคุก และกักขังมาใช้ได้

ในกรณีที่ผู้บริหารของนิติบุคคลได้ร่วมกระทำความผิดกับนิติบุคคลด้วย แม้ศาลจะนำโทษทั้ง ๓ ประการ คือ ประหารชีวิต จำคุก หรือกักขังมาใช้ แต่นิติบุคคลดังกล่าวก็สามารถเปลี่ยนผู้บริหารไปได้เรื่อยๆ บางครั้งก็มีการเชิดบุคคลอื่นเป็นผู้บริหารโดยผู้ที่ไม่ได้บริหารจัดการนิติบุคคลนั้นจริง แต่ผู้ที่อยู่เบื้องหลังที่บริหารจัดการจริงกลับไม่มีชื่อในทางทะเบียนและไม่ได้ถูกลงโทษไปด้วย และศาลก็ไม่สามารถนำวิธีการเพื่อความปลอดภัย เช่น การกักกัน การห้ามเข้าเขตกำหนด การคุมตัวไว้ในสถานพยาบาล มาใช้กับนิติบุคคลได้ ส่วนการเรียกประกันทัณฑ์บน

และการห้ามประกอบอาชีพบางอย่างนั้นศาลไทยนำวิธีการนี้มาใช้น้อยมาก โดยเฉพาะการใช้บังคับกับนิติบุคคลนั้นแทบจะพูดได้ว่าไม่ได้นำมาใช้เลย

ผู้เขียนใคร่ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ณรงค์ ใจหาญ, ร้อยตำรวจโท ดร.อุทัย อาทิวา, ดร.สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์, ท่านศุภกิจ แย้มประชา และท่านวรรณ สุพรรณระริดา ที่ได้ร่วมกันวิจัยศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดชั้นโทษ และการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา ทำให้ผู้เขียนมองเห็นปัญหาในทางปฏิบัติเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาอีกหลายประการ อย่างกรณีให้เห็นชัดเจนคือความผิดเกี่ยวกับการสร้างอาคารสถานที่ผิดจากแบบแปลนที่ขออนุญาตหรือการต่อเติมอาคารสถานที่ของนิติบุคคลที่ประกอบธุรกิจด้านการค้าขาย เห็นว่ากฎหมายของเราล้าสมัยมากเพราะโทษที่ปรับไม่ได้สัดส่วนกับรายได้หรือผลประโยชน์ที่นิติบุคคลได้รับ เช่น กรณีให้ปรับวันละ ๑,๐๐๐ บาท ในกรณีที่นิติบุคคลไม่ยอมรื้ออาคารหรือไม่ยอมปรับปรุงอาคารให้ตรงตามแบบนิติบุคคลนั้นสามารถนำอาคารที่ผิดแบบดังกล่าวไปหาประโยชน์ได้มากกว่าวันละ ๑,๐๐๐ บาท อาจจะเป็น ๒๐,๐๐๐ บาท หรือ ๓๐,๐๐๐ บาท ทำให้การกระทำความผิดของนิติบุคคลยังคงดำเนินต่อไป แม้ศาลจะได้มีคำพิพากษาแล้วก็ตาม โดยนิติบุคคลยินยอมที่จะชำระค่าปรับในอัตราตามที่ศาลกำหนดในคำพิพากษาเป็นรายวันเพราะถือว่าคุ้มค่ากับผลประโยชน์ที่ตนเองได้รับเพราะถ้านิติบุคคลดังกล่าวไปจัดรื้ออาคารที่ผิดกฎหมายออกไปตามคำพิพากษาของศาลจะทำให้เสียประโยชน์และขาดรายได้ เหล่านี้เป็นปัญหาประการหนึ่ง อีกทั้งการจัดการรื้อถอนนั้น ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐเข้าไปดำเนินการรื้อถอนก็มีโอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดหรือก่อให้เกิดความ

เสียหายแก่อาคารใกล้เคียงหรือส่วนอื่นของอาคารก็ได้ ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำการรื้อถอนจะถูกฟ้องร้องไม่ว่าคดีแพ่งหรือคดีอาญา เป็นผลให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องพยายามที่จะหลีกเลี่ยงไม่เข้าไปจัดการหรือถ่วงระยะเวลาให้ล่าช้าเพื่อให้ตัวเองพ้นจากภาระหน้าที่อันนั้นและบุคคลที่มาใหม่ก็จะพยายามหลีกเลี่ยงการบังคับตามคำพิพากษาเพราะเป็นการเสี่ยงเกินไปที่จะเอาตำแหน่งหน้าที่การงานของตนเองเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย จึงทำให้การทำผิดในลักษณะดังกล่าวยากที่จะดำเนินการแก้ไข

การกำหนดอัตราโทษของกฎหมายไทยนั้นไม่ว่าบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายอันเดียวกัน ซึ่งขณะนี้ผู้วิจัยตามที่กล่าวชื่อมาแล้วข้างต้นได้เสนอให้มีการแยกโทษสำหรับนิติบุคคลต่างหากจากบุคคลธรรมดา โดยให้เหตุผลว่าเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการกำหนดโทษของศาลและก่อให้เกิดความเป็นธรรมในการลงโทษเพราะการลงโทษนิติบุคคลและบุคคลธรรมดานั้นย่อมแตกต่างกัน ผู้เขียนเห็นว่าเมื่อนิติบุคคลไม่สามารถจะรับโทษประหารชีวิต โทษจำคุกหรือโทษกักขังได้ คงรับได้แต่โทษปรับและริบทรัพย์สินเท่านั้น ในกรณีโทษริบทรัพย์สินคงต้องใช้หลักเกณฑ์เดียวกันไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล แต่สำหรับโทษปรับนั้น ผู้เขียนเห็นว่านิติบุคคลและบุคคลธรรมดามีสถานะในทรัพย์สินหรือรายได้แตกต่างกันมาก นิติบุคคลบางนิติบุคคลมีรายได้เกือบจะใกล้เคียงกับงบประมาณของแผ่นดินด้วยซ้ำไป แต่โทษที่ได้รับเมื่อกระทำความผิดนั้น เมื่อเทียบกับรายได้ของบุคคลธรรมดาแล้วนับว่าน้อยมาก เพราะฐานะทางเศรษฐกิจของนิติบุคคลก็คือทุนและทรัพย์สินของนิติบุคคลนั่นเอง

ในส่วนโทษปรับนั้น สำหรับนิติบุคคลควรกำหนดให้สูงกว่าโทษปรับบุคคลธรรมดา

เนื่องจากข้อจำกัดในการลงโทษที่ไม่สามารถลงโทษต่อเนื่องต่อร่างกายนิติบุคคลได้ ดังนั้นจึงควรมีการกำหนดโทษปรับสำหรับนิติบุคคลให้สูงกว่าบุคคลธรรมดาเพราะโทษปรับจะเป็นโทษที่ทำหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามไม่ให้นิติบุคคลกระทำความผิดและเกิดความเกรงกลัวโทษที่กำหนดไว้ โดยอาจจะกำหนดโทษปรับให้สูงกว่าของบุคคลธรรมดา ๒ เท่า หรือ ๓ เท่า หรืออาจจะกำหนดตั้งแต่ ๒ เท่า แต่ไม่เกิน ๕ เท่าของโทษปรับของบุคคลธรรมดา ส่วนจะลงขนาดไหนเพียงใดให้เป็นดุลพินิจของศาล และหากว่าความผิดใดที่ควรกำหนดโทษปรับไว้พิเศษแตกต่างจากบุคคลธรรมดาก็ให้กำหนดเฉพาะไว้เช่นเดียวกับกฎหมายของบางประเทศเช่นประเทศฝรั่งเศสที่กำหนดโทษปรับสำหรับนิติบุคคลไว้สูงถึง ๕ เท่าของโทษปรับที่กำหนดไว้สำหรับบุคคลธรรมดา

นอกจากนี้ผู้เขียนยังเห็นว่า โทษปรับอย่างเดียวคงไม่เพียงพอที่จะบังคับกับนิติบุคคลได้ ข้อเสนออีกประการหนึ่งที่น่าจะต้องบัญญัติเพิ่มเติมไว้เช่นเดียวกับโทษประหารชีวิตบุคคลธรรมดาก็คือการยุบเลิกกิจการหรือการตั้งผู้ชำระบัญชีเพื่อชำระการงานหรือจัดการทรัพย์สินโดยนำทรัพย์สินของนิติบุคคลมาชำระค่าปรับหรือค่าเสียหายในกรณีที่นิติบุคคลนั้นกระทำละเมิดต่อบุคคลอื่นหรือสังคม

ความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมปัจจุบันนี้นับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากและส่วนใหญ่เกิดจากกระทำของนิติบุคคลรายใหญ่ๆ ไม่ว่าจะเป็นโรงงานต่างๆ ที่อยู่ริมแม่น้ำลำคลองก็ดี ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ใหญ่ๆ ที่ก่อให้เกิดมลพิษทางอากาศก็ดี เหล่านี้ควรจะเปิดโอกาสให้ประชาชนหรือชุมชนเข้ามามีบทบาทในการควบคุมมากขึ้น หรืออาจจะกำหนดเป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยโดยกำหนดเงื่อนไขให้ชุมชนเข้ามามีส่วนในการตรวจสอบหรือเข้าไป

บริหารจัดการในบางส่วนที่อาจจะก่อให้เกิดพิษภัยต่อสังคมหรือทำลายสิ่งแวดล้อม และในบางกรณีอาจจะให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองประพฤติดังกล่าวโดยคุณการบริหารของผู้บริหารหรือให้นิติบุคคลนั้นสร้างประโยชน์ให้กับชุมชนที่ตัวเองก่อให้เกิดความเสียหาย หรืออาจมีคำสั่งให้ปิดกิจการชั่วคราวเพื่อปรับปรุงแล้วให้ชุมชนเข้าไปตรวจสอบ ถ้าปรับปรุงแล้วเป็นที่พอใจก็ให้ศาลมีคำสั่งให้นิติบุคคลเปิดดำเนินการต่อไปได้ โดยกำหนดวิธีการเพื่อความปลอดภัยให้กว้างขึ้น และควรนำการคุ้มครองนิติบุคคลมาใช้ในการด่วนเพราะปัจจุบันนี้สังคมได้รับความเสียหายที่มีสาเหตุมาจากความไม่รับผิดชอบของนิติบุคคลมากขึ้น

การชำระค่าปรับนั้น บางครั้งนิติบุคคลไม่สามารถชำระค่าปรับได้ทันทีทันใดเพราะต้องใช้เงินทุนในการบริหารจัดการ แต่นิติบุคคลนั้นยังสามารถทำอะไรได้ ดังนั้นการจะยึดทรัพย์หรือฟ้องให้นิติบุคคลดังกล่าวล้มละลายย่อมไม่เป็นผลดีต่อทั้งนิติบุคคลนั่นเอง หรือผู้ถือหุ้นตลอดจนถึงคนงานหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆ จึงเห็นควรให้มีการบัญญัติกฎหมายโดยเฉพาะอนุญาตให้ผ่อนชำระค่าปรับได้ โดยคำนวณจากกำไรที่นิติบุคคลนั้นได้รับ

ทั้งนี้การลงโทษดังกล่าวน่าจะเป็นการลงโทษป้องปรามไม่ให้ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิดนั้นอีกและเพื่อไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่นิติบุคคลอื่น แต่ค่าปรับดังกล่าวจะต้องอยู่บนพื้นฐานของนโยบายสาธารณะ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของสังคมส่วนรวม ไม่ใช่แต่เพียงเพื่อหยุดยั้งความเสียหายแก่ผู้เสียหายเท่านั้น

๒

คำสองคำ
การทำงาน...คือการทำร้าย...ทำลายตนเอง
สงฆ์มา! สงฆ์มา! ที่มากที่สุดในโลก
ไวรัส
วางอาวุธในมือที่ถือเกิด
ดับดวงตาที่เกิดความกระหาย
ละทิ้งความชั่วโหดที่โหดร้าย
เลิกทำลายล้างกันทุกชั้นชน
อย่าให้ฟ้าสาดใสต้องเปลี่ยนสี
อย่าให้สายธารมีสีแดงขุ่น
อย่าเจือเลือดสีแดงแห่งเลือดคน
แต่มีลงบนกลีบดอกไม้ให้หมองมัว
เหรียญกล้าหาญที่ประดับกับอกนั้น
สร้างจากความโศกศัลย์กันถ้วนทั่ว
คำสรรเสริญเยินยอที่ก่อตัว
คือเลือดเนื้อที่กลั้วเคล้าน้ำตา
ญาติพี่น้องร่วมโลกโศกร่ำไห้
อาวุธในมือที่มันเช่นฆ่า
ซากศพที่เกลื่อนกล่นบนพสุธา
เกิดจากความเก่งกล้ากระนั้นฤ
ไวรัสุสงครามในความหมาย
คือการตายอย่างที่เห็นเช่นนั้นหรือ
ถูกยกย่องว่ายิ่งใหญ่ในฝีมือ
จารึกชื่อแซ่ชื่อเกียรติก้องไกล
จงวางปืนในมือที่ถือเกิด
รวมก่อเกิดความรักอันยิ่งใหญ่
ร่วมสร้างมิตรไมตรีที่หัวใจ
และร่วมให้สันติภาพตราบนิจรันดร์

▶ ทวีสิทธิ์ ประคองศิลป์
บทกวีดีเด่นประจำปี
โดย "สมาคมนักกลอนแห่งประเทศไทย"

ลมหายใจสุดท้าย

เมื่อชูธงพรรคสร้างสังคมใหม่
 “ฟ้าสีทองผ่องอำไพ” คือจุดหมาย
 เธอคือหนึ่งนักศึกษาผู้ทำทนาย
 และสุดท้ายทิ้งเมืองมุ่งยอดภู
 ครัว้น เธอมีโอกาที่โหยหา
 เป็น ส.ส.ในสภาสังเวียนสู้
 เห็นท่วงทีลีลาน่าเชิดชู
 แต่อยู่อยู่เธอเพี้ยนเปลี่ยนแปลงไป
 เคยต่อต้านนายทุนคักคินา
 กลับศรัทธาสยบนายทุนใหญ่
 ซ้ำลัษฏ์ชื่อเยี่ยงทาสคอยรับใช้
 “ฟ้าสีทองผ่องอำไพ” ไม่ยินยอม
 แม้ฟ้าผ่ากลางแดดไม่คาดฝัน
 ต้องระเห็จกลางคันระเหระหน
 สมควรจะสำนึกสำรวจตน
 ยอมรับผลกระทบเท่าที่ก่อไว้
 ลี้เท้ายังรู้พลาดปราชญ์ยอมพลง
 ลังคมยังเอื้ออาทรอภัยได้
 ให้โอกาสเริ่มต้นชีวิตใหม่
 กลับตัวกลับใจสำนึกดี
 หยุดเสียดึงยั้งไว้ให้ชาติอยู่
 อดทนรอดต่อสู้อันวานี้
 ตามครรลองกติกาศรีประดามี
 ด้วยวิถีคุณธรรมนำการเมือง